Nr 32.

Ankom till riksdagens kansli den 27 maj 1938 kl. 12 m.

Bevillningsutskottets betänkande, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen m. m. jämte i ämnet väckta motioner.

I en den 12 mars 1938 dagtecknad proposition, nr 258, har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för samma dag, föreslagit riksdagen att

dels antaga vid propositionen fogade förslag till

1) lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);

2) förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt;

3) förordning om särskild skatt å förmögenhet;

4) förordning angående upphävande av förordningen den 28 september 1928 (nr 374) om kommunal progressivskatt;

5) förordning angående upphävande av förordningen den 28 september 1928 (nr 375) om utjämningsskatt;

6) förordning angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 27 juni 1927 (nr 321) om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar;

7) förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379);

8) förordning angående ändrad lydelse av 3 § 3 mom. förordningen den 19 november 1914 (nr 381) om arvsskatt och skatt för gåva;

9) lag angående ändrad lydelse av 67 § lagen den 6 juni 1930 (nr 251) om kommunalstyrelse på landet;

10) lag angående ändrad lydelse av 62 § lagen den 6 juni 1930 (nr 252) om kommunalstyrelse i stad;

11) lag angående ändrad lydelse av 54 § lagen den 15 juni 1935 (nr 337) om kommunalstyrelse i Stockholm;

12) lag angående ändrad lydelse av 2 § lagen den 6 juni 1930 (nr 262) om skolstyrelse i vissa kommuner;

13) lag angående ändrad lydelse av 17 § lagen den 28 maj 1937 (nr 249) om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar;

14) förordning om upphävande av förordningen den 24 april 1863 (nr 20 s. 1) angående mantalspenningarnes utgörande; samt

15) förordning om upphävande av kungörelsen den 26 augusti 1873 (nr 48 s. 1) angående kurhusavgiftens upphörande och införande av en allmän sjukvårdsavgift;

dels ock besluta, att sådan särskild avgift, varom förmäles i § 58 förnyade stadgan den 26 september 1921 (nr 604) angående folkundervisningen i riket, icke må av skoldistrikt upptagas för senare år än 1938.

Propositionen har såvitt angår de under punkterna 9—13 angivna lagförslagen hänvisats till konstitutionsutskottet samt i övrigt till bevillningsutskottet.

Rörande författningsförslagens lydelse hänvisas till utskottets hemställan.

Till utskottets behandling ha överlämnats följande i anledning av propositionen väckta motioner, nämligen:

1) de i huvudsak likalydande motionerna nr 305 i första kammaren av herr *Öman* m. fl. och nr 441 i andra kammaren av herr *Andersson* i Falkenberg m. fl., i vilka hemställts, att vid eventuellt bifall till vad i proposition nr 258 föreslagits rörande indragning av den kommunala progressivskatten den föreslagna ersättningen till kommunerna måtte utgå under en tioårsperiod;

2) de likalydande motionerna nr 319 i första kammaren av herr *Johan Bernhard Johansson* m. fl. och nr 457 i andra kammaren av herr *Lithander* m. fl., i vilka hemställts att riksdagen vid behandlingen av Kungl. Maj:ts proposition nr 258 ville besluta sådana ändringar i det framlagda förslaget till omläggning av den direkta statsbeskattningen, som föranleddes av bifall till i motionerna närmare angivna yrkanden;

3) de likalydande motionerna nr 320 i första kammaren av herr *Holmström* m. fl. och nr 462 i andra kammaren av herr *Henriksson* m. fl., i vilka hemställts, att riksdagen ville besluta sådan ändring i gällande författningar, att i motionerna närmare angivet syfte i avseende å beskattningen av ekonomiska föreningars förmögenhet uppnåddes;

4) de likalydande motionerna nr 321 i första kammaren av herr *Holmström* m. fl. och nr 461 i andra kammaren av herr *Henriksson* m. fl., i vilka hemställts,

att riksdagen måtte besluta sådana ändringar i förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och i kommunalskattelagen, som föranleddes av i motionerna framställt yrkande om rätt till familjeavdrag för barn utan avseende å barnets ålder,

att för den händelse nyssberörda yrkande icke kunde bifallas sådana ändringar måtte beslutas, som föranleddes av att rätt till avdrag för barn medgåves så länge barnet icke vid vederbörande taxeringsårs ingång uppnått 21 års ålder, samt

att i varje fall hänsyn måtte tagas till vad i motionerna anförts rörande avfattningen av 20 § kommunalskattelagen med därtill hörande anvisningar;

5) de likalydande motionerna nr 322 i första kammaren av herr *Asplund* m. fl. och nr 460 i andra kammaren av herr *Hage* m. fl., i vilka hemställts, »att riksdagen vid behandlingen av proposition nr 258 måtte utforma lagstiftningen rörande rätt till skatteavdrag för substansminskning vid gruva på sådant sätt, att rätten till sådant avdrag bindes samman med skyldighet att i bokföringen göra avdrag av samma storlek»;

6) motionen nr 456 i andra kammaren av herr *Osberg,* däri yrkats, »att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en omläggning av ortsgrupperingen för skatteavdrag så att antalet ortsgrupper minskas från fem till tre»;

7) motionen nr 458 i andra kammaren av herr *Ericsson* i Kinna m. fl., däri föreslagits, »att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts förslag till förordning om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt att familjeavdrag för husföreståndarinna fastställes till samma belopp som för hustru»;

8) motionen nr 459 i andra kammaren av fru *Rönn-Christiansson* m. fl., däri hemställts,

»*att* riksdagen beslutar beträffande förslaget till förordning om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, § 15, bibehålla nämnda paragraf i sin förutvarande lydelse, d. v. s. att en sextiondel av den skattepliktiga förmögenheten beräknas till beskattning i stället för nu föreslagna en hundradel;

att § 16 i samma förordning, i vad densamma avser familjeavdrag för husföreståndarinna bibehåller sin förutvarande lydelse, d. v. s. att skattskyldig äger att åtnjuta samma familjeavdrag för husföreståndarinna, som tillkommer skattskyldig för hustru;

att § 18, moment 3, i samma förordning erhåller följande lydelse: 3 mom.: Tilläggsskatten utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 8,000 kronor: 4 procent av den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 6,000 kronor,

när det beskattningsbara beloppet överstiger

8,000	men icke		10,000	kr.	100	kr. för	8,000	kr. och	6	% av återstoden		
10,000	»	»	15,000	»	220	»	»	10,000	»	»	8	% » »
15,000	»	»	20,000	»	620	»	»	15,000	»	»	11	% » »
20,000	»	»	25,000	»	1,170	»	»	20,000	»	»	14	% » »
25,000	»	»	40,000	»	1,870	»	»	25,000	»	»	17	% » »
40,000	»	»	60,000	»	4,420	»	»	40,000	»	»	20	% » »
60,000	»	»	100,000	»	8,420	»	»	60,000	»	»	23	% » »
100,000	»	»	200,000	»	17,620	»	»	100,000	»	»	26	% » »
200,000	»	»	500,000	»	43,620	»	»	200,000	»	»	30	% » »
500,000	»	»	1,000,000	»	133,620	»	»	500,000	»	»	35	% » »
1,000,000					308,620	»	»	1,000,000	»	»	40	% » » ;

att förslaget till förordning om särskild skatt å förmögenhet skall beträffande § 3 erhålla följande ändrade lydelse: Särskild skatt å förmögenhet enligt denna förordning skall utgöra: när den beskattningsbara förmögenheten överstiger 20,000 kronor men icke 50,000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 20,000 kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

50,000	men	icke	100,000	kr.:	20	kr.	för	50,000	kr.	och	2	‰	av återstoden
100,000	»	»	200,000	»	120	»	»	100,000	»	»	3	‰	»
200,000	»	»	300,000	»	420	»	»	200,000	»	»	4	‰	»
300,000	»	»	400,000	»	820	»	»	300,000	»	»	5	‰	»
400,000	»	»	500,000	»	1,320	»	»	400,000	»	»	6	‰	»
500,000	»	»	700,000	»	1,920	»	»	500,000	»	»	8	‰	»
700,000	»	»	1,000,000	»	3,520	»	»	700,000	»	»	10	‰	»
1,000,000					6,520	»	»	1,000,000	»	»	12	‰	» ;

att den i § 2, tredje stycket, samma förordning, föreslagna reduktionsregeln bortfaller;

att § 18 i 'samma förordning' bibehålles oförändrad i övriga stycken;

att förordningen av den 28 september 1928 (nr 374) om kommunal progressivskatt bibehålles oförändrad»; samt

9) motionen nr 463 i andra kammaren av herr *Ericson* i Boxholm, däri hemställts, »att förmögenheter understigande 1,000 kronor undantagas från inkomst- och förmögenhetsskatt».

Motionen II: 459 har beträffande däri tillika framställt yrkande avseende lagen om inskränkningar i rätten att utbekomma allmänna handlingar hänvisats till konstitutionsutskottet.

Beträffande vad i motionerna anförts till närmare utveckling av däri gjorda yrkanden eller förslag får utskottet hänvisa till motionerna.

Inledande översikt.

I anslutning till ett uttalande av chefen för finansdepartementet vid anmälan inför Kungl. Maj:t av finansplan och inkomstberäkning för budgetåret 1935/36 framhöll bevillningsutskottet vid 1935 års riksdag (betänkande nr 62) angelägenheten av att en översyn av inkomst- och förmögenhetsskatterna, som borde avse att ersätta de nuvarande skatteformerna på ifrågavarande område med ett mera enhetligt system, igångsattes å sådan tidpunkt att förslag i ämnet kunde föreläggas 1936 års riksdag. Utskottets uttalande godkändes av riksdagen.

I anledning av vad sålunda förekommit igångsattes inom finansdepartementet undersökningar rörande förefintliga möjligheter till rationalisering av de

direkta skatterna till staten. Denna utredning resulterade i en promemoria med förslag till viss omläggning av den direkta statsbeskattningen. Jämsides med denna utredning verkställdes inom finansdepartementet av tillkallade sakkunniga vissa undersökningar rörande det samlade skattetrycket i Sverige och i utlandet (Statens off. utredn. 1936: 18).

Frågan om en differentiering av de skattefria avdragen efter familjeförhållanden hade varit föremål för utredning inom *befolkningskommissionen,* som i ett den 11 december 1935 dagtecknat betänkande angående familjebeskattningen (Statens off. utredn. 1936: 13) framlagt förslag i ämnet.

Förenämnda departementspromemoria lades sedermera efter remiss till grund för proposition i ämnet till 1936 års riksdag (proposition nr 232, senare — i vad avser skatteskalorna — ändrad genom proposition nr 269).

De förslag som förelades riksdagen åsyftade i främsta rummet en förenkling och rationalisering av formerna för den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet men inneburo därjämte — beträffande fysiska personer, till vilka hänfördes jämväl oskifta dödsbon och s. k. familjestiftelser — en ny avvägning av skattefördelningen mellan olika inkomstklasser samt mellan inkomst och förmögenhet, åsyftande en lindring av skattetrycket på mindre inkomster. Frågan om skatternas avvägning med hänsyn till familjestorlek lämnades däremot öppen men ansågs vara möjlig att lösa inom ramen av de föreslagna skatteskalorna. Enligt förslagen skulle de fyra nu utgående statsskatterna å fysiska personers inkomst och förmögenhet — statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, extra inkomst- och förmögenhetsskatt, särskild skatt å förmögenhet samt utjämningsskatt — ersättas av en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, i vilken förmögenhetsdelen utgjorde $^1/_{200}$, samt en särskild förmögenhetsskatt.

Vad angår beskattningen av juridiska personer föreslogs i propositionerna i fråga om aktiebolag, svenska ekonomiska föreningar och utländska bolag övergång från progressiv till proportionell beskattning. Enligt förslagen skulle för nämnda juridiska personer ej blott utjämningsskatten utan även den kommunala progressivskatten bortfalla.

De sålunda framlagda förslagen vunno icke riksdagens anslutning. I skrivelse den 22 juni 1936 (nr 387) anmälde riksdagen, att de i propositionerna nr 232 och 269 framlagda förslagen i här berörda delar genom kamrarnas skiljaktiga beslut förfallit. Därjämte hemställde riksdagen hos Kungl. Maj:t om förnyad utredning angående den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet.

På föredragning av dåvarande chefen för finansdepartementet, statsrådet Ljungdahl, beslöt Kungl. Maj:t den 13 augusti 1936 att tillsätta en kommitté, benämnd *1936 års skattekommitté*[1], med uppdrag att verkställa utredning och

[1] Vid tiden för betänkandets avlämnande var kommitténs sammansättning följande: ledamoten av I kammaren bankofullmäktigen *P. Nilsson* i Gränebo, ordförande, samt ledamöterna av II kammaren riksgäldsfullmäktigen *G. Andersson* i Rasjön och fil. doktor *I. Anderson* i Norrköping, ledamoten av I kammaren förrådsförmannen *A. J. Bärg* i Katrineholm, ledamoten av II kammaren redaktören *G. A. Olsson* i Gävle, direktören i koop. förbundet *E. Persson* och ledamoten av I kammaren jur. doktor *A. Roos.*

framlägga förslag rörande omläggning av den direkta statsbeskattningen av fysiska och juridiska personer.

Enligt de för kommitténs arbete lämnade direktiven borde undersökningen omfatta statsbeskattningens tekniska utformning såväl som dess avvägning. Frågan om skattedifferentiering med hänsyn till familjestorlek borde samtidigt upptagas till prövning. På grund av den betydelse, som i detta sammanhang tillkomme den kommunala beskattningens utformning, borde utredningen i sistnämnda del verkställas i samråd med kommunalskatteberedningen. Departementschefen anförde vidare i direktiven vissa synpunkter rörande olika möjligheter till lösande av de spörsmål, som omfattades av utredningen.

Sedan utredningen i huvudfrågorna slutförts, har kommittén den 27 november 1937 avgivit ett till alla delar enhälligt *betänkande med förslag till omläggning av den direkta statsbeskattningen m. m.* (Statens off. utredn. 1937: 42).

Över förslaget ha efter remiss yttranden avgivits av åtskilliga myndigheter, korporationer och sammanslutningar.

I propositionen nr 258 har i anslutning till framställningen i kommitténs betänkande lämnats en översikt av skatteförfattningarnas innehåll i de delar som beröras av utredningen. Utskottet får beträffande denna redogörelse hänvisa till propositionen (sid. 61—66).

Efter att ha lämnat en kortfattad översikt över omfattningen av den utredning, vars resultat framlagts i 1936 års skattekommittés nyss omförmälda betänkande, samt över de frågor, som kommittén förklarat sig ämna behandla under ett senare skede av utredningsarbetet, har *departementschefen* anfört bland annat följande:

»Frågan om en överarbetning av den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet i syfte att nå fram till ett mera enhetligt system än det nu tillämpade har länge varit aktuell. Förslag i ämnet förelades 1936 års riksdag men vunno icke riksdagens anslutning. Frågan har därefter i enlighet med riksdagens önskan underkastats förnyad utredning. Denna har anförtrotts 1936 års skattekommitté som nu framlagt förslag i ämnet omfattande ej endast frågan om omläggning av själva statsskattesystemet utan även bland annat spörsmålen om familjebeskattningen samt om rätten till avskrivning å inventarier m. m., vilka båda frågor tidigare varit föremål för utredning av befolkningskommissionen, respektive bolagsskatteberedningen.

De av kommittén framlagda förslagen som i väsentliga delar rätt nära ansluta sig till 1936 års propositioner ha vid remissen erhållit ett i det stora hela gynnsamt mottagande och synas mig ägnade att läggas till grund för framställning till riksdagen. Emellertid har i vissa yttranden ifrågasatts uppskov med omläggningen av den statliga beskattningen i avvaktan på en lösning jämväl av frågan om kommunalbeskattningens framtida ordnande.

Otvivelaktigt skulle ett samtidigt avgörande av frågorna om den statliga och den kommunala beskattningen innebära vissa fördelar såväl med avseende

på möjligheterna till ett noggrant avvägande av den samlade skattebördan som ock i tekniskt hänseende. Enligt vad jag erfarit torde emellertid kommunalskatteberedningen, till vilken utredningen av ett stort och svårarbetat problemkomplex hänskjutits, knappast kunna avgiva betänkande i huvudfrågorna i sådan tid, att det kan läggas till grund för förslag till nästa års riksdag. Ett uppskov med omläggningen av statsskatterna i avvaktan på kommunalskattefrågornas lösning synes mig under dessa omständigheter icke böra ifrågakomma. Jag vill tillika erinra om att kommittén på alla de punkter, där den kommunala beskattningen mera direkt berörts, samarbetat med kommunalskatteberedningen, som antingen godkänt förslagen eller uttalat, att dessa icke försvåra lösningen av de frågor varav behandlingen ankommer på beredningen. Jag finner sålunda övervägande skäl tala för att frågan om statsbeskattningens omläggning och därmed sammanhängande spörsmål nu föreläggas riksdagen till avgörande.

Den av kommittén föreslagna skatteomläggningen har utsträckts till att omfatta även utjämningsskatten. Häremot är enligt min mening intet att invända, emedan tillräckliga skäl icke längre synas föreligga för bibehållande av en specialbudgetsanordning för skatteutjämningen.»

De personella avgifterna.

1936 års skattekommitté har föreslagit, att mantalspenningarna skola avskaffas i samband med omläggningen av den direkta statliga beskattningen.

Kommunalskatteberedningen har i skrivelse den 15 november 1937 till Kungl. Maj:t framlagt förslag om avskaffande jämväl av två kommunala personella skatter, sjukvårdsavgiften och folkskoleavgiften, vilka stå i visst tekniskt samband med mantalspenningarna. Över förslaget ha efter remiss yttranden avgivits av vissa myndigheter, de kommunala förbunden, flertalet av landstingens förvaltningsutskott samt åtskilliga städer och landskommuner.

Rörande gällande bestämmelser i fråga om de personella avgifternas utgörande ävensom den motivering som av kommittéerna lämnats för förslagen om avgifternas avskaffande, torde utskottet få hänvisa till propositionen (sid. 70—72).

Departementschefen ansluter sig till de framlagda förslagen och förordar alltså, att mantalspenningarna samt sjukvårds- och folkskoleavgifterna skola upphöra att utgå i och med ikraftträdandet av det föreslagna nya skattesystemet. Såsom motivering anför departementschefen bland annat följande:

»De personella skatterna äro till sin princip främmande för vårt skattesystem i övrigt och påkalla särskilt arbete för debitering och uppbörd. Med hänsyn till att de numera knappast äro av en ekonomisk betydelse som mo-

tiverar deras bibehållande vid sidan av övriga direkta skatter har det länge framstått som ett önskemål att avskaffa dem. Nu föreliggande förslag om upphörande av mantalspenningarna samt sjukvårds- och folkskoleavgifterna ha också i blott ett fåtal fall mött gensaga.

Invändningarna ha i vissa fall utgått från uppfattningen, att det vore önskvärt att varje vuxen medborgare erlade åtminstone någon skatt. Det torde dock knappast vara riktigt att tillmäta erläggandet av de personella avgifterna betydelse för vidmakthållandet av känslan av solidaritet med och ansvar mot det allmänna. I andra fall har, för sjukvårdsavgifternas del, hänvisats till dessa avgifters betydelse för landstingens ekonomi och framförts önskemål om kompensation för den inkomstförlust, som skulle inträda om föreliggande förslag bleve realiserade. Häremot kan erinras, att avgifternas upphörande endast hänvisar landstingen till att skaffa medel för de ändamål avgifterna avse på samma sätt som för landstingets utgifter i allmänhet och icke innebär att skattekraft som tidigare utnyttjats av landstingen övertages av staten.»

Den kommunala progressivskatten.

Enär utredningen av de spörsmål, som beröra den kommunala progressivskatten, ingår i *kommunalskatteberedningens* uppgift, ha beredningen och *1936 års skattekommitté* upptagit desamma till gemensam behandling. Kommittéerna ha därvid kommit till den principiella uppfattningen, att all progressiv beskattning bör förbehållas staten. Frågan om ur kommunala synpunkter likväl kräves bibehållande av den kommunala progressivskatten har besvarats nekande. Kommittéerna ha på grund härav enats om att föreslå, att förevarande skatt skall upphöra i och med ikraftträdandet av det föreslagna nya skattesystemet.

Beträffande motiveringen för förslaget liksom ock rörande gällande bestämmelser för den kommunala progressivskattens utgörande samt statistiska uppgifter i avseende å skatten får utskottet hänvisa till propositionen (sid. 73 ff.).

Till förslaget om den kommunala progressivskattens avskaffande har kommunalskatteberedningen fogat ett uttalande, vari framhålles, *att* beredningen i syfte att lätta de hårdare tryckta kommunernas bördor övervägde förslag om skilda åtgärder, varigenom kraven å statligt stöd åt kommunerna komme att avsevärt ökas, *samt att* beredningen förutsatte, att vid bedömandet av dessa beredningens blivande förslag hänsyn toges till den kommunala progressivskattens indragande till staten.

Kommittéerna ha funnit skälig hänsyn till kommunerna, vilka borde beredas möjlighet att anpassa sig efter de ändrade förhållandena, påkalla en övergångsanordning. Denna bör enligt kommittéernas mening givas den formen, att staten under vissa år från särskilt anslag å riksstaten till kommunerna utbetalar en efter lämpliga grunder bestämd, avtagande ersättning för mistad progressivskatt.

Kommittéerna anföra ytterligare:

Såsom utgångspunkt för ifrågavarande ersättning torde enligt kommittéernas mening böra tagas medeltalet av den i varje kommun för åren 1934—1936 utdebiterade kommunala progressivskatten. De motsvarande beskattningsåren 1933—1935 representera såväl lågkonjunktur som högkonjunktur. Ifrågavarande medeltal, som av kommittéerna uträknats för samtliga rikets kommuner, skulle för hela landet (frånsett det gemensamma taxeringsdistriktet, från vilket här kan bortses) uppgå till 13.08 miljoner kronor. Jämfört med de senaste högkonjunkturårens siffror, för år 1936 15.79 miljoner kronor och för år 1937 c:a 18.9 miljoner kronor (beräknat belopp), innebär en ersättning, bestämd till nyssnämnda medeltalsbelopp, en icke obetydlig minskning (som i de särskilda kommunerna kan bliva större eller mindre). Med hänsyn härtill vilja kommittéerna föreslå, att ersättningen för första året efter det, för vilket kommunal progressivskatt sista gången utgått, icke ytterligare reduceras utan fastställes till hela det förut sagda medeltalsbeloppet. För de följande tre åren torde ersättningen till kommunerna böra bestämmas till $^3/_4$, $^1/_2$ och $^1/_4$ av nämnda belopp, varefter ersättningen helt bör upphöra.

Departementschefen har i fråga om den kommunala progressivskatten anfört bland annat följande:

»Den kommunala progressivskatten är ägnad att komplicera avvägningen av inkomstbeskattningen efter skatteförmåga genom att den inför en svårbedömlig extra skattebelastning på större inkomster utöver den som ligger inom det statliga skattesystemets ram. Den kommunala progressivskattens avskaffande har därför betraktats som en förutsättning för utformandet av en väl avvägd progressiv skatteskala. Denna uppfattning delas av skattekommittén och kommunalskatteberedningen som föreslå, att den kommunala progressivskatten skall upphöra att utgå i samband med att den förordade rationaliseringen av statsbeskattningen genomföres.

Här berörda skattetekniska synpunkter skulle dock knappast ensamma utgöra ett tillräckligt skäl för den rubbning av kommunernas finansiella förhållanden, som progressivskattens avskaffande skulle medföra. Ett ytterligare motiv föreligger emellertid, nämligen att förändringen bereder möjligheter till en lämpligare fördelning av den sammanlagda skattebördan mellan landets skattebetalare.

Såsom den i betänkandet framlagda statistiska utredningen visar, utgår kommunal progressivskatt mestadels i kommuner med god skattekraft och lågt skattetryck; mången gång åstadkommer denna skatt en avsevärd sänkning av redan förut låga utdebiteringar. Den kommunala progressivskattens borttagande skulle huvudsakligen drabba kommuner, där skatten är låg. Den vidgade utbetalning av skatteutjämningsbidrag och det övertagande av vissa kommunala uppgifter, vartill den kommunala progressivskattens inarbetande i statsbeskattningen skulle bereda möjligheter, skulle däremot vara ägnade att åstadkomma en större avlyftning av bördorna i kommuner med högt än i kommuner med relativt lågt skattetryck. De kommunala progressivskattemedlens indragande till staten i förening med statliga åtgärder till kommunernas bästa skulle sålunda medföra en betydande och även mycket

önskvärd skatteutjämning. I motsats till vad lantbruksstyrelsen antagit torde denna skatteutjämning väsentligen komma landsbygden till godo.

Det hade givetvis varit önskvärt, att frågan om den kommunala progressivskattens borttagande kunnat prövas samtidigt med spörsmålen om ökad direkt skatteutjämning och om statens övertagande av kommunala uppgifter. Prövningen av dessa omfattande och svårlösta spörsmål, som kräva tidsödande utredningar, ankommer på kommunalskatteberedningen, vars arbetsresultat ännu icke föreligga. Frågan om den kommunala progressivskattens fortbestånd måste emellertid avgöras samtidigt med att skatteavvägningen inom det statliga skattesystemet bestämmes. Om kommunerna övergångsvis beredes viss ersättning för avskaffandet av progressivskatten, komma verkningarna därav knappast att göra sig gällande förrän de skatteutjämnande och skattelindrande åtgärder, varom jag hoppas att förslag skola kunna föreläggas senast 1940 års riksdag, börjat vidtagas.»

Efter att ha berört den kritik, som särskilt från städernas sida kommit förslaget till del, anför departementschefen:

»Jag vill i anledning härav erinra, att skattens borttagande får betraktas som ett led i en skatteutjämningspolitik. Åtgärdens betydelse härvidlag skulle gå förlorad, om kommunerna för framtiden skulle beredas full ersättning av statsmedel för den inkomst de mista. Det synes icke förenligt med en sund skattepolitik, att lokala intressen skola få hindra en eftersträvansvärd jämnare avvägning av beskattningen mellan landets skattebetalare. Däremot måste anses skäligt, att ersättning utgår under en övergångstid, för vilken finansplaner kunna ha uppgjorts med bibehållen kommunal progressivskatt såsom en av förutsättningarna. Om så sker synas alla berättigade krav från kommunernas sida på fortsatt rätt till ifrågavarande inkomstkälla vara i skälig grad tillgodosedda.»

Beträffande ersättningen till kommunerna har departementschefen funnit den av kommittéerna föreslagna anordningen i princip lämplig och ansett den ifrågasatta övergångstiden ur förut angivna synpunkter tillräcklig. Departementschefen fortsätter:

»Däremot torde, i enlighet med vad i åtskilliga yttranden gjorts gällande, ersättningen icke böra beräknas på grundval av medeltalen för taxeringarna 1934—1936. Därest beräkningen skulle ske med ledning av endast tre års taxeringar, kunna i en del kommuner tillfälliga omständigheter förrycka resultatet särskilt om de tre åren, såsom enligt förslaget skulle vara förhållandet, infalla under en konjunkturell övergångstid. Det torde därför vara riktigare att taga en längre periods taxeringar till utgångspunkt, och då lämpligen 10-årsperioden 1928—1937. Medeltalet för dessa år blir ungefär 15.8 miljoner kronor eller alltså en betydlig förhöjning i förhållande till medeltalet för åren 1934—1936. Denna höjning kan synas betänklig, men jag vill dock förorda densamma även med hänsyn till att kommunernas anpassning till det nya systemet skulle därigenom än ytterligare underlättas.

Jag tillstyrker alltså bifall till kommittéernas förslag i berörda del med den ändring, att ersättningen beräknas på grundval av medeltalen för åren

1928—1937. Anslag för ändamålet blir första gången erforderligt under budgetåret 1939/40. Därest riksdagen i år godkänner förslaget om progressivskattens avskaffande och huvudgrunderna för ersättningen, torde vid nästa års riksdag, i samband med att anslaget anvisas, få fastställas detaljbestämmelser rörande ersättningens utbetalande.

Det i några yttranden framförda önskemålet rörande särskild bestämmelse om ytterligare ersättning åt skattetyngda kommuner torde icke böra bifallas. I den mån skattetyngda kommuners utdebiteringar höjas genom progressivskattens borttagande kunna nämligen ökade ordinarie understöd utgå enligt skatteutjämningsförordningens regler. Därest extra understöd finnas skäliga i anledning av att en kommun kommit i svårt läge i följd av progressivskattens borttagande, kan behörig hänsyn därtill tagas redan med nuvarande bestämmelser.»

Allmänna utgångspunkter för utformningen av de direkta skatterna till staten.

Vid behandlingen av de allmänna utgångspunkterna för utredningen har kommittén till en början haft att fatta ståndpunkt till frågan om ramen för skattesystemet, alltså bestämma vilken sammanlagd skattesumma som man vid tillämpning av det nya systemet på ett givet skatteunderlag önskar få in vid uttagande av grundbelopp av i systemet ingående rörliga skatter. Sedd från en annan sida, kan frågan sägas avse fastställandet av grundbeloppsnivån för det nya systemet (eller rättare sagt för de rörliga skatterna i detsamma). Vid bedömandet av ifrågavarande spörsmål har kommittén utgått från de förskjutningar, som skatteunderlaget och de utdebiterade skatterna undergått de senaste åren.

Efter att ha berört svårigheten att beräkna skatteunderlagets framtida gestaltning anför kommittén vidare bland annat:

Beträffande storleken av de statsutgifter, som skola täckas av direkta skatter å inkomst och förmögenhet, är svårigheten att förutse utvecklingen likaledes mycket stor. Beaktas måste emellertid dels de stora s. k. automatiska utgiftsstegringar, som följa av redan fattade beslut i anslagsfrågor, och dels den ökade belastning för skattebudgeten, som kan väntas uppkomma genom överflyttning av samhällsuppgifter eller kostnader för sådana från kommunerna till staten. Sistnämnda utgiftsstegring skulle dock komma att åtminstone delvis uppvägas därigenom att staten, på sätt av kommittén och kommunalskatteberedningen förutsatts, får övertaga den kommunala progressivskatten.

Principiellt har kommittén den uppfattningen, att ramen för det nya skattesystemet bör läggas så att detta, under förutsättning av normalt skatteunderlag, vid grundbeloppsnivå för rörlig skatt någorlunda täcker det behov av direkta statsskatter å inkomst och förmögenhet, varmed man för närvarande finner sig böra räkna. Enligt kommitténs uppfattning bör vidare systemet om möjligt göras så elastiskt, att det kan utan påbyggnad av extra skatter användas så länge icke alltför exceptionella situationer i fråga om skatte-

underlag eller budgetbehov uppkomma. Därest grundbeloppsnivån sättes för låg, riskeras, att skatteskalans spännvidd redan från början tages alltför mycket i anspråk. Å andra sidan bör grundbeloppsnivån ej placeras högre än omständigheterna kräva, om ock givetvis intet hinder bör möta att i en fördelaktig budgetsituation taga ut mindre än 100 procent av grundbeloppet.

Från de utgångspunkter, som i det föregående angivits, har kommittén i avseende å ramen för det skattesystem, som är avsett att träda i stället för det nuvarande systemet av statsskatter och kommunal progressivskatt, sökt konstruera skatteskalorna i det nya systemet sålunda att detta, tillämpat på skatteunderlaget enligt 1936 års taxering efter korrigering för tillfälliga eftertaxeringar och av kommittén förordade ändringar i grunderna för familjebeskattningen, vid grundbeloppsnivå för rörlig skatt avkastar cirka 235 miljoner kronor. Den sammanlagda skattesumma, som i verkligheten debiterades nämnda år, utgjorde — efter avdrag för de tillfälliga eftertaxeringarna — cirka 253 miljoner kronor. Kommitténs förslag i avseende å grundbeloppsnivån innebär, att cirka 110 procent av rörlig skatt i det föreslagna nya skattesystemet, räknat å 1936 års skatteunderlag, får uttagas för att den sammanlagda avkastningen skall bliva ungefärligen lika stor som 1936 års skatter (inklusive kommunal progessivskatt).

I avseende å frågan om beskattningens rörlighet har kommittén anfört bland annat följande:

Med hänsyn till de stora växlingar i avseende å såväl skatteunderlaget som behovet av direkta skatter, som under senare år gjort sig gällande och varmed torde få räknas även i framtiden, är det uppenbarligen av stor betydelse, att i det nya skattesystemet elasticiteten från början blir så tillfredsställande som möjligt. För kommittén har det fördenskull framstått som klart, att även i det nya systemet — oavsett dess tekniska utformning i övrigt — beskattningen bör vara till största delen rörlig.

Vad förmögenhetsbeskattningen beträffar har kommittén emellertid kommit till den uppfattningen, att densamma helt eller till övervägande del bör undantagas från rörligheten. — — —

Beträffande inkomstbeskattningen har kommittén i princip anslutit sig till det i propositionerna nr 232 och 269 till 1936 års riksdag framlagda förslaget, enligt vilket inkomst- och förmögenhetsskatten skulle uppdelas i en rörlig bottenskatt för alla skattskyldiga samt en fast tilläggsskatt, som skulle betalas av fysiska personer och med dem likställda kategorier, i den mån det beskattningsbara beloppet överstege visst belopp. — — —

I själva verket torde med de skattesatser i fråga om inkomstbeskattningen, varmed man numera måste räkna, vara nödvändigt, att de högre skikten av den progressiva skalan bindas i en fast skatt för att icke skattens rörlighet uppåt skall alltför mycket begränsas. Å andra sidan bör ihågkommas, att ju mindre del av inkomstbeskattningen som är rörlig, desto mera kännbar blir en höjning av utdebiteringsprocenten för de lägre inkomsttagarna, för vilka icke någon del av skatten är fast. Denna begränsning av rörligheten hos bottenskatten kan motverkas dels därigenom att nämnda skatt icke göres proportionell utan progressiv, varvid progressionen får sträcka sig relativt högt upp i skikten, och dels därigenom att vid avvägningen mellan bottenskatten och tilläggsskatten den senares skala konstrueras så, att även vid högre uttagningsprocent den avsedda jämvikten bibehålles.

I fråga om inkomstbeskattningen av juridiska personer har kommittén funnit densamma böra liksom nu vara helt rörlig. Bottenskatten för de fysiska personerna är nämligen icke ensam tillräcklig att åstadkomma nödig elasticitet i systemet.

Enligt nu gällande bestämmelser måste grundbeloppsprocenten för inkomst- och förmögenhetsskatten bestämmas för varje år enhetligt för alla skattskyldiga. Emellertid torde det under vissa situationer kunna visa sig lämpligt att icke låta uttagningsprocenten vara densamma för alla grupper skattskyldiga. Det kan till exempel i svåra tider för näringslivet anses påkallat att icke höja grundbeloppsprocenten för juridiska personer i samma utsträckning som för fysiska personer. I normala fall torde emellertid ett enhetligt grundbelopp böra fastställas.

I fråga om fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer har kommittén förutsatt, att av de 235 miljoner kronor, som det nya systemet beräknas skola å 1936 års skatteunderlag avkasta vid grundbeloppsnivå, cirka 180 miljoner kronor böra uttagas av fysiska personer och cirka 55 miljoner kronor av juridiska personer. Av sistnämnda belopp kunna cirka 47.5 miljoner kronor antagas falla å svenska aktiebolag och återstoden å övriga juridiska personer. Enligt kommitténs mening vore den relativt obetydliga höjning som vid denna avvägning skulle uppkomma för aktiebolagen, väl motiverad. Aktiebolagen hade under senaste åren intagit en jämförelsevis gynnad ställning därigenom att de fritagits från de extra skatterna å inkomst och förmögenhet, vilka i huvudsak belastat endast fysiska personer. När skattetrycket å fysiska personer nått en så relativt stor höjd som numera vore fallet, vore det enligt kommitténs mening naturligt, att aktiebolagens och de övriga juridiska personernas skattekraft toges i anspråk i något större utsträckning än tidigare.

Beträffande frågan om avvägningen av beskattningen mellan å ena sidan inkomst och å andra sidan förmögenhet vad angår fysiska personer har kommittén icke funnit skäl frångå den fördelning, som i detta hänseende gällt de två senaste åren, nämligen med c:a 80 procent å inkomstskatt och c:a 20 procent å förmögenhetsskatt.

Departementschefen har angivit sitt ståndpunkttagande till förevarande allmänna spörsmål på följande sätt:

»Det statliga skattesystemet har varit underkastat ständiga förändringar och fått sin prägel av vid varje tid härskande föreställningar om det skäliga och lämpliga. Avvägningar ha därvid fått äga rum mellan olika och delvis stridande men var för sig berättigade synpunkter. Hänsyn har mer och mer ansetts böra tagas till de skattskyldigas betalningsförmåga, men olika skatters antagliga inverkan på produktionen och i vissa fall på konsumtionen har ej heller kunnat lämnas ur räkningen. Principen om skatt efter förmåga anses kräva en viss progressivitet vid stigande inkomster i skattens andel av dessa. Detta krav kan uppenbarligen icke tillgodoses inom varje särskild skatteform. Konsumtionsskatterna visa nämligen en rakt motsatt bild, i det att skatten tar i anspråk en allt mindre del, allteftersom

inkomsten stiger. Direkta skatter på inkomst och förmögenhet kunna däremot göras mer eller mindre progressiva, och vid en kombination av konsumtionsskatter och inkomstskatter kan en avvägning sökas, som svarar mot vad som anses skäligt för alla skatteformerna tillsammantagna.

Varje dylik avvägning måste emellertid anknytas till en viss samlad skatteintäkt, och denna i sin tur är beroende av de samlade statsutgifterna. Om skattebehovet mera väsentligt stiger eller faller, kan det därför icke undvikas, att en ny avvägning får äga rum, eftersom ingen enkel regel för skälig höjning eller sänkning av de olika skatterna torde kunna uppställas. Då därtill kommer, att endast vissa skatteformer direkt konstrueras såsom rörliga, medan de övriga förutsättas vara mer eller mindre fasta, blir det så mycket tydligare, att alla förslag till omläggning av beskattningen måste grundas på vissa antaganden rörande utgiftsram och skattebehov.

Skattekommittén har vid utformningen av sitt förslag till rationalisering av de direkta skatterna till staten utgått från det nuvarande statsfinansiella läget. Något annat torde icke heller ha varit möjligt, om kommittén ej velat för egen del taga upp till behandling hela frågan om den kommande utvecklingen av statens utgifter samt göra antaganden om förskjutningar uppåt eller nedåt. Även den nuvarande fördelningen mellan konsumtionsskatter och skatter på inkomst och förmögenhet hade i så fall fått bli föremål för överväganden. Jag är icke heller själv beredd att föreslå någon annan utgångspunkt, ehuru utgiftsökningar synas förestå, som inom kort kunna medföra behov av en ny avvägning. Man kunde närmast ha väntat, att kommittén under angivna förutsättningar så utformat den rörliga bottenskatten, att dess avkastning just vid grundbeloppsnivån svarade mot det förutsatta inkomstbehovet, och icke såsom nu blir fallet vid en uttagning med 110 procent. Någon anledning att av detta skäl jämka på de av kommittén föreslagna skatteskalorna synes emellertid knappast föreligga. Då invändningar å andra sidan gjorts mot den sålunda valda grundbeloppsnivån, därför att den skulle innebära ett godtagande av föreliggande skattebehov och skattetryck såsom normala företeelser, synes man förbise att det här gäller en teknisk och praktisk anordning. Utgår man ifrån, att de skattebelopp, som komma att uttagas genom den rörliga bottenskatten, måste tillåtas variera inom vissa gränser, utan att en ny avvägning gentemot andra skatteformer behöver äga rum, får man tydligen avpassa skatteskalan så att dessa växlande belopp lämpligen kunna uttagas, vare sig det sedan sker under variationer kring ett indextal, som kallas 100 eller 150 eller något annat. Skulle man i valet av grundbeloppsnivå inlägga något omdöme om vad som skall vara 'normal' skattenivå, vore man därmed över på den allmänna diskussion av det statsfinansiella läget och skattefördelningen, som kommittén enligt min mening med rätta undvikit.

Anpassningen av skattesystemet efter det statsfinansiella läget betyder även att systemet bör givas en så avpassad rörlighet att skatteinkomsten genom variationer i uttagningsprocenten kan avvägas efter de förändringar i skattebehovet från år till år, varmed man har att räkna, utan att detta

leder till väsentliga förskjutningar i skattens avvägning efter den relativa skatteförmågan inom olika inkomstskikt. Även om den budgetuppställning som föreslagits för nästa budgetår är ägnad att, såsom riksräkenskapsverket framhållit, under vissa förhållanden minska behovet av elasticitet i skattesystemet förblir det dock en väsentlig fördel om sådan elasticitet föreligger inom vidast möjliga gränser.

Kommittén har förordat en i så måtto begränsad rörlighet för inkomstskatten för fysiska personer att procenttalen i den progressiva skatteskalan blott upp till en viss höjd förutsatts skola variera med uttagningsprocenten. Tekniskt har detta skett genom en uppdelning av skatten i en rörlig bottenskatt och en fast tilläggsskatt. Genom denna anordning undanröjes i viss mån den begränsning av skattens elasticitet som följer av höga skatteprocenter för de större inkomsterna. Denna fördel får naturligtvis icke vinnas genom en sådan utformning av den rörliga bottenskatten att variationer uppåt i skatteprocenten för mindre inkomster allvarligt försvåras. Kommitténs förslag i dessa hänseenden synes mig kunna godtagas.

Förmögenhetsskatten har av kommittén föreslagits utformad såsom en fast skatt. Inkomstskatten å juridiska personer har tänkts helt rörlig. Uttagningsprocenten för inkomst- och förmögenhetsskatten har ansetts ej behöva vara densamma för juridiska personer som för fysiska. Jämväl till dessa förslag kan jag ge min anslutning.

Mot förslaget om obegränsad rörlighet hos inkomstskatten för juridiska personer ha riktats invändningar i vissa remissyttranden. Vad som skulle vinnas genom att inkomstskatten för juridiska personer i viss utsträckning utformades såsom en fast skatt synes mig dock på ett smidigare och efter växlande förhållanden bättre lämpat sätt kunna ernås genom en avpassning av uttagningsprocenten. Då en fri uttagningsprocent och viss bindning av inkomstskatten för juridiska personer framstå såsom alternativa lösningar kan jag under dessa förhållanden icke förorda en bindning av aktiebolagsskatten eller viss del av denna.

Vad angår den fördelning, efter vilken fysiska och juridiska personer böra taga del i skattebördan, har kommittén utgått från att de juridiska personernas och då särskilt aktiebolagens relativa andel skulle i viss mån ökas. På sätt förut anförts skulle aktiebolagen, räknat å skatteunderlaget enligt 1936 års taxering, få vidkännas en skattehöjning av 3.6 miljoner kronor eller, om monopolbolagen icke tagas med vid beräkningarna, 5.45 miljoner kronor.

En tillämpning av förslaget (10 procents proportionell skatt uttagen med 110 enheter) å det numera bearbetade materialet från 1937 års taxering ger ett helt annat resultat. I stället för efter nuvarande grunder debiterade 69.0 miljoner kronor skulle aktiebolagens sammanlagda skatt ha blivit 67.0 miljoner kronor; en skattelindring å 2.0 miljoner kronor skulle alltså ha uppstått. Om monopolbolagen helt utgå ur materialet, skulle resultatet av skatteomläggningen blivit nästan omärkbart för aktiebolagen, såsom helhet betraktade (noga räknat en skatteskärpning av 0.8 miljon kronor). Anled-

ningen till det förändrade läget är givetvis att den genomsnittliga inkomstprocenten och därmed även skatteprocenten för aktiebolagen avsevärt höjts vid 1937 års taxering.

Det visar sig alltså, att därest man räknar med ett gynnsamt verksamhetsår som år 1936, ett genomförande av kommitténs förslag över huvud icke skulle betyda någon överflyttning av skattebördan från fysiska till juridiska personer, medan däremot vid för de juridiska personerna mindre gynnsamma år förslaget innebär viss relativ merbelastning av dessa i förhållande till nu.

Beträffande avvägningen av beskattningen mellan inkomst och förmögenhet vad angår fysiska personer har kommittén utgått från den fördelning, som i detta hänseende gällt de senaste åren, nämligen med c:a 80 procent å inkomstskatt och c:a 20 procent å förmögenhetsskatt.

Jag har för min del icke anledning att frångå kommitténs förslag till avvägning i här berörda hänseenden.»

Familjebeskattningen.

Såsom i det föregående omnämnts har ett förslag till revision av bestämmelserna rörande familjebeskattningen den 11 december 1935 avgivits av *befolkningskommissionen* (Statens off. utredn. 1936: 13).

Det av befolkningskommissionen framlagda förslaget innebär i korthet följande.

Kommissionen föreslår först och främst avsevärda jämkningar i systemet av skattefria ortsavdrag, innebärande sänkning av grundavdragen och höjning av familjeavdragen. Omregleringen skall gestaltas så, att beskattningsunderlaget i stort sett bibehålles oförändrat. Enligt kommissionens förslag skola i de olika ortsgrupperna grundavdraget, familjeavdraget för hustrun och familjeavdraget för vartdera av de två första barnen bliva inbördes lika stora, medan familjeavdraget för varje följande barn blir dubbelt så stort som de övriga avdragen. Avdragen enligt kommunalskattelagen skola fortfarande utgå med belopp, som äro endast hälften så stora som motsvarande avdrag vid den statliga beskattningen. Den s. k. bankningen förutsättes bibehållen oförändrad.

De av kommissionen föreslagna statliga avdragen framgå av följande tabell:

	Ortsgrupp				
	I	II	III	IV	V
	Kronor				
Grundavdrag samt familjeavdrag för hustrun och vartdera av de två första barnen	560	600	640	680	720
Familjeavdrag för varje följande barn	1,120	1,200	1,280	1,360	1,440

Befolkningskommissionens betänkande innefattar därjämte förslag, att en särskild skatt, benämnd skatt för familjehjälp, skall uttagas med det dubbla syftet att anskaffa medel för bestridande av vissa utgifter, avsedda att befordra en gynnsam lösning av befolkningsfrågan, och att ytterligare skärpa skattedifferentieringen med hänsyn till familjeförhållandena. Denna skatt skall utgå med fullt belopp av skattskyldig, som är ogift och barnlös, medan avdrag från skatten skall åtnjutas med en tredjedel av skattens belopp av den, som är gift, och likaledes med en tredjedel av skattebeloppet för varje barn. Makar med två eller flera barn bliva således helt fria från skatten.

Befolkningskommissionen har vidare bland annat föreslagit höjning av åldersgränsen för barnavdrags åtnjutande från 16 till 18 år.

I fråga om den motivering ur befolkningspolitiska, familjesociala och allmänna rättvisesynpunkter, som kommissionen lämnat för sitt förslag, ävensom rörande förslagets detaljer tillåter sig utskottet att hänvisa till betänkandet.

1936 års skattekommitté har för sin del i första hand betraktat spörsmålet om skattedifferentiering efter familjestorlek såsom en fråga om avvägning av skatt ur rättvisesynpunkter på samma sätt som då det i allmänhet gäller att fördela skattebördan mellan skattskyldiga av skilda kategorier och med olika stora inkomster allt efter deras relativa skatteförmåga. Även från dessa synpunkter har emellertid kommittén kommit till den uppfattningen, att den nuvarande avvägningen av skattebördan med hänsyn till familjestorlek icke är tillfredsställande och att skattelättnad bör beredas familjeförsörjare och särskilt barnrika sådana i den utsträckning som motiveras av försörjningsbördan.

I fråga om den metod som bör användas för åstadkommande av den önskade skattedifferentieringen efter familjestorlek har kommittén funnit sig böra avvisa tanken att för ändamålet införa en särskild skatt å ensamstående skattskyldiga samt barnlösa eller barnfattiga familjer på sätt av befolkningskommissionen föreslagits. Kommittén har i princip föreslagit bibehållande av det gällande systemet med fasta, av inkomstens storlek oberoende avdrag.

Kommitténs förslag innefattar först och främst avsevärda jämkningar i de skattefria ortsavdragen i fråga om statsbeskattningen. Denna omreglering av avdragen går i stort sett ut på, att grundavdragen något minskas under det att familjeavdragen för hustru och barn höjas. Även i tekniskt avseende har åtskillnad gjorts mellan å ena sidan skattskyldig, som är gift eller har barn, för vilket avdrag åtnjutes, och å andra sidan ensamstående skattskyldig (ogift, änkling, änka eller frånskild) utan barn, för vilket avdrag åtnjutes.

Närmare bestämt innebär kommitténs förslag till skattefria avdrag vid statsbeskattningen följande:

1. Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 450 kronors inkomst, är berättigad till såväl grundavdrag som familjeavdrag. Avdragens storlek framgår av efterföljande sammanställning:

	Ortsgrupp				
	I	II	III	IV	V
	Kronor				
Grundavdrag och familjeavdrag för hustru, vartdera	600	640	680	720	760
Familjeavdrag för de två första barnen, vartdera	460	500	540	580	620
Familjeavdrag för de övriga barnen, ettvart	700	760	820	880	940

Å dessa avdragsbelopp åtnjutes bankningsdel enligt vanliga regler.

2. För annan skattskyldig än under 1 sagts (ensamstående) bestämmes ortsavdrag (grundavdrag) på sätt framgår av en vid förordningen fogad tabell. Ur tabellen kan direkt avläsas det taxerade beloppet efter avdrag. Detta utgör, utom i de fall då extra avdrag för ömmande omständigheter medgivits, tillika beskattningsbart belopp. Jämfört med nu gällande grunder för den statliga beskattningen av ifrågavarande skattskyldiga är den minskning av avdragets storlek, som för dem uppkommer, mindre beträffande låga inkomster än för större sådana. Avdragets storlek minskas nämligen successivt vid stigande inkomster; överstiger det taxerade beloppet 14,000 à 15,200 kronor, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

Enligt kommitténs beräkningar skulle de nu omförmälda ändringarna i avdragens storlek medföra en skatteförlust (avseende 1936 års skatteunderlag) å c:a 2.2 miljoner kronor. Lättnaden för familjerna skulle uppgå till c:a 12.4 miljoner kronor; av detta belopp skulle c:a 10.2 miljoner kronor tagas igen av ensamstående skattskyldiga.

Kommittén har beträffande spörsmålet om familjebeskattningen rådgjort med kommunalskatteberedningen, som efter tagen del av kommitténs förslag i förevarande ämne meddelat, att förslaget icke syntes vara ägnat att försvåra lösningen av frågan för kommunalbeskattningens vidkommande.

Såsom redan av det föregående framgått, skall enligt kommitténs förslag åldersgränsen för barn, för vilka familjeavdrag må erhållas, höjas från nuvarande 16 år till 18 år. Enligt kommitténs antagande skulle skatteförlusten för staten icke komma att överstiga 0.5 miljon kronor. I detta sammanhang föreslår kommittén, att hemmavarande barn, som fyllt 16 men ej 18 år och sysselsättes i föräldrarnas jordbruk eller rörelse, skall anses tillhöra arbetspersonalen endast under förutsättning, att barnets inkomst av arbete eller eljest är så stor att skatteplikt för barnet enligt kommunalskattelagen föreligger.

Beträffande frågan om eventuell ändring i storleken av det belopp, vartill barnets egen inkomst högst får uppgå för att familjeavdrag må erhållas

för barnet, har kommittén beslutat föreslå att beloppet 450 kronor bibehålles oförändrat.

Kommittén har vidare upptagit frågan om barnavdrag i de fall, då föräldrarna icke äro gifta med varandra, eller, ehuru gifta med varandra, leva åtskilda. Kommitténs förslag på denna punkt innebär, att en var av föräldrarna skall för barn, varom här är fråga, erhålla halvt familjeavdrag — räknat efter den ortsgrupp den skattskyldige tillhör — såvitt det icke visas eller av omständigheterna framgår, att endera av föräldrarna ej alls eller endast i ringa mån bidragit till barnets underhåll. I sådant fall skall den andre av föräldrarna vara berättigad till hela avdraget för barnet.

De ändringsförslag, som av kommittén ifrågasatts beträffande åldersgränserna för åtnjutande av barnavdrag och för rätt att hänföra hemmavarande barn till arbetspersonal ävensom rörande fördelning av barnavdrag mellan ogifta eller frånskilda föräldrar, ha biträtts av kommunalskatteberedningen, vad angår kommunalbeskattningen. Förslag om ändring av kommunalskattelagen i berörda avseenden har fördenskull framlagts av kommittén.

Beträffande avdraget i vissa fall för husföreståndarinna föreslår kommittén, att detta i fråga om statsbeskattningen bestämmes till hälften av avdraget för hustru.

Kommittén har även till behandling upptagit de särskilda avdrag som kunna utgå vid s. k. ömmande omständigheter och varom förmäles i 17 § 2 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt 50 § 2 mom. kommunalskattelagen. Kommittén har därvid kommit till den uppfattningen att vad som bör ändras icke är så mycket själva stadgandet som fastmera tillämpningen av detsamma.

Kommittén påpekar bland annat, att då såsom exempel på omständigheter, som kunna väsentligen nedsätta den skattskyldiges skatteförmåga, nämnes »underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet», därmed avses även det fall, att den skattskyldige har barn, för vilka familjeavdrag ej medgives antingen på den grund att det överskridit åldersgränsen för avdrag eller därför att — i fall då föräldrarna äro ogifta eller frånskilda — den andre av föräldrarna har vårdnaden om barnet.

I betänkandet heter det vidare:

Därest kommitténs förslag om halvering av barnavdragen i det sist angivna fallet genomföres, blir stadgandet om extra avdrag icke längre tillämpligt å detta. Däremot bör detsamma enligt kommitténs mening få användning i vissa fall, då barn, som överskridit 18-årsåldern, fortfarande underhålles och utbildas på den skattskyldiges bekostnad och den skattskyldiges ekonomi därigenom i avsevärdare grad tynges. Särskilt torde avdrag i dessa fall kunna medgivas under första året efter det barnavdraget upphört, då ökningen i skatten kan vara mycket kännbar för föräldrarna. Det är självklart, att extra avdrag ej skall utgå i fall, då avdrag för periodiskt understöd i stället erhålles.

I detta sammanhang må ifrågavarande stadgande något belysas ur en annan synpunkt. Då för tillämpning av bestämmelsen erfordras, att den skattskyldiges skatteförmåga finnes vara väsentligen nedsatt, kan detta i och för sig icke betyda annat än att skatteförmågan skall vara väsentligen nedsatt

under den som normalt är förenad med en viss inkomstnivå. Nedsättningen är alltså icke principiellt bunden till särskilda inkomstskikt. Det ligger dock i sakens natur, att de ömmande omständigheter, varom här är fråga, bliva mest kännbara för skattskyldiga med mycket låga inkomster. Enligt kommitténs mening bör emellertid bestämmelsen kunna tillämpas ganska långt upp i inkomstskikten. Även för skattskyldiga, i ekonomiskt avseende tillhörande medelklassen, kan inträffandet av de i bestämmelsen angivna omständigheterna innebära mycket allvarliga påfrestningar å ekonomien, till vilka hänsyn bör tagas vid beskattningen.

Kommittén har övervägt lämpligheten av att låta de nu anförda synpunkterna komma till uttryck i själva lagrummet eller i anvisningar till detta. Tanken härpå har emellertid övergivits. Vad som påkallas är enligt kommitténs åsikt, att beskattningsmyndigheterna erinras om de möjligheter till åstadkommande av skälig jämkning i skattskyldigheten, som bestämmelsen erbjuder. Det är en känd sak att praxis på detta område varit mycket växlande; av det statistiska materialet synes framgå, att endast i ett fåtal orter stadgandet tillämpats i större utsträckning. Lämpligast torde vara, att genom samråd mellan landskamrerarna samt instruerande av taxeringsnämndsordförandena allvarliga försök göras att få till stånd en jämn praxis hos taxeringsnämnderna. Detta är så mycket angelägnare som taxeringen regelmässigt icke överklagas, därest extra avdrag medgives med högre belopp än som bort utgå, och prövningsnämnderna, vare sig besvär anförts eller ej, endast i undantagsfall torde ändra taxeringsnämndernas på ortskännedom grundade avgöranden i berörda fall.

Rörande beskattningen av äkta makar har kommittén funnit ofrånkomligt att bibehålla principen om sambeskattning. Kommittén konstaterar emellertid, att olägenheterna av principen i avsevärd mån mildras genom den föreslagna omläggningen av ortsavdragen. Med hänsyn bland annat till den ifrågasatta höjningen av familjeavdraget för hustru föreslår kommittén, att det gift kvinna tillkommande avdraget från egen arbetsinkomst med högst 200 kronor borttages för statsbeskattningens del.

Beträffande kommitténs motivering för de ovan refererade förslagen i avseende å familjebeskattningen får utskottet hänvisa till den redogörelse härför, som lämnats i propositionen (sid. 108 ff.).

Departementschefen har i förevarande ämne anfört i huvudsak följande:

»Redan i samband med framläggandet av förslaget till 1936 års riksdag rörande omläggning av den direkta statsbeskattningen uttalade jag min principiella anslutning till uppfattningen att en starkare differentiering mellan skattebetalarna med hänsyn till familjestorlek eller försörjningsplikt i övrigt är önskvärd. Oberoende av den vikt man kan vara böjd att tillskriva en dylik differentiering ur befolkningspolitiska synpunkter, torde en ganska hög grad av enighet kunna vinnas därom, att — bortsett från de verkligt stora inkomsterna — en relativ minskning av skattebördan för familjerna och naturligtvis framför allt de barnrika är önskvärd och befogad.

Beträffande förevarande spörsmål föreligger av naturliga skäl nära samband mellan stats- och kommunalbeskattningen. Jag har tidigare redogjort för de skäl som föranlett mig att föreslå omläggning av statsbeskattningen

utan att invänta kommunalskatteberedningens förslag i huvudfrågorna. Beredningen, som tagit del av kommitténs förslag rörande familjebeskattningen, har meddelat, att detta icke synes vara ägnat att försvåra lösningen av frågan för kommunalbeskattningens vidkommande. Det samråd, som sålunda ägt rum mellan de båda kommittéerna, ger mig anledning antaga, att ett blivande förslag från kommunalskatteberedningen å sin sida icke kommer att medföra oförutsedda verkningar på statsbeskattningen.

Vid den tekniska utformningen av den ifrågasatta nya avvägningen av skattebördan mellan ensamstående skattskyldiga samt skattskyldiga med familj av olika storlek har skattekommittén utarbetat förslag som delvis avvika från vad nu i detta hänseende gäller och även från vad av befolkningskommissionen förordats. Metoden med fasta avdrag och s. k. bankning övergives sålunda i fråga om 'ensamstående', d. v. s. personer, som icke äro gifta och ej heller ha barn, för vilka avdrag åtnjutes. För dessa ensamstående skattskyldiga skall det beskattningsbara beloppet enligt förslaget bestämmas med stöd av en särskild tabell. Svårigheterna att med skematiskt bestämda avdrag av nuvarande typ ernå en tillfredsställande avvägning beträffande ensamstående i de lägsta inkomstskikten ha tydligen fört fram till ett sådant tabellsystem med dess individuella behandling av avdragsfrågan. Då sålunda regeln om lika stora avdrag för alla inkomstskikt uppgivits, har kommittén funnit det möjligt att vid högre inkomster åstadkomma en önskvärd starkare differentiering genom att alltefter inkomstens stegring kontinuerligt minska avdraget för ensamstående, så att det vid ett taxerat belopp å cirka 14,600 kronor alldeles upphör.

Jag kan i huvudsak ansluta mig till det av kommittén framlagda förslaget rörande fördelningen av skattebördan efter familjestorlek. Att familjeavdraget bör vara lika stort som grundavdraget för familjeförsörjare finner jag väl motiverat icke minst ur den synpunkten att vissa olägenheter av sambeskattningen för äkta makar därigenom upphävas. Den avvägning av de olika avdragens storlek, vartill kommittén efter ingående undersökningar och överläggningar kommit, synes mig kunna godtagas. Endast i fråga om ensamstående i vissa lägre inkomstskikt föreslår jag någon jämkning nedåt av de i tabellen upptagna beskattningsbara beloppen.

Denna jämkning avser icke inkomsterna strax ovanför skattskyldighetsgränsen, där de av kommittén föreslagna höjningarna för ensamstående synas obetydliga eller måttliga, utan något högre inkomster. För dessa skulle nämligen en tillämpning av tabellen i oförändrat skick medföra en skatteskärpning, vilken såväl absolut som framför allt relativt sett är ganska betydande. Detta gäller särskilt de högre ortsgrupperna. Den justering av tabellen jag med hänsyn därtill funnit motiverad avser taxerade belopp i ortsgrupp I 1,250—1,790 kronor, i ortsgrupp II 1,350—2,090 kronor, i ortsgrupp III 1,450—2,390 kronor, i ortsgrupp IV 1,550—2,690 kronor och i ortsgrupp V 1,650—2,990 kronor. Enligt verkställda beräkningar skulle den nu förordade lättnaden för vissa inkomstskikt i förhållande till kommitténs förslag innebära en skatteförlust (avseende 1936 års skatteunderlag) icke

överstigande 1 miljon kronor. Detta belopp är icke av den storleksordning, att förutsättningarna i andra avseenden för kommitténs förslag därigenom rubbas.

Såsom förut nämnts innebär förslaget i avseende å ensamståendes beskattning en skatteskärpning för högre inkomsttagare genom successiv reduktion av grundavdraget ned till noll. Då jag finner de skäl, som kommittén åberopat till stöd för förslaget i denna del, övertygande, ansluter jag mig till detta.

Av den ståndpunkt jag enligt det föregående intagit i själva sakfrågorna torde framgå, att jag även godtagit den tekniska utformningen av kommitténs förslag. Jag vill icke bestrida det principiellt berättigade i de anmärkningar, som gjorts mot den dubbla ortsavdragsmetod, som den förordade anordningen för beskattningen av ensamstående medför. Något reellt missförstånd torde dock icke behöva uppstå. Varje oklarhet skulle för övrigt avlägsnas, därest man toge steget fullt ut och läte tabellen omfatta samtliga kategorier skattskyldiga. Yrkanden på dylik utvidgning av tabellsystemet ha också i några yttranden framställts. Det är dock att märka, att ett fullständigt tabellverk — som givetvis måste vara en del av själva författningen — skulle bliva mycket vidlyftigt. Det uppslag till förenklingar, som riksräkenskapsverket framfört, innebär sakliga ändringar av icke obetydlig räckvidd i den gjorda avvägningen och kan därför ej nu upptagas. Då för kommunalbeskattningens del den nuvarande metoden med bankning ännu så länge måste bibehållas, finner jag icke nödvändigt att nu låta överföra avdragssystemet, vad angår familjeförsörjare, i ett vidlyftigt, i själva förordningen ingående tabellverk. Däremot överväger jag möjligheterna att i administrativ ordning utgiva ortsgruppsvis ordnade tabeller, med angivande direkt av beskattningsbara belopp, beträffande de vanligen förekommande fallen: gifta utan barn, med ett barn etc.

— —

Förslaget om höjning av åldersgränsen för erhållande av barnavdrag från 16 till 18 år beträffande såväl stats- som kommunalbeskattningen har allmänt tillstyrkts. Enighet synes numera också råda därom, att en ytterligare höjning av nämnda gräns icke lämpligen bör ske. Även jag kan för min del helt ansluta mig till förslaget i denna punkt. Vad kommunerna angår synes den föreslagna ändringen vara av relativt underordnad betydelse, i det att skatteunderlaget icke i högre grad kommer att minskas därigenom.

Mot de föreslagna ändringarna i bestämmelserna rörande rätten att räkna hemmavarande barn bland föräldrarnas arbetspersonal har jag intet att erinra. En redaktionell omarbetning av hithörande bestämmelser har emellertid ägt rum.

Beträffande frågan om eventuell ändring i storleken av det belopp, vartill barnets egen inkomst högst får uppgå för att familjeavdrag skall erhållas för barnet, har kommittén, synbarligen med tvekan, funnit sig böra föreslå att beloppet bibehålles oförändrat vid 450 kronor. Befolkningskommissionen

hade föreslagit höjning av beloppet till 600 kronor under hänvisning bland annat till att barnavdragen, till vilka nämnda belopp borde stå i relation, blivit höjda. Kammarrätten fann valet stå emellan beloppen 450 och 600 kronor, därvid kammarrätten ansåg det försiktigast att bibehålla beloppet 450 kronor oförändrat. För egen del finner jag mig böra förorda, att ifrågavarande belopp sättes till 600 kronor. Ur taxeringssynpunkt innebär denna ändring en stor förenkling, då familjeavdrag för barn kommer att lämnas i alla de fall, där ej deklarations- och skatteplikt för barnets inkomst föreligger. Det är visserligen riktigt, att skattefriheten för barnets inkomst därigenom något utökas. Då emellertid tidigare vid bestämmande av förevarande belopp familjeavdraget för barn (efter bankning) fått vara utgångspunkten, torde den föreslagna höjningen av barnavdragen väl motivera någon höjning även av sagda belopp.

Den ifrågasatta uppdelningen av barnavdraget i vissa fall, då föräldrarna icke äro gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, leva åtskilda, finner jag välgrundad. Att fall understundom kunna inträffa, då även halvt avdrag skulle bliva större än det lämnade underhållsbidraget, torde vara ofrånkomligt. En regel, enligt vilken avdraget skulle maximeras till bidragets belopp, skulle säkerligen bliva alltför besvärlig i tillämpningen. Det kan väl ej bestridas, att det föreslagna stadgandet i vissa fall kan vålla besvär för taxeringsmyndigheterna. Den genom stadgandets avfattning fastslagna presumtionen, att — därest icke annat visas eller av omständigheterna framgår — båda föräldrarna skola anses ha bidragit till barnets underhåll och således ha rätt till halvt avdrag vardera, torde dock i hög grad underlätta tillämpningen.

Rörande avdraget i vissa fall för husföreståndarinna ansluter jag mig till kommitténs förslag, enligt vilket sagda avdrag beträffande statsbeskattningen skall utgöra hälften av familjeavdraget för hustrun.

I de uttalanden, som av kommittén gjorts rörande tillämpningen av stadgandet om särskilt avdrag vid ömmande omständigheter, kan jag i huvudsak instämma. Det synes mig vara av stor betydelse, att de möjligheter till skattedifferentiering, som stadgandet erbjuder, verkligen tillvaratagas. Jag är ense med kommittén därom, att bestämmelsen bör kunna tillämpas ganska långt upp i inkomstskikten, därest de angivna förutsättningarna äro för handen. Vad beträffar tillvägagångssättet för ernående av en jämnare praxis på området finner jag de av kommittén förordade åtgärderna vara värda att prövas.

Såväl befolkningskommissionen som kommittén ha funnit ofrånkomligt att bibehålla principen om sambeskattning av äkta makar, och denna uppfattning har i allmänhet vunnit anslutning i myndigheternas yttranden. Från några håll har dock ifrågasatts principens upphävande åtminstone vad angår hustrus inkomst av tjänst eller rörelse. De skäl som å ena och andra sidan åberopats i denna omtvistade fråga äro alltför väl kända för att behöva här återgivas. För egen del finner jag de starkaste skälen tala för ett bibehållande av sambeskattningen. Genom ortsavdragens omläggning reduceras olägen-

heterna av principen högst betydligt; så snart makarnas sammanlagda inkomst icke överstiger c:a 5,000 kronor, uppkommer ingen eller blott mycket ringa merbeskattning.

Kommitténs — allmänt tillstyrkta — förslag om borttagande för statsbeskattningens vidkommande av det gift kvinna i vissa fall tillkommande särskilda avdraget å högst 200 kronor finner jag välgrundat. På grund av deklarationsblankettens uppställning torde den omständigheten, att skilda principer i detta hänseende komme att tillämpas vid statsbeskattningen och kommunalbeskattningen, icke medföra tekniska svårigheter vid taxeringsarbetet.»

Skattesystem och skatteskalor vid beskattningen av fysiska personer.

Efter det kommittén på sätt berörts i det föregående tagit ståndpunkt till vissa allmänna frågor rörande den avsedda omläggningen av det nuvarande statsskattesystemet, har kommittén ingått på frågan om systemet för statsbeskattningen av fysiska personers inkomst och förmögenhet. Avgörandet av denna fråga har naturligen även måst innefatta ett ställningstagande till spörsmålet om skatternas avvägning mellan olika inkomstklasser och inkomsttyper. Vid bedömandet av frågan om själva beskattningssystemet har spörsmålet om förmögenhetsbeskattningens anordnande trätt i förgrunden.

Inledningsvis har kommittén i anslutning till tidigare utredningar avvisat tanken på att helt eller delvis uttaga förmögenhetsskatten i form av en allmän merbeskattning å förmögenhetsavkastning. En annan fråga, som av kommittén i detta sammanhang upptagits till behandling, avser den stundom ifrågasatta rätten för den skattskyldige att vid inkomstberäkningen beträffande taxering till statsskatt erhålla avdrag icke blott för erlagda kommunalutskylder utan även för kronoutskylder. Kommittén har icke kunnat förorda dylik utvidgad avdragsrätt. Beträffande motiveringen för kommitténs ställningstagande i dessa frågor har i propositionen huvudsakligen hänvisats till kommitténs betänkande (sid. 138—143).

Det har under utredningen visat sig lämpligt att — oavsett valet av skattesystem — låta samma skatteskalor (för bottenskatten och för tilläggsskatten) bliva tillämpliga å inkomstskatten respektive inkomst- och förmögenhetsskatten. Avvägningen av skattebördan mellan de talrika skattskyldiga, vilka icke äga förmögenhet, skulle icke bliva densamma enligt de olika systemen, därest skatteskalorna för inkomstskatten, respektive inkomst- och förmögenhetsskatterna skilde sig från varandra.

Efter granskning av de upprättade skatteskalorna har kommittén enats om följande skalor för bottenskatt och tilläggsskatt.

Bottenskatten:

Bottenskattens grundbelopp utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 3,000 kronor: 4.5 procent av det beskattningsbara beloppet;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

3,000	men icke	6,000 kr.:	135 kr.	för	3,000 kr.	och	5.5 %	av återstoden;
6,000 kr.		:	300 »	»	6,000 »	»	6.5 %	» » .

Tilläggsskatten:

Tilläggsskatten utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 10,000 kronor: 2 procent av den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 8,000 kronor;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

10,000	men icke	15,000 kr.:	40 kr.	för	10,000 kr.	och	4 %	av återstoden;
15,000	» »	25,000 » :	240 »	»	15,000 »	»	8 %	» » ;
25,000	» »	40,000 » :	1,040 »	»	25,000 »	»	12 %	» » ;
40,000	» »	60,000 » :	2,840 »	»	40,000 »	»	16 %	» » ;
60,000	» »	100,000 » :	6,040 »	»	60,000 »	»	20 %	» » ;
100,000	» »	200,000 » :	14,040 »	»	100,000 »	»	24 %	» » ;
200,000 kr.		:	38,040 »	»	200,000 »	»	28 %	» » .

Beträffande den avvägning av skattebördan, som de av kommittén förordade skatteskalorna innebära, har kommittén anfört bland annat följande.

Den avvägning av skattetrycket mellan skattskyldiga i olika inkomstskikt, som sker genom de av kommittén förordade skatteskalorna, överensstämmer i stort sett med vad som i detta hänseende gäller enligt för åren 1936 och 1937 fastställda grunder. Då kommittén sålunda stannat vid en fördelning, som i huvudsak motsvarar den genom skattehöjningarna 1932—1936 uppkomna, har detta haft sin grund däri, att kommittén vid fastställande av ramen för det nya skattesystemet måst räkna med möjligheten av att behovet av direkta skatter icke skall kunna minskas under de närmaste åren ävensom med risken att skatteunderlaget kan komma att vid en konjunkturändring märkbart försämras. Därest den nu utgående skatten för högre inkomsttagare skulle sänkas, så att den före krisen gällande relativa fördelningen av skattetrycket i större eller mindre grad återställdes, och det önskade skattebeloppet, c:a 142 miljoner kronor vid grundbeloppsnivå för det nya systemet, räknat å 1936 års skatteunderlag, det oaktat skulle uttagas i inkomstskatt av fysiska personer, bleve följden, att skattesatsen för de lägsta inkomstskikten finge skärpas i motsvarande grad. En dylik åtgärd kan kommittén icke förorda. Å andra sidan har kommittén under nuvarande förhållanden icke kunnat föreslå någon ytterligare lättnad i skatteskalan för de lägsta inkomsttagarna.

Vid bedömandet av nu berörda spörsmål bör emellertid hänsyn tagas till två omständigheter, som båda äro av stor betydelse. Den ena av dessa avser den efter andra linjer skeende överflyttning av skattebördan, som skulle följa av de av kommittén föreslagna ändringarna i fråga om familjebeskattningen. De förhöjda avdrag, som enligt förslaget skulle beredas familjeförsörjare, gynna förhållandevis mest dem, som ha lägre inkomster, men sträcka

i övrigt sin verkan till ganska höga inkomstskikt. För dessa skattskyldiga kommer alltså kommitténs förslag under alla omständigheter att medföra en skattelindring. Å andra sidan få ensamstående skattskyldiga vidkännas skärpning av skatten.

Den andra av de berörda omständigheterna sammanhänger med uppdelningen av skatten i en fast och rörlig del. Därigenom att för högre inkomsttagare största delen av skatten bindes i den fasta tilläggsskatten, blir vid en försämring av budgetläget skattehöjningen för dem relativt måttlig. — — — Det är naturligt att hänsyn till denna verkan av systemet måst tagas vid avvägningen mellan skatteskalorna för bottenskatten och tilläggsskatten.

Av de olika upprättade förslagen till skattesystem har kommittén i sitt betänkande redovisat det alternativ inom var och en av tre olika grupper, som synts kommittén bäst motsvara de tidigare angivna förutsättningarna.

A l t e r n a t i v A består av en inkomstskatt och en förmögenhetsskatt, var för sig fristående.

För *inkomstskattens* båda skalor, avseende bottenskatt och tilläggsskatt, har förut redogjorts.

För *förmögenhetsskatten,* som skall taga sin början vid en beskattningsbar förmögenhet å 10,000 kronor, har föreslagits en skiktskala, som stiger från 1 ‰ i skiktet 10,000—20,000 kronor till 9 ‰.

A l t e r n a t i v B innehåller dels en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, dels ock en särskild förmögenhetsskatt.

I *inkomst- och förmögenhetsskatten* utgör förmögenhetsdelen $^1/_{100}$ mot $^1/_{60}$ enligt nuvarande system. Skatteskalorna för i skatten ingående bottenskatt och tilläggsskatt äro desamma som i alternativ A.

För den *särskilda skatten å förmögenhet* har uppgjorts en skala, enligt vilken skatten skall utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 40,000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 20,000 kronor;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

40,000	men icke	80,000	kr.:	20	kr. för	40,000	kr. och	2 ‰	av återstoden;
80,000	»	150,000	» :	100	» »	80,000	» »	3 ‰	» » ;
150,000	»	300,000	» :	310	» »	150,000	» »	4 ‰	» » ;
300,000	»	1,000,000	» :	910	» »	300,000	» »	5 ‰	» » ;
1,000,000	kr.		:	4,410	» »	1,000,000	» »	6 ‰	» » ;

Reduktionsregeln har i detta alternativ fått följande utformning: Därest den skattepliktiga förmögenheten överstiger 25 gånger det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerade beloppet, skall den beskattningsbara förmögenheten utgöra ett belopp motsvarande 25 gånger det taxerade beloppet, dock minst 40 procent av den skattepliktiga förmögenheten.

A l t e r n a t i v C innebär ett sammanförande av beskattningen å inkomst och förmögenhet i en enda skatt, nämligen en kombinerad *inkomst- och förmögenhetsskatt.* Skatteskalorna för såväl bottenskatten som tilläggsskatten äro desamma som i de båda andra alternativen. Förmögenhetsdelen

bestämmes enligt en skiktskala med kvotdelarna $^1/_{60}$, $^1/_{40}$ och $^1/_{30}$; gränserna mellan skikten ha lagts vid 60,000 och 500,000 kronors förmögenhet.

Efter övervägande av de synpunkter, som kunna anläggas på de olika alternativen, har kommittén funnit sig böra förorda, att beskattningen av fysiska personers inkomst och förmögenhet anordnas i enlighet med det system, som innefattas i det av kommittén uppgjorda alternativet B.

Till fysiska personer böra enligt kommitténs mening fortfarande i skatteavseende hänföras oskifta dödsbon och s. k. familjestiftelser.

Beträffande de synpunkter, som vid det slutliga ställningstagandet varit avgörande för kommittén, torde utskottet få hänvisa till propositionen (sid. 148 ff.). Rörande de undersökningar i övrigt, vilka kommittén verkställt i fråga om de olika alternativens verkningar i skilda hänseenden, har i propositionen hänvisats till kommitténs betänkande (sid. 152—170).

Departementschefen har i nu förevarande del till en början yttrat följande:

»Beträffande den av kommittén inledningsvis berörda frågan om möjligheterna att anordna förmögenhetsbeskattningen i form av en allmän merbeskattning å förmögenhetsavkastning har jag icke funnit anledning frångå den uppfattning, åt vilken jag vid tidigare tillfällen givit uttryck och vartill även kommittén kommit, nämligen att förutsättningar för närvarande saknas för införande av en dylik för vårt land helt ny form för beskattning av förmögenhet.

Kommittén har vidare såsom en preliminär fråga diskuterat spörsmålet om eventuellt utvidgande av rätten att vid inkomstberäkning beträffande taxering till statsskatt erhålla avdrag för erlagda kommunalskatter till att omfatta jämväl kronoutskylder. Av utredningen synes framgå, att de skattskyldiga icke skulle få någon verklig fördel av rätt till sådant avdrag. Den nödvändiga skärpningen av progressivskalan skulle nämligen neutralisera verkningarna av skatteavdraget för skattskyldiga med jämna inkomster och skärpa motsättningarna mellan de goda och de dåliga åren vid varierande inkomster. Jag är fördenskull ense med kommittén, då den vid uppgörande av skatteskalor utgått från att avdragsrätt för kronoutskylder alltjämt icke bör medgivas.

Vad därefter angår själva frågan om systemet för statsbeskattningen av fysiska personer torde ställningstagandet till densamma böra föregås av en granskning av de för de olika alternativen upprättade skatteskalorna för i inkomstskatten (respektive inkomst- och förmögenhetsskatten) ingående bottenskatt och tilläggsskatt. Då såsom kommittén anfört avvägningen av skattebördan mellan skattskyldiga utan förmögenhet bör vara densamma enligt de olika alternativen, bliva berörda skatteskalor identiska.

Den avvägning av skattetrycket mellan skattskyldiga i olika inkomstskikt, som innefattas i de av kommittén förordade skatteskalorna, överensstämmer i det stora hela med vad som gäller enligt för åren 1936 och 1937 fastställda samt i årets statsverksproposition föreslagna grunder. Viss skärpning inträder dock vid beskattningsbara belopp över 40,000 kronor; denna skatte-

höjning är till stor del betingad av den bortfallna rätten till avdrag för den del av skatten, som motsvarar kommunal progressivskatt. Någon lättnad för de lägsta inkomsttagarna innebär alltså den föreslagna skatteskalan för bottenskatten — i motsats till vad fallet var enligt propositionerna vid 1936 års riksdag — icke i och för sig. Å andra sidan bör vid jämförelse med 1936 års propositioner ihågkommas, att genom den av samma års riksdag beslutade skärpningen av skalan för den extra inkomst- och förmögenhetsskatten ett belopp av ytterligare 13 miljoner kronor kom att uttagas av fysiska personer med beskattningsbart belopp överstigande 6,000 kronor. Den relativa merbelastning av de högre inkomstskikten som därvid uppkom har sedan dess bestått. Vidare må i detta sammanhang erinras om den överflyttning av skattebördan, som följer av de föreslagna ändringarna i fråga om familjebeskattningen. För familjeförsörjare i de lägre inkomstskikten har därigenom beretts en betydande lindring av skattebördan. De av kommittén föreslagna skalorna ha vid remissen i allmänhet tillstyrkts. Med beaktande jämväl av vad förut anförts angående beskattningens ram har jag funnit mig böra godtaga de upprättade skalorna för bottenskatt och tilläggsskatt. Skalornas inbördes avvägning synes mig även tillfredsställande.»

Efter att ha anfört vissa synpunkter å de av kommittén diskuterade tre alternativen till skattesystem förklarar departementschefen, att han för sin del liksom kommittén finner sig böra förorda, att skattesystemet uppbygges i enlighet med alternativ B. Departementschefen anför vidare:

»Skillnaden mot nu i beskattningen i olika individuella fall blir enligt detta alternativ icke så framträdande som vid alternativ A. Den skattskyldiges inkomst kommer att vid förmögenhetsbeskattningen utöva en verkan, som får anses rimlig, och differentieringen efter förmögenhetens storlek blir tillfredsställande. Då alla förmögenheter tagas till beskattning, kan effektiv kontroll över deras taxering vinnas. Såsom en särskild fördel med alternativ B torde få anses den skattelindring i förhållande till nu som uppkommer för mindre förmögenheter (upp till c:a 30,000 kronor) genom förmögenhetsdelens minskning från $^1/_{60}$ till $^1/_{100}$. Att låta skattelindringen utsträckas till större förmögenheter genom höjning av minimigränsen för skattskyldighetens inträdande vid den särskilda förmögenhetsskatten från föreslagna 20,000 kronor till exempelvis 30,000 kronor finner jag mig däremot icke kunna tillstyrka.

Frågan om reduktionsregler i vissa fall vid förmögenhetsbeskattningen har i alternativ B — liksom ock i övriga alternativ — fått en lösning, som icke kan anses helt tillfredsställande. Enligt den föreslagna regeln, som icke medför differentiering vare sig efter dyrorts- eller familjeförhållanden eller i fråga om förmögenheternas storlek, inträder reduktion över hela linjen, så snart inkomsten, oavsett om den härflyter ur förmögenheten eller icke, understiger 3 procent av förmögenheten. Av den utredning, som kommittén låtit verkställa rörande förevarande spörsmål, framgå klart de stora svårigheter, som mött vid försöken att konstruera en på en gång sakligt tillfredsställande och lättillämplig regel. Att anknyta reduktionsregeln till det beskattnings-

bara beloppet — såsom skett vid de hittillsvarande särskilda förmögenhetsskatterna — i stället för till det taxerade beloppet har visat sig ogörligt, enär icke blott differentieringen mellan större och mindre förmögenheter utan även skillnaden i reduktionsmöjligheter mellan skattskyldiga med olika dyrorts- och familjeförhållanden skulle bliva omotiverat stor. Andra undersökta alternativ, enligt vilka nyssnämnda förhållanden skulle få inverka vid reduktionen, ha av praktiska skäl måst övergivas. Vid övervägande av nu angivna förhållanden har jag funnit mig böra tillstyrka den av kommittén förordade reduktionsregeln.

Med fysiska personer torde alltjämt i skattehänseende böra likställas oskifta dödsbon och s. k. familjestiftelser.»

Beskattningen av juridiska personer.

Frågan om de juridiska personernas beskattning har ingått bland kommitténs utredningsuppgifter. En omläggning av skatteformerna för fysiska personer inverkar redan av tekniska skäl på beskattningen av juridiska personer. Detta gäller i första hand sådana juridiska personer, som nu beskattas lika med enskilda, i främsta rummet de svenska ekonomiska föreningarna. Därvid måste också beaktas förhållandet mellan de ekonomiska föreningarna och aktiebolagen. I samband därmed får spörsmålet om avvägningen av aktiebolagens beskattning upptagas i hela sin vidd.

I propositionen lämnas till en början en redogörelse för de reformförslag i avseende å aktiebolagens och de ekonomiska föreningarnas beskattning, som framlagts år 1931 av bolagsskatteberedningen samt i propositionen nr 232 till 1936 års riksdag, samt för de statistiska undersökningar beträffande nämnda juridiska personers taxering åren 1934—1936, vilka företagits av kommittén. I dessa hänseenden tillåter sig utskottet att hänvisa till propositionen (sid. 160 ff.).

Kommittén har för sin del funnit övervägande skäl tala för att den progressiva beskattningen för svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar utbytes mot en proportionell sådan och framlägger därför förslag härom. Vid detta ställningstagande ha för kommittén liksom för bolagsskatteberedningen mindre teoretiska grunder än praktiska skäl varit avgörande. Kommittén har nämligen i fråga om aktiebolagen funnit, att en beskattning, progressiv med hänsyn till räntabiliteten, icke kan på ett tillfredsställande sätt förverkligas. Då en progressiv beskattning efter inkomstens absoluta storlek liknande den som gäller för enskilda skattskyldiga uppenbarligen är olämplig, har det synts riktigast att på sätt sker i de flesta främmande länder tillämpa en för alla aktiebolag lika skattefot och sålunda övergå till ett system med proportionell beskattning för aktiebolagen. Kommittén är av den uppfattningen, att denna metod i längden kommer att visa sig mera rättvis än det hittills brukade systemet, sådant detta av praktiska skäl har måst utformas.

Beträffande de ekonomiska föreningarna har kommittén som sin uppfattning anfört, att oberoende av spörsmålet om metoden för aktiebolagens beskattning en lösning av frågan om de ekonomiska föreningarnas beskattning enligt nyss berörda linje synes ofrånkomlig. Då det i längden skulle bliva ohållbart med olika regler för beskattningen av de båda organisationsformerna, ligger även häri ett vägande skäl för aktiebolagens övergång till proportionell beskattning.

Beträffande den närmare motiveringen för kommitténs ståndpunkttagande i frågan torde få hänvisas till propositionen (sid. 162—165).

Vad därefter angår skatteprocenten för den proportionella skatt, som skall uttagas av aktiebolag och ekonomiska föreningar, har kommittén i enlighet med de allmänna utgångspunkter för fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer, för vilka tidigare redogjorts, föreslagit en skattefot av 10 procent vid grundbeloppsnivå.

Med denna skattefot skulle den sammanlagda statsskatten för aktiebolagen räknat å skatteunderlaget enligt 1936 års taxering, utgöra vid uttagande av resp. 90, 100, 110, 120 och 130 procent av grundbeloppet resp. 43.0, 47.8, 52.6, 57.4 och 62.1 miljoner kronor. År 1936 erlades av svenska aktiebolag sammanlagt 49.0 miljoner kronor i statsskatt och kommunal progressivskatt.

Beträffande monopolbolagen (vin- & spritcentralen, spritförsäljningsaktiebolagen, tobaksmonopolet och tipstjänst) — vilka skulle få en skattesänkning i förhållande till år 1936 med 2.13 miljoner kronor, om det nya systemet uttages med grundbeloppet, och med 1.85 miljon kronor, om 110 procent av grundbeloppet fastställes — uttalar kommittén, att denna vinstökning tillfaller statsverket och i huvudsak användes till allmänna statsändamål. Kommittén tillägger, att i den mån man anser, att denna merinkomst för staten är att likställa med skatt, den förut omförmälda höjningen av aktiebolagens totalbeskattning skulle bliva ännu något större.

För utrönande av verkningarna av en proportionell beskattning av aktiebolag, därest grundbeloppet bestämmes till 10 procent av beskattningsbart belopp, har kommittén på grundval av det förut omförmälda statistiska materialet från 1936 års taxering bland annat låtit sammanställa två tabeller, avseende samtliga aktiebolag. I den ena av dessa tabeller ha aktiebolagen alltefter inkomstprocentens storlek indelats i 12 grupper, i den andra efter verksamhetens art i 25 grupper. Av den senare tabellen framgår, bland annat, vilka bolagsgrupper som i stort sett skulle vinna på systemomläggningen och vilka som skulle få vidkännas skatteökning, samt förskjutningens omfattning. Den största skatteökningen, såväl absolut som procentuellt, skulle drabba bankerna; även för grupperna träindustri, bruksrörelse, järnvägsrörelse, fastighetsförvaltning och gruvindustri skulle år 1936 en proportionell beskattning med den föreslagna skattefoten varit betydligt ogynnsammare än den enligt gällande grunder bestämda skatten. Bland de grupper, som skulle vinna på en tillämpning av de föreslagna nya grunderna, märkas främst monopolbolagen, metall- och maskinindustrien och bryggerierna.

Till ytterligare belysning av skälen för sitt ställningstagande beträffande

skatteprocenten har kommittén anfört vissa synpunkter, därvid kommittén även berört de skäl, som föranlett kommittén att icke föreslå övergångsanordning vid införandet av den proportionella beskattningen (se propositionen sid. 170).

Jämväl beträffande de ekonomiska föreningarna har kommittén lämnat vissa uppgifter rörande konsekvenserna för dem av den ifrågasatta skatteomläggningen (se propositionen sid. 171).

Kommittén har förklarat sig ämna i ett senare sammanhang upptaga till behandling översynen av de skatter, som i skilda hänseenden komplettera skattesystemet, särskilt utskiftnings- och ersättningsskatterna. I en punkt har det synts kommittén vara behövligt att redan nu företaga åtgärd rörande denna kompletterande beskattning, nämligen i fråga om höjning av utskiftningsskatten.

Utskiftningsskatt erlägges till staten av svenskt aktiebolag, som i samband med nedsättning av aktiekapital eller vid bolagets upplösning utskiftar tillgångar, å därvid utskiftat belopp, i den mån detta icke är att anse såsom återbäring av tillskjutet belopp. Utskiftningsskatten är sålunda en skatt å besparade vinstmedel, vilka ej i vanlig ordning utdelats utan tillfalla aktieägarna först i samband med bolagets upplösning eller nedsättning av aktiekapital. Skatten utgör 5 procent å det belopp som sålunda skall beskattas.

Kommittén har föreslagit höjning av skattesatsen för utskiftningsskatten från 5 till 12 procent. Såsom motivering härför anföres huvudsakligen, att då denna skatt skall utgöra kompensation såväl för stats- som kommunalskatten å utdelningar, en lägre skattesats än 12 procent knappast torde kunna numera ifrågakomma.

Även beträffande beskattningen av övriga juridiska personer har kommittén framlagt förslag.

Utländska bolag och andra utländska juridiska personer beskattas för närvarande enligt den för fysiska personer gällande progressiva skatteskalan. Det beskattningsbara beloppets storlek blir sålunda helt avgörande för skattens storlek. Kommittén förordar för sin del, att utländska oskifta dödsbon och utländska familjestiftelser beskattas lika med motsvarande svenska kategorier, alltså enligt de för fysiska personer föreslagna skalorna för inkomst- och förmögenhetsskatten. Beträffande övriga utländska juridiska personer föreslår kommittén, att de skola erlägga inkomst- och förmögenhetsskatt enligt den för svenska aktiebolag och svenska ekonomiska föreningar ifrågasatta beskattningsnormen, således proportionell skatt med en grundbeloppsprocent av 10. Kommittén har vidare funnit sig böra föreslå, att för bär i riket nedlagd förmögenhet, som äges av utländsk juridisk person, skall erläggas förmögenhetsskatt enligt förordningarna om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt om särskild skatt å förmögenhet, därvid i fråga om sistnämnda skatt reduktionsregeln ej skall äga tillämpning.

Sparbanker utgöra enligt nu gällande grunder statlig inkomst- och förmögenhetsskatt efter ett grundbelopp av 4 procent. En anpassning av detta grundbelopp till den nya nivån skulle innebära en höjning av grundbeloppet till 6.2 procent. Kommittén föreslår emellertid, att grundbeloppet sättes till 10 procent, varigenom likställighet i beskattningshänseende nås med övriga affärsdrivande juridiska personer.

För svenska försäkringsanstalter, vad beträffar försäkringsaktiebolag i den mån inkomsten icke belöper å aktieägarna i denna deras egenskap, utgör grundbeloppet vid den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten 6 procent av det beskattningsbara beloppet. Kommittén föreslår för sin del, att grundbeloppet för försäkringsanstalter bestämmes till 10 procent. Därest ingen reell ändring av skattesatsen åsyftats, hade grundbeloppet bort sättas till 9.3 procent.

För skattskyldiga, varom förmäles i 18 § e) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt — ideella föreningar, stiftelser, häradsallmänningar, systembolag m. fl. i det föregående ej angivna juridiska personer — utgör den statliga inkomst- och förmögenhetsskattens grundbelopp 3 procent. En anpassning till den av kommittén förutsatta grundbeloppsnivån skulle innebära, att det nya grundbeloppet finge sättas till 4.65 procent. Kommittén föreslår här en höjning till 5 procent. Beträffande förmögenhetsbeskattningen för ifrågavarande skattskyldiga har kommittén dryftat möjligheten att kompensera den lindring, som i förekommande fall skulle uppkomma genom förmögenhetsdelens minskning från $^1/_{60}$ till $^1/_{100}$, genom att låta förevarande skattskyldiga erlägga jämväl särskild skatt å förmögenhet. Då kommittén i övrigt icke under detta skede av utredningen kunnat upptaga frågor rörande den subjektiva skattskyldigheten för förmögenhet, har kommittén icke funnit skäl föreligga till en så betydlig utvidgning av förmögenhetsbeskattningen för ifrågavarande juridiska personer, som införande av skattskyldighet till särskild skatt å förmögenhet skulle innebära.

Departementschefen har beträffande de juridiska personernas beskattning yttrat följande:

»Den tanke som ligger bakom aktiebolagsbeskattningen i dess nuvarande utformning, nämligen att beskattningen bör avvägas med hänsyn till aktiebolagens växlande ekonomiska styrka, har visat sig svår att på ett tillfredsställande sätt realisera. Sambandet mellan räntabilitet och skatteförmåga torde i regel icke kunna förnekas men det mått på räntabiliteten, varmed man i praktiken är hänvisad att arbeta, har knappast givit tillfredsställande resultat. Det har sålunda förefallit tveksamt, huruvida räntabiliteten borde bibehållas såsom grund för utmätandet av aktiebolagsbeskattningen. Det berättigade i kritiken mot det sätt, varpå man för bolagens del enligt gällande bestämmelser sökt gradera skatten efter skatteförmågan, har erkänts jämväl i de uttalanden i frågan som föreligga från näringslivets organisationer.

För de ekonomiska föreningarnas del utmätes skatten för närvarande progressivt alltefter inkomstens absoluta storlek. Denna metod har ofta givit ett än orättvisare resultat än den för aktiebolagens del tillämpade.

Såsom kommittén närmare utvecklat ha berörda omständigheter föranlett framläggandet av ett förslag om övergång till proportionell beskattning av aktiebolag och ekonomiska föreningar. Förslaget har i princip allmänt tillstyrkts. För egen del håller jag i likhet med kommerskollegium för sannolikt, att reformen skulle innebära en rationalisering av skattesystemet, som i det långa loppet skulle bliva till fördel för den i aktiebolagsform bedrivna företagarverksamheten. Av särskild betydelse är att övergång till proportionell beskattning synes vara en förutsättning för beviljandet av en fri rätt till avskrivning å maskiner och andra inventarier, en uppmjukning i gällande regler varom jag i det följande framlägger förslag. För de ekonomiska föreningarna synes en annan lösning av frågan än omedelbar övergång till proportionell beskattning utesluten. Då likställighet i beskattningen mellan de olika organisationsformerna torde komma att visa sig nödvändig, ligger jämväl häri ett skäl för den föreslagna ändringen i aktiebolagsbeskattningen. Utan att förringa betydelsen av kvarstående betänkligheter mot att helt överge ett skattesystem, som giver möjlighet att taga hänsyn till företagens olika räntabilitet, förordar jag sålunda en övergång till proportionell beskattning.

Av vad jag tidigare anfört beträffande utgångspunkterna för fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer följer, att jag även biträder kommitténs förslag, i vad avser skatteprocenten för den proportionella skatt, som skall uttagas av aktiebolag och ekonomiska föreningar. Jag föreslår alltså, att skattefoten vid grundbelopp sättes till 10. Som en jämförelse må nämnas, att vid 1937 års taxering medelskatteprocenten (avseende statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, utjämningsskatt och kommunal progressivskatt) för aktiebolagen utgjorde 11.35 eller, om man bortser från monopolbolagen, 10.88.

För bedömande av verkningarna av den föreslagna aktiebolagsbeskattningen har inom finansdepartementet upprättats statistik över taxeringen av svenska aktiebolag år 1937, likartad med den som av kommittén uppgjorts för åren 1934—1936. Vad av kommittén anförts rörande primärmaterialet, statistikens omfattning m. m. gäller till alla delar även förevarande undersökning. På samma material ha sammanställts två tabeller[1] motsvarande dem som av kommittén lämnats beträffande år 1936. Av statistiken framgår, att på grund av den allmänt höjda inkomstprocenten vid 1937 års taxering verkningarna av den föreslagna beskattningsmetoden i allmänhet skulle ha blivit av mindre omfattning än om omläggningen antagits ha ägt rum något av de föregående åren. Den lägsta medelskatteprocenten för någon grupp (bankerna) har sålunda stigit från 5.92 till 6.88.

Vidare må här påpekas, att aktiebolag tillhörande lägsta inkomstprocentskiktet (t. o. m. 4 procent) representera ett taxerat belopp motsvarande

[1] Här ej intagna; se prop. s. 196—199.

blott c:a 3 procent av det sammanlagda taxerade beloppet för aktiebolagen. I medeltal utgjorde det taxerade beloppet för de 3,139 bolagen i detta skikt c:a 6,100 kronor. Den härå belöpande skatten enligt gällande grunder, 156 kronor, skulle enligt förslaget stiga till 671 kronor (vid uttagande av 110 procent av det nya grundbeloppet). Då bolagen i skiktet hade ett kapital å i medeltal 347,000 kronor, skulle sålunda skattehöjningen utgöra 0.15 procent av kapitalet. Ehuru det är obestridligt, att de aktiebolag, som gynnas av den nuvarande beskattningsmetoden, genom omläggningen skulle få vidkännas relativt betydande skatteskärpningar, visar det sig sålunda att skattehöjningen om än kännbar i synnerhet vid övergången dock även i ogynnsamma fall blir tämligen obetydlig i förhållande till företagens kapital. Man får för övrigt ej glömma, att den skattesats av 2.55 procent, som nu gäller för aktiebolagen i detta skikt, är exceptionellt låg. Genom den nästan obegränsade avskrivningsrätt i fråga om maskiner och andra inventarier, som i det följande föreslås för aktiebolagen, torde många bolag få möjligheter att mildra övergången.

Med beaktande av vad här anförts har jag, i likhet med kommittén, ej funnit tillräckliga skäl föreligga för särskilda anordningar för mildrande av övergången till det förordade systemet. Ett sådant sammanhang torde få anses föreligga mellan den föreslagna proportionella beskattningsmetoden och den fria avskrivningsrätten, att en omläggning i det ena avseendet icke bör ske med mindre än att en förändring genomföres även i det andra.

Vad de ekonomiska föreningarna angår medför reformen skattelindringar för de större föreningarna och skatteskärpningar för de mindre. Såsom helhet betraktade skulle emellertid såväl konsument- som jordbrukskooperationen få betydande skattesänkning men bostadsföreningar och övriga föreningar någon skattehöjning. Lantbruksstyrelsen har med tanke särskilt på smärre andelsföreningar inom jordbruket och fiskerinäringen yrkat avsevärt lägre skattesats för föreningar med beskattningsbart belopp å högst 8,000 à 10,000 kronor. Med hänsyn till att den av ifrågavarande producentföreningar redovisade vinsten på grund av utbetalade pristillägg i regel är obetydlig i förhållande till omsättningen, torde skattehöjningen i allmänhet icke överstiga den ekonomiska bärkraften. Skäl synas mig därför saknas att göra avsteg från den enhetliga beskattningsmetoden för ekonomiska föreningar.

Svenska bankföreningen och svenska försäkringsbolags riksförbund ha i sina yttranden hemställt att den år 1928 genomförda befrielsen från s. k. kedjebeskattning skall utsträckas jämväl till bank- och försäkringsaktiebolagen. Jag anser emellertid icke detta spörsmål ha sådant samband med frågan om skatteomläggningen att det nu bör bringas till avgörande. Frågan torde lämpligen böra tillsammans med vissa andra spörsmål rörande bolagsbeskattningen upptagas av kommittén under dess fortsatta utredningsarbete.

Beträffande utskiftningsskatten biträder jag kommitténs förslag att i avvaktan på den definitiva utformningen av reglerna rörande skatten procent-

satsen från den 1 juli 1938 höjes från 5 till 12 procent. Övergångsbestämmelsen har jag ansett böra förtydligas så att av densamma klart framgår, att om beslut av bolag att nedsätta aktiekapitalet eller beslut om aktiebolags trädande i likvidation anmälts för registrering före den 1 december 1937, den tidigare skattesatsen skall gälla.

I fråga om beskattningen av utländska juridiska personer och försäkringsanstalter synes mig anledning icke föreligga att frångå kommitténs förslag. Beträffande sparbankerna skulle en något lägre skatteprocent än den föreslagna kunna ifrågasättas. Då emellertid övervägande skäl tala för likställighet i beskattningsavseende mellan å ena sidan sparbanker och å andra sidan aktiebolag och ekonomiska föreningar, samt skattehöjningen icke är av den omfattning, att den rimligen kan inverka å sparbankernas räntesättning eller i nämnvärd grad minska deras möjlighet att anslå medel till allmännyttiga eller välgörande ändamål, finner jag mig böra tillstyrka, att även för sparbankerna grundbeloppet sättes till 10 procent. Beträffande övriga juridiska personer — ideella föreningar, stiftelser m. fl. — ansluter jag mig till kommitténs förslag, enligt vilket grundbeloppet fastställes till 5 procent samt skattskyldighet till särskild skatt å förmögenhet icke skall föreligga.»

Avdrag för värdeminskning å inventarier m. m.

I propositionen lämnas till en början en redogörelse för nu gällande lagstiftning beträffande avskrivning å olika slag av tillgångar i rörelse samt de förslag till ändring av hithörande regler, som tidigare framlagts, bland annat av 1924 års skatteberedning och av bolagsskatteberedningen. Utskottet får i dessa delar hänvisa till propositionen (sid. 200 ff.).

Innebörden av de av kommittén föreslagna författningsbestämmelserna ha sammanfattats på följande sätt:

Beträffande maskiner, inventarier och liknande tillgångar uppställes såsom huvudregel en avskrivningsrätt, som nära ansluter sig till gällande lagstiftning. En uppmjukning sker dock på olika punkter: Avdrag, som ej kunnat utnyttjas vid ett års taxering, får tillgodoräknas den skattskyldige senare år. Om det kan visas, att värdet av tillgång nedgått mer än som följer av tillämpad avskrivningsplan, kan avdrag ske med större belopp än denna förutsätter. Har skattskyldig erlagt överpris för eller nedlagt onormalt hög kostnad å tillgång i syfte att med utnyttjande av viss konjunktur eller dyl. hastigt intjäna överpriset eller merkostnaden, kan avskrivning ske, varigenom tillgången nedbringas till lägre belopp än värdet vid beskattningsårets utgång. Avdrag vid utrangering och försäljning av maskiner o. s. v. medgives för återstående anskaffningskostnaden såsom enligt gällande rätt, men å andra sidan skola vid försäljning återbekomna förut avskrivna belopp beskattas såsom inkomst av rörelse även där förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst ej föreligga. Det förutsättes av kommittén, att sistnämnda beskattningsmöjlighet skall i betydande grad bidraga till den avsedda uppmjukningen av avdragsbestämmelserna, då en hittillsvarande anledning till restriktiv tillämpning bortfaller.

Avskrivningsrätten bindes såtillvida vid skattskyldigs räkenskaper, att större avdrag än som skett i dessa i allmänhet medgives blott där värdeminskningsplan eller motsvarande utredning om de i beskattningsavseende förut åtnjutna avdragen förebringas, och regelmässigt blott i den mån avdragen falla inom ramen för dylik plan. Kraven på utredning rörande tidigare åtnjutna värdeminskningsavdrag hava skärpts; kommittén förutsätter, att användning av tablåer med avskrivningsplaner skola bliva obligatoriska för dem, som vilja fullt utnyttja de förmåner den ifrågasatta uppmjukningen avser att medföra. Summariska utdrag av räkenskaperna, utvisande hur värdeminskningsavdrag, försäljningar av inventarier m. m. bokförts, skola lämnas. Uppgifterna komma på detta sätt att innefatta ett slags bokslut rörande värdeminskningsavdragen vid beskattningen och en anknytning till motsvarande avdrag i räkenskaperna.

För aktiebolag, ekonomiska föreningar, ömsesidiga försäkringsbolag och sparbanker medgives i fråga om maskiner, inventarier och liknande tillgångar en i huvudsak fri avskrivningsrätt i anslutning till den skattskyldiges räkenskaper under förutsättning att ordentliga uppgifter lämnas och att vederbörandes räkenskaper äro tillfredsställande förda. Begagnas fri avskrivningsrätt, må avdrag ej medges med högre belopp än enligt räkenskaperna, dock att denna föreskrift ej utgör hinder för skattskyldig att i enlighet med avskrivningsplan komma i åtnjutande av avdrag, som tidigare vägrats av taxeringsmyndigheterna.

Beträffande patenträtter och liknande rättigheter samt tidsbegränsad good will skola gälla i huvudsak samma regler som beträffande maskiner och andra inventarier. Å ej tidsbegränsad good will medges ingen avskrivning.

Ett stadgande rörande rätten till avdrag för påvisad värdeminskning å aktier m. m. föreslås i sådana fall, då värdeminskningen ej är att hänföra till kapitalförlust. Stadgandet avser i huvudsak att klargöra innebörden av gällande rätt, men innebär enligt kommitténs mening möjligen någon utvidgning av den gällande avdragsrätten.

I fråga om byggnader skall avdrag för värdeminskning få ske i huvudsak efter gällande grunder. I byggnads värde skall dock alltid medräknas sådant i fastighetens taxeringsvärde ingående värde å fasta maskiner o. dyl., som ej redovisats såsom särskilt maskinvärde. Ett uttalande göres om önskvärdheten att beskattningsnämndernas uppmärksamhet fästes å sådana omständigheter som föranleda att livslängden för byggnader numera ofta är kortare än förr så ock om önskvärdheten av åtgärder för en likformig tillämpning hos nämnderna av ifrågavarande bestämmelser.

Rörande substansminskning beträffande naturtillgångar upptagas nu gällande bestämmelser i något ändrad avfattning.

Förslag framlägges även, enligt vilket sparbankers och andra penningförvaltande inrättningars samt försäkringsinrättningars värdering av obligationer m. m. i regel böra vid taxeringen respekteras, i det sådana tillgångar uttryckligen förklaras likställda med varulager.

I fråga om den principiella motiveringen för kommitténs förslag samt detaljerna i detsamma torde få hänvisas till propositionen (sid. 205—221, 237—239).

Kommunalskatteberedningen, som erhållit del av huvudgrunderna för kommitténs nu omförmälda förslag rörande avskrivningar för värdeminskning o. s. v., har ur de synpunkter, vilka det åligger beredningen att före-

träda, icke haft någon erinran att framställa i anledning därav. Särskild mening har dock anförts av ledamöterna herrar Werner och Bergstedt (se propositionen sid. 221).

Sedan yttrandena över kommittéförslaget inkommit, har departementschefen låtit inom departementets skatteberedning överarbeta detsamma i ifrågavarande delar. Rörande den verkställda överarbetningen har upprättats en promemoria, beträffande vars innehåll må hänvisas till propositionen (sid. 240—254).

Departementschefen har beträffande förevarande spörsmål inledningsvis yttrat:

»Enligt äldre uppfattning har det affärsmässiga vinstbegreppet ej haft någon avgörande betydelse för inkomstberäkningen vid skattetaxeringarna Av praktiska skäl har visserligen till utgångspunkt vid denna beräkning tagits den i ett företags bokslut redovisade vinsten, men genom tillägg och avdrag av olika slag har siffran i olika avseenden justerats. Det belopp som legat till grund för skattens beräkning har således ofta kommit att avsevärt skilja sig från den bokföringsmässiga vinsten.

I mån som samhällsuppgifternas ökade omfattning föranledde en fortgående stegring av skatterna, blev småningom beskattningsmyndigheternas benägenhet att verkställa justeringar mindre. Särskilt i fråga om den för vinstberäkningen mycket betydelsefulla värdesättningen av varulager blev det alltmer ovanligt att avsteg gjordes från räkenskaperna. Genom 1928 års skattelagstiftning blev slutligen i lagen inskrivet, att endast om särskilda omständigheter därtill föranleda, räkenskapernas lagervärdering skall vid beskattningen frångås. På samma gång som denna utveckling ägde rum försköts allt mer uppfattningen hos allmänheten i den riktningen, att man vid beskattningen hade att utgå från det affärsmässiga vinstbegreppet. Av beskattningsmyndigheterna verkställda justeringar särskilt av de avskrivningar, som rörelseidkarna gjort i sina räkenskaper, kommo såsom en följd därav ofta att betraktas som en kritik av vederbörandes rent affärsmässiga åtgöranden. Att praxis ej kommit att i större utsträckning än som skett godkänna affärsföretagens avskrivningar har närmast sammanhängt därmed att beviljandet av avdrag överstigande den verkliga värdeminskningen kan komma att betyda en obehörig skattebefrielse, enär vinst på avyttring av inventarier, byggnader m. m. beskattas endast om förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligga; detta gäller även sådan vinst som egentligen endast innebär ett återbekommande av förut avskrivna belopp.

Emellertid har det från representanter för näringslivet sedan länge påyrkats, att även beträffande värdeminskningsavdragen en starkare anknytning vid beskattningen måtte ske till vad som vore påkallat ur affärsmässiga synpunkter. Olika offentliga utredningar hava också blivit verkställda i syfte att klarlägga, i vad mån en reform i dylik riktning vore möjlig och lämplig. Vid dessa utredningar har det genomgående ansetts uteslutet att i princip utvidga avskrivningsrätten, ifall sådana en gång avskrivna belopp, som vid

avyttring återbekommas, lämnas obeskattade. En i huvudsak helt fri avskrivningsrätt har ansetts kunna ifrågakomma endast under förutsättning att vinster på försäljning av de tillgångar avskrivningarna avse alltid i sin helhet behandlas såsom inkomst av rörelse. När det gällt att taga ställning till hur långt avskrivningsrätten borde sträcka sig har därför en huvudfråga blivit, i vad mån inkomstbegreppet sålunda kunde och lämpligen borde utvidgas. Men därjämte ha övervägande av annat slag varit nödvändiga. Hänsyn måste exempelvis tagas till statens och kommunernas behov av ett någorlunda jämnt beskattningsunderlag. En friare avskrivningsrätt kan enligt sakens natur medföra uppskov med beskattningen, men det måste tillses, att ett dylikt uppskov ej kommer att betyda ett definitivt undandragande av inkomst från sådan beskattning, som ej kan eftergivas, därest man vill upprätthålla kravet på jämlikhet i beskattningen och undvika att vissa skattskyldiga obehörigen gynnas på andras bekostnad.»

Efter att ha lämnat en redogörelse för kommitténs förslag i ämnet fortsätter departementschefen:

»Detta i remissyttrandena i huvudsak välvilligt mottagna förslag kan jag för min del i allt väsentligt förorda. Vid mitt ståndpunktstagande till frågan har jag beaktat den utveckling, som på senare tid ägt rum i praxis på ifrågavarande område, med en ökad förfarenhet rörande de tekniska utredningar varav behov uppkommer och en vidgad insikt om avskrivningarnas innebörd. Såvitt jag kunnat bedöma, innefattar kommittébetänkandet ett värdefullt material för ytterligare belysande av härmed sammanhängande spörsmål. Ökad trygghet för en riktig tillämpning skulle sannolikt vinnas, därest, på sätt från ett par håll ifrågasatts, en centralisering av taxeringsarbetet rörande större näringsföretag sker till för ändamålet särskilt kvalificerade taxeringsnämnder. Det synes kunna förväntas, att det föreliggande förslagets genomförande skall verksamt bidraga till näringslivets konsolidering och dess förmåga att vid sämre konjunkturer bereda sysselsättning åt sina anställda.

I åtskilliga yttranden har uttalats önskemål om ett omedelbart upptagande till ytterligare utredning av frågan om byggnadsfastigheternas och ej minst bostadsfastigheternas behandling i beskattningsavseende. Jag underskattar ingalunda vikten av detta spörsmål, men kan ej antaga att mera betydelsefulla resultat av en sådan utredning äro att vänta, förrän klarare linjer än de nu förefintliga uppdragits för ett riktigt handhavande av fastigheternas ekonomi i allmänhet. Det torde emellertid ankomma på kommunalskatteberedningen att från sina utgångspunkter uppmärksamma spörsmålet.

Vad angår avskrivningsfrågans detaljer och lagtextens utformning har jag, på sätt av det föregående framgår, låtit finansdepartementets skatteberedning med ledning av de inkomna yttrandena företaga en överarbetning av kommittéförslaget. Den överarbetade författningstexten visar i förhållande till nämnda förslag, förutom en formell omredigering, även vissa sakliga ändringar. De viktigaste äro följande. Såvitt angår maskiner och andra in-

ventarier ifrågasättes en viss uppmjukning av bestämmelsen om tillgodonjutande av värdeminskningsavdrag, som vid tidigare taxeringar ej kunnat utnyttjas, samt ändring av reglerna om övergång till eller från fri avskrivning. Rörande ersättningsbelopp, som utfaller på grund av försäkring av förlorat fartyg, beredes möjlighet till uppskov med beskattningen under ett par år, i avvaktan på att nytt fartyg anskaffas i stället för det förlorade. I anvisningspunkten rörande värdeminskning å aktier har utläggningen om de fall i vilka kapitalförlust skall anses föreligga strukits. I fråga om byggnader i rörelse gives rätt till avdrag vid utrangering, därest utredning föreligger om anskaffningsvärdet och förut vid beskattningen medgivna värdeminskningsavdrag, varjämte beträffande såväl byggnader i rörelse som byggnader tillhörande förvärvskällan 'annan fastighet' den av kommittén föreslagna anknytningen till fastighetstaxeringens maskinvärde försetts med vissa undantagsbestämmelser. Rörande motiven till dessa ändringsförslag får jag hänvisa till den förut återgivna promemorian. Jag finner mig kunna tillstyrka dessa ändringar i kommittéförslaget och föreslår, att författningstexten även i övrigt upptages i propositionen i det överarbetade skick vari den nu föreligger.

Beträffande frågan om värdesättning av försäkringsinrättningars och kreditinrättningars obligationer m. m. anser jag mig böra biträda kommittéförslaget, som härutinnan blivit i det närmaste enhälligt tillstyrkt. Förslaget överensstämmer i detta hänseende med det allmänna betraktelsesätt som bl. a. tagit sig uttryck i gällande regler om värdering av varulager m. m. Att såsom från något håll ifrågasatts vid lagstiftningens utformande bygga på ett antagande rörande utvecklingen av det rådande ränteläget synes mig knappast tillrådligt. Vad särskilt angår sparbankerna — vilka jämte försäkringsinrättningarna närmast beröras av förslaget — bör, såsom kommittén framhållit, i detta sammanhang ej heller förbises, att för dem föreslås en rätt avsevärd höjning av skattesatsen, vilket ökar vikten av att vinsterna äro affärsmässigt beräknade.»

Beskattningen av Svenska penninglotteriet aktiebolag och aktiebolaget Tipstjänst.

I propositionen har jämväl upptagits frågan om beskattningen av *Svenska penninglotteriet aktiebolag* och *aktiebolaget Tipstjänst*. Denna fråga har behandlats i en särskild inom finansdepartementet utarbetad promemoria av den 17 februari 1938.

I promemorian lämnas till en början en redogörelse för organisationen av de båda bolagen, av vilka lotteribolaget enligt proposition nr 24 till årets riksdag skall handhava förvaltningen av penninglotteriet i riket.

Departementspromemorian utmynnar i två alternativa förslag. Enligt det ena förslaget, alternativ A, skulle i 30 § 4 mom. kommunalskattelagen införas bestämmelse att för vartdera av Tipstjänst och lotteribolaget skulle netto-

intäkten av verksamheten, där den enligt förut i lagen meddelade bestämmelser skulle beräknats till högre belopp, anses utgöra för Tipstjänst ett belopp motsvarande 12 procent å summan av bolagets aktiekapital och reservfond samt för lotteribolaget 12 procent å summan av bolagets aktiekapital, reservfond och garantifond. I följd av hänvisningen i 2 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt bleve vid detta alternativ bestämmelsen i kommunalskattelagen tillämplig även beträffande den statliga beskattningen.

Enligt det andra förslaget, alternativ B, skulle fullständig skattefrihet föreskrivas beträffande de båda företagens rörelseinkomster, varom stadgande finge införas i 53 § kommunalskattelagen och i 7 § statsskatteförordningen.

Motiveringen för förslagen återfinnes i propositionen sid. 259—260.

Departementschefen anför i frågan:

»Beträffande äldre under statens medverkan organiserade monopolföretag — tobaksmonopolet, vin- & spritcentralen och systembolagen — har den grundsatsen godtagits, att den del av vinsterna, som kan anses såsom monopolvinst, icke skall bliva föremål för beskattning. Denna grundsats synes riktig och innebär icke något avsteg från den allmänna regeln att verkliga rörelsevinster tagas till beskattning i de kommuner, där rörelserna bedrivas. Enahanda skäl som för monopolföretagens del gjort särbestämmelser i beskattningshänseende erforderliga måste anses gälla jämväl de av Tipstjänst och lotteribolaget redovisade vinsterna vilka till förutsättning ha den statliga regleringen av ifrågavarande verksamhetsområden. Ett kommunalt anspråk att beskatta dessa vinster saknar fog bl. a. av det skälet, att de båda företagen icke kunna anses förorsaka någon kommun särskilda utgifter. Att en kommun finge obegränsad beskattningsrätt i berörda fall vore likvärdigt med ett beviljande av extra statsunderstöd åt kommunen. Att staten för verksamheternas bedrivande kommit att välja aktiebolagsformen kan lika litet här som i fråga om de övriga företag, för vilka särbestämmelser meddelats, tillmätas betydelse.

En uppdelning av företagens vinst i monopolvinst och annan vinst måste bliva godtycklig. Såsom jag redan anfört är vinsten till största delen av monopolvinsts natur. Det kunde därför ifrågasättas att helt undantaga den från beskattning. En lämpligare lösning synes mig emellertid vara att betrakta ett belopp motsvarande viss procent av kapitalet såsom beskattningsbar vinst. Den bestämning av skattskyldigheten som gjorts i promemorians alternativa förslag A, vilket bygger på här angivna betraktelsesätt, torde få hållas för skälig. Att utöver den enligt alternativet medgivna beskattningsrätten stadga beskattningsrätt beträffande företagens ränteinkomster synes mig opåkallat.

I det föregående har jag närmast uppehållit mig vid den kommunala beskattningen. Samma regler för bestämmandet av företagens beskattningsbara inkomst böra emellertid gälla vid den statliga som vid den kommunala beskattningen.

Vissa skäl kunna onekligen anföras till förmån för den i kommunalskatteberedningens yttrande nämnda anordningen med beskattning av Tipstjänst

och lotteribolaget för skatteutjämningsändamål. Denna linje bör emellertid beträffande alla monopolföretagen prövas i ett sammanhang. Enligt vad som är för mig känt företages inom kommunalskatteberedningen en utredning rörande monopolföretagens skattskyldighet. Sedan denna utredning slutförts, torde frågan i dess helhet få upptagas till prövning; vad som nu må beslutas bör icke utgöra hinder för att prövningen utsträckes att omfatta även Tipstjänst och lotteribolaget.

Jag kan icke finna den omständigheten, att Stockholm under några få år fått beskatta Tipstjänst, böra föranleda till att staden under en övergångstid får uttaga skatt från företaget. Tipstjänsts inkomster ha som bekant visat en helt oväntad utveckling. Jag vill även erinra om att stadens anspråk på beskattning av Tipstjänst ej är slutgiltigt godkänt av beskattningsdomstolarna. Den föreslagna omläggningen kan under dessa omständigheter icke skäligen antagas medföra någon märkbar förskjutning i förutsättningarna för uppgjorda finansplaner.

På grund av vad jag nu anfört får jag förorda bifall till det förslag som innefattas i promemorians alternativ A.»

De i propositionen framlagda författningsändringarna föreslås samtliga, med undantag för den som avser förordningen om utskiftningsskatt, skola träda i kraft den 1 januari 1939. I fråga om nämnda förordning har såsom tidigare anförts ändringen ansetts böra med viss övergångsbestämmelse gälla från och med den 1 juli 1938.

I anledning av propositionen har till utskottet från Sveriges fastighetsägareförbund inkommit en skrift, vari förbundet framför vissa synpunkter å frågan om värdeminskning å byggnader.

Till belysande av verkningarna av det i propositionen framlagda förslaget om den kommunala progressivskattens avskaffande har utskottet låtit sammanställa två tabeller, vilka redovisas i *bilaga* till detta betänkande.

Utskottets yttrande.

Inledande synpunkter.

Frågan om ersättande av de nuvarande olika formerna för den statliga beskattningen av inkomst och förmögenhet med ett mera enhetligt system har, såsom departementschefen framhållit, sedan länge varit aktuell. Det statliga skattesystemet av år 1928, bestående av statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och utjämningsskatt, har efter hand utökats med ytterligare två progressiva skatter, extra inkomst- och förmögenhetsskatt och särskild skatt å förmögenhet, vilka nu utgått sex respektive fyra år. Redan 1935 års riksdag framhöll angelägenheten av att de olika skatteformerna på ifrågavarande område ersattes med ett mera enhetligt system. De efter utredning inom finansdepartementet år 1936 framlagda propositionerna med förslag till viss omläggning av statsbeskattningen vunno emellertid icke riksdagens bifall. Beträffande det i nu förevarande proposition framlagda förslaget i ämnet har departementschefen i allt väsentligt kunnat stödja sig på ett enhälligt förslag från 1936 års skattekommitté, åt vilken den fortsatta utredningen anförtrotts. Genom kommitténs undersökningar har ett betydande material framlagts för bedömande av den föreslagna omläggningens verkningar i olika avseenden. Det föreliggande förslaget omfattar till skillnad från 1936 års propositioner även spörsmålet om familjebeskattningen samt om rätten till avskrivning å inventarier m. m. Enligt utskottets mening är det en stor fördel att dessa betydelsefulla frågor kunna prövas i sammanhang med övriga spörsmål rörande statsbeskattningen.

Då hela frågan om kommunalbeskattningens framtida ordnande för närvarande är under utredning inom kommunalskatteberedningen, kunde det synas ligga nära till hands att låta anstå med omläggningen av statsbeskattningen och övriga därmed sammanhängande frågor till dess kommunalskattefrågan kan upptagas till slutlig prövning. Yrkanden i sådan riktning ha också framkommit vid remissen av kommitténs förslag. Utskottet kan emellertid till fullo instämma i de skäl, som föranlett departementschefen att redan nu framlägga förslag i ämnet. Att uppskjuta statsskattereformen ytterligare några år synes utskottet icke vara tillrådligt. Mot ett sådant uppskov talar även önskvärdheten av att de nyss berörda, av kommittén upptagna frågorna om familjebeskattningen och rätten till avskrivningar bringas till en snar lösning. Vid den blivande utformningen av systemet för kommunalbeskattningen torde det, särskilt i tekniskt hänseende, vara en fördel att kunna utgå från ett reformerat statsskattesystem.

Utjämningsskatten.

Den föreslagna skatteomläggningen har utsträckts att omfatta jämväl utjämningsskatten. Sedan utjämningen av det kommunala skattetrycket under en följd av år måst till viss del åstadkommas genom anslag å allmänna skattebudgeten, har anordningen med utjämningsskatten såsom en särskild

skatt ingående i en specialbudget förlorat i betydelse. Utskottet, som förutsätter att vid det utvidgade utjämningsförfarande, vilket kan komma att tillämpas i en framtid, någon särskild statsskatt för ändamålet icke kommer att utgå, tillstyrker fördenskull borttagande av utjämningsskatten.

De personella avgifterna.

Efter förslag av skattekommittén och kommunalskatteberedningen har i propositionen förordats upphävande av de nu utgående personella avgifterna, nämligen mantalspenningarna samt sjukvårds- och folkskoleavgifterna. Utskottet har funnit den härutinnan förebragta motiveringen bärande och tillstyrker därför förslaget i denna del.

Vid bifall till förslaget skola mantalspenningar, sjukvårdsavgift och folkskoleavgift icke upptagas för senare år än 1938; då sistnämnda avgift debiteras tillsammans med kommunalutskylderna, kommer den — i de fall då kommun beslutar upptagande av dylik avgift — att inbetalas sista gången år 1939.

Den kommunala progressivskatten.

Vad angår förslaget om den kommunala progressivskattens avskaffande delar utskottet den i propositionen intagna ståndpunkten, att all progressiv beskattning i princip bör tillkomma staten. Det ligger fördenskull redan av tekniska skäl nära till hands att undersöka huruvida icke i samband med omläggningen av statsskattesystemet den kommunala progressivskatten bör kunna avskaffas.

Det torde numera råda en enhällig mening därom, att den kommunala progressivskatten i praktiken icke motsvarat de förväntningar, man hyste vid skattens införande. Långt ifrån att medverka till en allmän lindring av den vanliga utdebiteringen i kommunerna har progressivskatten i stort sett kommit att få nämnvärd betydelse endast i kommuner, som ha jämförelsevis ringa behov av skattelindring.

Utskottet tillstyrker för sin del att den kommunala progressivskatten upphör i och med ikraftträdandet av det föreslagna nya statsskattesystemet. Härigenom vinnes att den skattekraft, som nu av kommunerna tages i anspråk genom denna skatt, i stället kan utnyttjas av staten för åstadkommande av en mer effektiv skatteutjämning än den som för närvarande kan beredas skattetyngda kommuner. Enligt utskottets mening utgör lättandet av skattetrycket i de skattetyngda kommunerna — i form av ökad direkt skatteutjämning eller genom statens övertagande av kommunala utgifter — en av de mest betydelsefulla och trängande reformuppgifterna på skatteväsendets område. Kommunalskatteberedningen har också meddelat, att den har under prövning förslag till en omfattande utbyggnad av skatteutjämningen och att ett genomförande av detta förslag säkerligen kommer att ställa avsevärt ökade krav på statskassan. Enligt utskottets uppfattning är det i hög grad rimligt, att staten för tillgodoseende av dessa anspråk får övertaga den rätt till progressiv beskattning, som nu tillkommer kommunerna.

Då progressivskattens försvinnande såsom kommunal skattekälla kommer att för åtskilliga kommuner medföra vissa olägenheter under tiden intill nödig anpassning kunnat ernås, har departementschefen, i anslutning till förslag av kommittén och kommunalskatteberedningen, förutsatt att ersättning efter fallande skala utbetalas till kommunerna av staten från särskilt anslag å riksstaten under en fyraårsperiod, omfattande budgetåren 1939/40—1942/43. Ersättningen bör enligt departementschefen beräknas på grundval av taxeringen till kommunal progressivskatt i kommunerna under tioårsperioden 1928—1937. Enligt kommitténs förslag borde medeltalet för åren 1934—1936 vara avgörande. I motionerna I: 305 och II: 441 har hemställts, att för ytterligare underlättande av kommunernas anpassning övergångstiden skulle utsträckas till en tioårsperiod. Av den vid utskottets betänkande fogade tabellen 2 framgår, att den sammanlagda ersättningen till kommunerna beräknas i runda tal utgöra enligt kommitténs förslag 32.7 miljoner kronor, enligt propositionen 39.6 miljoner kronor och enligt i motionerna framlagt förslag 87.0 miljoner kronor.

Utskottet finner för sin del de i propositionen förordade grunderna för ersättningens bestämmande vara skäliga. Ett antagande av de i motionerna förordade grunderna för ersättningen skulle i hög grad försvåra möjligheterna för staten att inom en snar framtid åstadkomma en effektivare skatteutjämning. I de relativt fåtaliga fall, då progressivskattens borttagande skulle drabba mera skattetyngda kommuner, kommer hänsyn till den eventuellt ökade utdebiteringen att tagas vid utmätandet av bidrag enligt vanliga grunder av skatteutjämningsmedel. I särskilda fall kunna, såsom i propositionen framhålles, extra understöd enligt skatteutjämningsförordningens regler beviljas vederbörande kommuner på grund av de förändrade förhållandena.

Vid bifall till propositionens, av utskottet tillstyrkta förslag kommer kommunal progressivskatt sista gången att uttagas för år 1938 och av de skattskyldiga inbetalas under år 1939. Ersättningen från staten till kommunerna skulle såsom förut nämnts komma att utbetalas första gången under budgetåret 1939/40 och sista gången under budgetåret 1942/43.

Allmänna utgångspunkter för utformningen av de direkta statsskatterna.

I fråga om de allmänna utgångspunkterna för utformningen av de direkta skatterna till staten kan utskottet i huvudsak ansluta sig till de synpunkter som härutinnan anlagts av kommittén och departementschefen.

Vad angår *ramen för skattesystemet* och därmed även fastställandet av grundbeloppsnivån för rörlig skatt i systemet delar utskottet uppfattningen, att dessa frågor övervägande äro av teknisk natur. Såsom utgångspunkt har härvid måst tagas det faktiska läge, som betingas av statsutgifternas nuvarande storlek. Därmed har icke ställning i och för sig tagits vare sig till dessa utgifters berättigande eller till möjligheten av deras ökande eller min-

skande i framtiden eller till avvägningen mellan direkta och indirekta skatter. Därest på sätt från något håll yrkats det nya skattesystemets ram gjorts så trång, att systemets avkastning vid grundbeloppsnivå motsvarat medeltalet av statsskatterna och kommunala progressivskatten under den sistförflutna tioårsperioden, samt utgiftsnivån icke kan nedpressas under den nuvarande, skulle redan första året det nya systemet tillämpades ett mycket högt procenttal av grundbeloppet för rörlig skatt få uttagas. Till en sådan eventualitet hade man nödgats att taga hänsyn vid avvägning av skatteskalorna. Skalan för den i systemet ingående bottenskatten hade måst konstrueras så att den just vid en sådan hög uttagning passat samman med de fasta skatterna. Det är därför enligt utskottets mening lämpligare att redan från början lägga nivån för det nya systemet så, att det vid uttagande av grundbelopp för rörlig skatt — under förutsättning av normalt skatteunderlag — någorlunda täcker det behov av direkta statsskatter å inkomst och förmögenhet, varmed man för närvarande finner sig böra räkna. I detta sammanhang vill utskottet framhålla, att särskilt under lågkonjunktur med starkt minskat skatteunderlag det är av stor vikt att grundbeloppsnivån ej från början lagts för lågt.

Departementschefen har i avseende å ramen för skattesystemet följt kommitténs förslag. Detta innebär, att i det nya skattesystemet cirka 110 procent av rörlig skatt, räknat å 1936 års skatteunderlag, får uttagas för att den sammanlagda avkastningen skall bliva ungefärligen lika stor som 1936 års skatter (inklusive kommunal progressivskatt). Utskottet finner sig för sin del böra godtaga förslaget i förevarande avseende.

Vad därefter angår frågan om *beskattningens rörlighet* ansluter sig utskottet till vad departementschefen anfört om nödvändigheten att giva systemet en så avpassad rörlighet att skatteinkomsten genom variationer i uttagningsprocenten kan avvägas efter de förändringar i skattebehovet från år till år, varmed man har att räkna, utan att detta leder till väsentliga förskjutningar i skattens avvägning efter den relativa skatteförmågan inom olika inkomstskikt. De förslag kommittén för förverkligande av detta syftemål framlagt ha godtagits av departementschefen. Anordningen med uppdelning av inkomstskatten i en rörlig bottenskatt och en fast tilläggsskatt har icke mött någon gensaga. Däremot har vid remissen av kommitténs förslag yrkats avvikelser från detsamma i andra hänseenden. Sålunda har, främst från vissa näringsorganisationer, hemställts att även för juridiska personer inkomstbeskattningen till viss del måtte undantagas från rörligheten; från andra håll ha invändningar riktats mot den förutsatta möjligheten till differentiering av grundbeloppsprocenten för bottenskatten beträffande skilda kategorier skattskyldiga. I sistnämnda hänseende har även föreslagits att uttagningsprocenten för juridiska personer icke under några förhållanden får sättas högre än vad som för fysiska personer bestämmes. Detta yrkande har sedermera upptagits i motionerna I: 319 och II: 457.

Utskottet vill för sin del ansluta sig till den ståndpunkt, som beträffande förevarande spörsmål intagits av kommittén och departementschefen. En uppdelning av de juridiska personernas inkomstskatt i en rörlig och en fast del finge väl förutsättas ske i ungefär samma proportion som iakttagits vid den inbördes avvägningen av bottenskatt och tilläggsskatt för fysiska personer, alltså — under antagande av proportionell skatt av 10 procent — med cirka 7 procent i rörlig del och cirka 3 procent i fast del. En dylik relativt ringa begränsning av rörligheten torde för de juridiska personernas del icke vara av större praktisk betydelse men det oaktat icke oväsentligt minska systemets elasticitet. Däremot synes den föreslagna differentieringen av grundbeloppsprocenten kunna bliva av stort värde. Utskottet avser då liksom kommittén särskilt möjligheten att under en utpräglad lågkonjunktur stödja näringslivet genom fastställande av lägre uttagningsprocent för affärsdrivande juridiska personer än för andra skattskyldiga. En liknande differentiering av skattebördan åstadkoms för övrigt under den senaste lågkonjunkturen genom att aktiebolagen undantogos från extra inkomst- och förmögenhetsskatt. Att å andra sidan i författningen fastställa maximering av grundbeloppsprocenten för juridiska personer till den procent som för året skall gälla för fysiska personer anser utskottet icke vara påkallat. Såsom kommittén framhållit torde i normala fall ett enhetligt grundbelopp böra fastställas.

Fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer har enligt kommitténs, av departementschefen upptagna förslag skett enligt grunder, som tillämpade å skatteunderlaget för åren 1934—1936 skulle ha inneburit en icke obetydlig relativ merbelastning av aktiebolagen såsom helhet betraktade i förhållande till nuvarande grunder, men tillämpade på 1937 års taxering betytt ungefär oförändrad avvägning av de fysiska och de juridiska personernas andel i skattebördan. Med den utveckling aktiebolagens skatteunderlag tagit under senaste åren torde det vara berättigat att antaga, att därest det föreslagna skattesystemet (110 procent av bottenskatten) tillämpats på 1938 års taxering, aktiebolagen såsom helhet betraktade skulle göra någon skattevinst i förhållande till gällande grunder. Vid dessa uppgifter ha monopolbolagen icke tagits med i beräkningen.

Enligt utskottets mening torde det knappast vara riktigt att taga de fysiska och juridiska personernas relativa andel i den samlade skattebördan något visst år till utgångspunkt för avvägningen. Huruvida den nu förordade fördelningen kommer att medföra lindring eller skärpning i aktiebolagens sammanlagda beskattning i förhållande till de fysiska personernas beror på konjunkturutvecklingen samt de övriga förhållanden, som kunna medföra förskjutningar i de båda gruppernas skatteunderlag. Även om aktiebolagen, på lång sikt sett, skulle få vidkännas en i förhållande till nu något större andel av den samlade skattebördan än som motsvarar deras anpart i skatteunderlaget synes detta utskottet försvarligt med hänsyn till de ändrade förhållanden som inträtt, sedan bolagsskatteberedningen framlade sitt förslag om en

generell lindring av bolagsbeskattningen. Överhuvud anser utskottet det icke tänkbart att vid nuvarande för näringslivet gynnsamma ekonomiska läge kunna utgå från någon sådan fördelning av skattetungan mellan fysiska och juridiska personer, som skulle innebära en omedelbar relativ överflyttning av densamma till fysiska personer. Utskottet biträder alltså den ståndpunkt, som propositionen intager i förevarande hänseende. Härav följer, att utskottet avstyrker motionerna I: 319 och II: 457, i den mån i dessa framställt yrkande om den proportionella bolagsskattens bestämmande till 8 procent i stället för föreslagna 10 procent innefattar förskjutning till bolagens fördel av den föreslagna avvägningen. Utskottet vill i detta samband särskilt framhålla, att den fria avskrivningsrätt för ifrågavarande juridiska personer, som utskottet på sätt av det följande framgår tillstyrker, torde komma att medverka till att beskattningen vad dessa skattskyldiga angår skall träffa endast affärsmässigt beräknade vinster. Den proportionella beskattningsmetoden för aktiebolagen och de ekonomiska föreningarna, som jämväl av utskottet tillstyrkes, medför, att för de enskilda bolagen och föreningarna de nu gällande högsta procentsatserna bortfalla. Utskottet vill slutligen erinra om den förut nämnda, genom förslaget öppnade möjligheten till en lägre utdebiteringsprocent av bottenskatten för juridiska personer vid för näringslivet kritiska tider.

Beträffande *fördelningen av beskattningen mellan inkomst och förmögenhet* vad angår fysiska personer biträder utskottet den i propositionen förutsatta avvägningen med cirka 80 procent å inkomstskatt och cirka 20 procent å förmögenhetsskatt.

Familjebeskattningen.

Frågan om en reformering av familjebeskattningen har ganska länge stått på dagordningen. Efter utredning inom befolkningskommissionen samt av 1936 års skattekommitté har i propositionen spörsmålet upptagits fristående för statsbeskattningens del i avbidan på att, efter det kommunalskatteberedningen framlagt förslag i ämnet, frågan skall kunna lösas även för kommunalbeskattningens vidkommande.

Utskottet har för sin del i likhet med skattekommittén i spörsmålet om skattedifferentiering efter familjestorlek sett en vanlig avvägningsfråga, sådan som uppkommer så snart det gäller att fördela skatt efter förmåga mellan olika kategorier skattskyldiga. Det är givet, att i den mån en minskning i skattebördan kan komma till stånd för barnrika familjer, därmed även i viss utsträckning tillgodoses allmänt sociala synpunkter. På grund härav bör uppskattningen av den normala barnkostnad, som skall ligga till grund för barnavdragens utmätande, ej göras alltför snäv. Ur rent befolkningspolitisk synpunkt torde däremot en skattelindring för familjeförsörjare icke i och för sig få någon nämnvärd betydelse.

Utskottet har från nu angivna utgångspunkter kunnat instämma i den all-

mänt uttalade uppfattningen, att den nuvarande skattedifferentieringen efter barnantalet icke är tillfredsställande, och att ytterligare lättnad i beskattningen bör beredas familjeförsörjare och särskilt sådana med flera barn.

Olika meningar ha gjort sig gällande i fråga om hur långt skattedifferentieringen efter familjestorlek kan sträckas. Varje skattelindring för familjeförsörjarna måste, därest den sammanlagda skatten ej skall undergå minskning, motsvaras av en skärpning av skatten för ensamstående skattskyldiga. Beträffande dessa består svårigheten i att rättvist avväga skatten för dem som befinna sig i de lägsta inkomstskikten. Å ena sidan är det nödvändigt att för lättande av familjeförsörjarnas beskattning skärpa skatten i någon mån även för ensamstående med små inkomster, å andra sidan äro avdragen för dem redan nu så knappt tillmätta att någon mera avsevärd sänkning knappast är tänkbar. I sistnämnda hänseende är särskilt att märka den bristande överensstämmelse mellan det beräknade existensminimum vid införsel och det antagna existensminimum vid beskattningen, som redan nu förefinnes och varom kommitténs utredning bär vittne. Försiktighet vid skärpningen av beskattningen för ensamstående skattskyldiga med små inkomster har därför synts vara av nöden.

Utskottet vill för sin del ansluta sig till det i propositionen framlagda förslaget beträffande fördelningen av skattebördan efter familjestorlek och finner ej heller skäl till ändring i fråga om den föreslagna avvägningen av de olika avdragens storlek. Det bör framhållas att i förhållande till vad vid tidigare reformer i fråga om familjebeskattningen åstadkommits de vunna resultaten icke äro små; för familjerna, särskilt för barnrika sådana, är skattelindringen icke ringa. Att gå så långt i gynnande av barnrika familjer som i motionerna I: 319 och II: 457 föreslagits — fastställande av avdragen för det tredje och de följande barnen till dubbla beloppet av avdragen för de båda första barnen — anser sig utskottet icke kunna tillstyrka.

Vad särskilt angår ensamstående skattskyldiga finner utskottet den avvägning av deras skattebörda, som innefattas i den vid författningstexten fogade särskilda tabellen, kunna godtagas såväl beträffande de lägre inkomstskikten som vad angår de högre inkomsttagarna, vilkas grundavdrag vid stigande inkomst successivt reduceras ned till noll. Utskottet har icke förbisett, att den tekniska utformningen av förslaget i förevarande hänseende, i synnerhet så länge vid kommunalbeskattningen nu gällande principer tillämpas, kommer att medföra ökat arbete för taxeringsmyndigheterna. Enligt utskottets mening måste emellertid de sakliga synpunkter, som tala för den föreslagna anordningen, i detta fall överväga.

I motionen II: 456 har yrkats att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställa om en *omläggning av ortsgrupperingen* för skatteavdrag så att antalet ortsgrupper minskas från fem till tre.

Propositionen har, såsom framgått redan av det föregående, beträffande sättet för åstadkommande av skattedifferentiering efter dyrhetsförhållanden utgått från att det bestående systemet, enligt vilket samtliga orter i riket

med hänsyn till avdragens storlek indelats efter levnadskostnadernas höjd i fem ortsgrupper, skall bibehållas.

Enligt vad 1936 års skattekommitté i sitt betänkande yttrar har kommittén så mycket mindre haft anledning att gå in på frågan om principerna för ortsgruppsindelningen, om lämpliga antalet ortsgrupper vid skattedifferentieringen eller dylikt, som någon ändring i dessa avseenden, därest sådan anses nödvändig, icke lämpligen bör äga rum fristående för statsbeskattningens del. Sedan kommunalskatteberedningen slutligen utrett frågan om familjebeskattningen, torde nyss berörda spörsmål böra upptagas till gemensam behandling. Därvid torde även få dryftas en av 1936 års lönekommitté berörd fråga om periodiciteten i ortsgrupperingarna och om gemensamma principer därvidlag beträffande löner och skatter.

Under hänvisning till kommitténs förenämnda uttalande förordar utskottet, att förevarande motion måtte lämnas utan åtgärd.

Utskottet finner den i propositionen i anslutning till förslag från 1936 års skattekommitté och kommunalskatteberedningen förordade *höjningen av åldersgränsen* för beviljande av barnavdrag från 16 till 18 år beträffande såväl stats- som kommunalbeskattningen välmotiverad och tillstyrker därför förslaget i denna del. Däremot kan utskottet icke biträda de i motionerna I: 321 och II: 461 gjorda yrkandena, att familjeavdrag för barn skulle tillerkännas skattskyldig utan avseende å barnets ålder — därvid inkomstgränsen 600 kronor skulle vara den enda spärren — eller att i varje fall åldersgränsen skulle sättas till 21 år. Att gå så långt som att generellt, utan avseende å omständigheterna i de särskilda fallen, bevilja föräldrar avdrag för vuxna barn, så snart barnens egen inkomst understiger skattskyldighetsgränsen, finner sig utskottet icke kunna tillstyrka. Reglerna om periodiskt understöd och, i mera behjärtansvärda fall, avdrag vid ömmande omständigheter torde här kunna bliva tillämpliga. Icke heller finner utskottet tillräckliga skäl föreligga för höjning av åldersgränsen över föreslagna 18 år. I detta hänseende kan utskottet stödja sig på en nästan enhällig uppfattning i remissyttrandena. Utskottet vill påpeka, att bestämmelsen om avdrag vid ömmande omständigheter även i detta fall bör kunna tillämpas, om nämligen förutsättningarna härför eljest äro för handen.

Mot de föreslagna ändringarna i bestämmelserna rörande *rätten att räkna hemmavarande barn bland föräldrarnas arbetspersonal* har utskottet intet att erinra. I de nyssnämnda motionerna I: 321 och II: 461 har rörande den i propositionen föreslagna avfattningen av 20 § kommunalskattelagen med därtill hörande anvisningar anmärkts, att genom motsatsslut lagrummet skulle kunna tolkas så, att barn som fyllt 18 år alltid skulle räknas såsom tillhörande arbetspersonalen, oavsett om barnet har inkomst uppgående till skattepliktigt belopp eller ej. Med kännedom om den benägenhet, som på sina håll föreligger att uttunna beskattningsunderlaget genom att avdraga lön och kost till samtliga hemmavarande barn, vare sig de verkligen varit behövliga i faderns näring eller icke, anse motionärerna 20 § med anvisnin-

gar böra avfattas på sådant sätt, att missbruk i nämnda hänseende i möjligaste mån förebygges.

Utskottet vill häremot erinra, att genom propositionen icke avsetts att beträffande barn över 18 år göra någon ändring i nu — i avseende å barn över 16 år — gällande bestämmelser om rätten att göra avdrag för värdet av barnets arbete i faderns eller moderns förvärvsverksamhet. Enligt utskottets mening torde anledning också saknas att beträffande ifrågavarande barn borttaga den nuvarande rätten att göra dylikt avdrag även i det fall att barnets inkomst icke överskridit skattepliktsgränsen. Avdrag bör dock naturligen här lika litet som när det gäller barn mellan 16 och 18 år få äga rum, utan att tillräcklig bevisning i det enskilda fallet företes om att barnet verkligen deltagit i arbetet å den skattskyldiges fastighet eller i hans rörelse och att den lönekostnad, för vilken avdrag begäres, motsvaras av nedlagt arbete. Utskottet finner sig på grund av vad nu anförts böra avstyrka motionerna jämväl beträffande förevarande punkt.

I fråga om *inkomstgränsen för barnavdrags erhållande* samt *uppdelningen av barnavdraget i vissa fall,* då föräldrarna icke äro gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, leva åtskilda, har utskottet intet haft att erinra mot de i propositionen framlagda förslagen.

Enligt propositionen skall i fråga om statsbeskattningen *avdraget för husföreståndarinna* utgöra hälften av familjeavdraget för hustru. Även på denna punkt har kommittéförslaget följts. I motionerna II: 458 och II: 459 har yrkats, att avdraget för husföreståndarinna måtte utgå med samma belopp som för hustru.

Beträffande ifrågavarande spörsmål vill utskottet till en början erinra därom, att den i propositionen föreslagna bestämmelsen i stort sett ej medför någon ändring i husföreståndarinneavdragets storlek vid jämförelse med nu gällande avdrag. Förslaget innebär, att skattskyldig med husföreståndarinna icke för henne kommer i åtnjutande av den höjning av hustruavdraget, som är ett led i omläggningen av avdragssystemet. Utskottet kan för sin del ansluta sig till den i propositionen intagna ståndpunkten, som i de över kommittéförslaget avgivna yttrandena nästan undantagslöst godkänts. Den i motionen II: 458 uttalade farhågan, att principen om hälftenavdrag sannolikt skulle följas vid fastställande av avdragsgrunderna för kommunalbeskattningen, torde vara överdriven. Utskottet vill i detta sammanhang understryka kommitténs yttrande, att slutlig ståndpunkt beträffande förevarande avdrags utformande vid statsbeskattningen icke bör tagas förrän frågan kan lösas för kommunalbeskattningens del. I avvaktan härpå torde, såsom kommittén anfört, avdraget böra anordnas på sådant sätt, att en blivande enhetlig lösning icke föregripes och att avvikelsen från nu gällande ordning icke blir större än nödvändigt.

Beträffande de i 17 § 2 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och 50 § 2 mom. kommunalskattelagen omförmälda *särskilda*

avdragen vid ömmande omständigheter har, såsom förut angivits, 1936 års skattekommitté gjort vissa uttalanden, i vilka departementschefen förklarat sig kunna i huvudsak instämma. Utskottet kan för sin del ansluta sig till vad sålunda anförts och vill ytterligare framhålla betydelsen av en utvidgad och såvitt möjligt jämn tillämpning av bestämmelsen i fråga. Genom en riktig användning av stadgandet bör enligt utskottets mening i många fall kunna uppnås en differentiering efter skatteförmågan i de individuella fallen mellan skattskyldiga i ett och samma inkomstläge utöver den som åstadkommes genom familjeavdragen. Utskottet har liksom kommittén övervägt att i själva lagrummet eller i anvisningar till detta upptaga ytterligare vissa beaktansvärda fall ävensom att där angiva synpunkter för tolkning av stadgandet. Då en dylik exemplifiering ändock icke kan bliva fullständig, vill utskottet i avvaktan på utvecklingen av praxis å området inskränka sig till att hänvisa till vad kommittén och departementschefen anfört till ledning för tolkningen av bestämmelsen. Särskilt vill utskottet därvidlag understryka, att nedsättningen icke principiellt är bunden till vissa inkomstskikt utan att bestämmelsen bör kunna tillämpas ganska långt upp i inkomstskikten, därest de angivna förutsättningarna äro för handen. Bland de av kommittén icke särskilt angivna fall, då ifrågavarande stadgande kan tänkas vara tillämpligt, vill utskottet framhålla ett, nämligen då en änkling med minderåriga barn, vilken efter hustruns död nödgats anställa husföreståndarinna, därigenom kommit i en särskilt svår situation och husföreståndarinneavdraget icke kan anses kompensera den nedsatta skatteförmågan.

Utskottet har icke förbisett, att en utvidgad tillämpning av bestämmelsen om avdrag för ömmande omständigheter i enlighet med nu uppdragna riktlinjer kommer att ställa stora krav på beskattningsnämndernas omdöme samt i regel medföra ökat arbete. Då enligt utskottets mening i själva deklarationsformuläret bör inryckas erinran om stadgandets förefintlighet, torde följden bliva, att anhållan om dylikt avdrag kommer att göras i ett stort antal fall. Även om därigenom arbetsbördan skulle betydligt ökas för beskattningsnämnderna, anser dock utskottet att man icke bör avstå från att använda de möjligheter, som på förevarande område finnas för åstadkommande av en rättvisare avvägning av skattebördan.

Vad slutligen beträffar *beskattningen av äkta makar* finner utskottet i likhet med departementschefen övervägande skäl tala för ett bibehållande av sambeskattningsprincipen. Jämväl i fråga om förslaget att för statsbeskattningens del borttaga det gift kvinna i vissa fall tillkommande särskilda avdraget å högst 200 kronor biträder utskottet propositionen.

Skattesystem och skatteskalor vid beskattningen av fysiska personer.

Beträffande de i propositionen inledningsvis berörda frågorna om anordnande av förmögenhetsbeskattningen i form av en allmän merbeskattning å förmögenhetsavkastningen samt om rätt för skattskyldig att vid statsbeskatt-

ningen erhålla avdrag för kronoutskylder ansluter sig utskottet till den ståndpunkt, som i dessa frågor intagits i propositionen.

Innan ställning tagits till själva frågan om systemet för statsbeskattningen av fysiska personer ha i propositionen behandlats *skatteskalorna för* i inkomstskatten ingående *bottenskatt och tilläggsskatt.* Därvid ha helt godtagits de av kommittén föreslagna skalorna. Vid bottenskatten har avvägningen skett sålunda att skatteskalan börjar med 4.5 pocent för den del av det beskattningsbara beloppet, som icke överstiger 3,000 kronor, och stiger till 6.5 procent för den del därav som överstiger 6,000 kronor. Den fasta tilläggsskatten börjar vid beskattningsbart belopp av 8,000 kronor och stiger från 2 procent i skiktet 8,000—10,000 kronor upp till 28 procent för den del av det beskattningsbara beloppet, som överskjuter 200,000 kronor.

Utskottet har icke funnit skäl frångå den genom förenämnda skatteskalor gjorda avvägningen, som vid remissen av kommitténs förslag allmänt tillstyrkts. Vid uttagande av 110 procent av bottenskatten blir enligt förslaget skattebelastningen i olika inkomstlägen i stort sett densamma som enligt för år 1937 gällande grunder. För beskattningsbara belopp över cirka 30,000 kronor uppkommer dock viss skatteskärpning. Om man vid jämförelsen i stället räknar med grundbeloppsnivå för bottenskatten, befinnes att skattelindring i förhållande till 1937 års skatter inträder vid alla inkomstlägen upp till cirka 40,000 kronor beskattningsbart belopp. Vid dessa jämförelser har beaktats den inverkan å statsskattens storlek, som för högre inkomsttagare blir en följd av den bortfallna rätten till avdrag för den del av skatten som motsvarar kommunal progressivskatt. Däremot har naturligen hänsyn icke tagits till den överflyttning av skattebördan å ensamstående skattskyldiga, som skulle följa av de föreslagna ändringarna i fråga om familjebeskattningen. De förhöjda avdrag, som enligt förslaget skulle beredas familjeförsörjare, sträcka sin verkan även till ganska höga inkomstskikt och medföra för dessa skattskyldiga skattelindring i förhållande till vad som följer av skatteskalorna i och för sig.

Vad angår frågan om *själva skattesystemet* har valet stått mellan de tre av kommittén utarbetade alternativa systemen. Av dessa har det såsom alternativ C betecknade, vilket innefattar en enda kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, allmänt ansetts underlägset de båda övriga. Då hela den till beloppet betydande förmögenhetsbeskattningen skall utvinnas genom beskattning av den till inkomsten lagda förmögenhetsdelen, får på grund av skattens konstruktion inkomstens storlek en i många fall så avgörande betydelse för förmögenhetsskattens belopp, att skattens karaktär av förmögenhetsskatt till stor del går förlorad. Av de båda övriga alternativen — A med två helt fristående skatter, en inkomstskatt och en förmögenhetsskatt, och B, innefattande dels en kombinerad inkomst- och förmögenhetsskatt, i vilken förmögenhetsdelen är $^1/_{100}$, och dels en särskild skatt å förmögenhet — har departementschefen i anslutning till kommitténs förslag förordat alternativ B.

Även utskottet har funnit alternativ B utgöra den med hänsyn till olika omständigheter lämpligaste lösningen av frågan om skattesystemet. Alternativet intar en mellanställning mellan de båda övriga förslagen. De med dessa förenade olägenheterna ha i flera avseenden minskats. Inkomsten har fått utöva en måttlig inverkan å förmögenhetsbeskattningen och även de mindre förmögenheterna få, särskilt om de äro förenade med god inkomst, i sin mån bidraga till beskattningen. För förmögenheter upp till 25,000 à 30,000 kronor inträder generell lättnad i beskattningen. Skärpningen i förmögenhetsskatt vid vissa inkomst- och förmögenhetskombinationer blir icke fullt så framträdande som vid tillämpning av systemet med helt fristående förmögenhetsbeskattning.

I avseende å *förmögenhetsbeskattningen* har i motionerna I: 319 och II: 457 yrkats viss skattelättnad i förhållande till propositionen för förmögenheter upp till 200,000 kronor. Motionärerna ha därvid räknat med ett vidgat skatteunderlag för förmögenhetsbeskattningen av ganska betydande omfattning och ansett ökningen i skatteintäkt böra i första hand användas för att inom förmögenhetsbeskattningen själv åstadkomma önskvärda lättnader.

I anledning av nämnda motioner har utskottet låtit uppgöra ett flertal alternativa förslag till ny skatteskala för den särskilda förmögenhetsskatten. I ett av dessa alternativ har räknats med en i förhållande till propositionen oförändrad avkastning av skatten (23.5 miljoner kronor å 1936 års skatteunderlag), varemot övriga skalor konstruerats så, att den beräknade avkastningen skulle bliva 0.5—2 miljoner kronor lägre än det i propositionen angivna beloppet.

Utskottet har med hänsyn till ovissheten om beskattningsunderlagets utveckling, på längre sikt räknat, funnit försiktigheten bjuda att icke vid uppgörande av skalan för den särskilda skatten å förmögenhet utgå från andra förutsättningar i detta avseende än kommittén och departementschefen. Vid valet mellan propositionens skala och den nyss berörda skalan med samma avkastning som propositionens — vilken nya skala i förhållande till den i propositionen föreslagna lättar beskattningen för förmögenheter mellan 50,000—500,000 kronor men skärper den för större förmögenheter — har utskottet efter övervägande av de olika synpunkter som kunna anläggas å frågan icke funnit skäl att frångå den avvägning av förmögenhetsbeskattningen som innefattas i propositionen.

Frågan om *reduktionsregler* i vissa fall vid den särskilda skatten å förmögenhet har, såsom departementschefen framhåller, visat sig mycket svår att lösa på ett fullt tillfredsställande sätt. För utskottet har varit en huvudsynpunkt, att reduktionsregeln, som vid det nya skattesystemet får tillämpas på flerdubbelt antal skattskyldiga mot nu, icke bör vara så komplicerad, att taxeringsarbetet avsevärt tynges. Därvid måste även tagas i betraktande, att taxeringen till den särskilda förmögenhetsskatten enligt förslaget skall överflyttas från prövningsnämnderna till taxeringsnämnderna. Vad regelns sakliga innehåll beträffar skulle, såsom kommittén påvisat, en tillämpning på

den nya skatten av den hittillsvarande regeln, enligt vilken den beskattningsbara förmögenheten ställes i relation till det till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beskattningsbara beloppet, i många fall ge sakligt mycket otillfredsställande resultat. Kommittén har därför stannat vid att förorda den i propositionen upptagna relativt enkla regeln, enligt vilken den beskattningsbara förmögenheten skall utgöra högst ett belopp motsvarande 25 gånger det taxerade beloppet, dock minst 40 procent av den skattepliktiga förmögenheten. Regeln innebär att reduktion inträder, så snart inkomsten understiger 3 procent av förmögenheten. Utskottet vill ej bestrida, att det ur många synpunkter — icke minst av det skäl att i den inkomst vartill hänsyn tages vid regelns tillämpning oftast ingår även arbetsinkomst — skulle ha varit önskvärt, om en för de skattskyldiga förmånligare utformning av reduktionsregeln kunnat komma till stånd. Med hänsyn till den befarade minskningen i skatteunderlaget samt den nuvarande låga räntenivån, vid vilken en avkastning av 3 procent icke är att betrakta såsom onormalt låg, har utskottet icke funnit sig kunna tillstyrka sådan ändring i förslaget. Utskottet vill dock såsom sin mening framhålla, att spörsmålet om reduktionsregelns utformande är av den natur att det bör upptagas till prövning så snart erfarenheter om verkningarna av den föreslagna regelns tillämpning vunnits eller ändringar i det allmänna ränteläget sådant påkalla.

I motionen II: 463 har yrkats, att förmögenheter understigande 1,000 kronor måtte undantagas från inkomst- och förmögenhetsskatt.

Såvitt utskottet kan bedöma torde det vara riktigt, att den förmögenhetsskatt, som genom förmögenhetsdelen i inkomst- och förmögenhetsskatten (enligt förslaget $^1/_{100}$) utvinnes från de allra minsta förmögenheterna, icke sammanlagt belöper sig till större belopp. Syftet med motionen synes dock icke vara så mycket att få till stånd skattelindring för förmögenheter under 1,000 kronor som att åstadkomma befrielse från skyldigheten att i självdeklaration upptaga tillgångar och skulder, så snart nettoförmögenheten understiger nämnda belopp. Emot en dylik ändring i taxeringsförordningens bestämmelser om självdeklarations innehåll måste utskottet ställa sig mycket betänksamt. Enligt gällande bestämmelser skall envar skattskyldig i deklarationen uppgiva samtliga sina tillgångar och skulder, även i det fall att skulderna överstiga tillgångarna.

I den departementspromemoria, som låg till grund för 1936 års propositioner rörande statsbeskattningen, anfördes bland annat rörande ett system med fristående förmögenhetsbeskattning, att därest vid detta skattefrihet skulle äga rum för förmögenheter upp till visst belopp, deklarationsplikt i avseende å förmögenheten knappast kunde stadgas eller i varje fall svårligen göras effektiv, då skattskyldighet för densamma ej förefunnes. Det påpekades vidare, att det ur taxeringssynpunkt vore av mycket stor betydelse, icke minst för kontroll å inkomsterna, att fullständiga uppgifter även om smärre förmögenhetsbelopp inflöte i deklarationen. Även ur statistisk

synpunkt vore en dylik fullständighet av vikt. Bland annat av dessa skäl bibehölls i samtliga i promemorian redovisade alternativ till nytt skattesystem viss förmögenhetsdel i inkomst- och förmögenhetsskatten.

1936 års skattekommitté, som i sin redogörelse för alternativ A (med helt fristående förmögenhetsbeskattning) refererat förenämnda uttalande i departementspromemorian, fann för sin del ifrågavarande synpunkter ha stor betydelse. Enligt kommitténs mening borde vid tillämpning av ett system med fristående förmögenhetsbeskattning även för förmögenheter understigande skattskyldighetsgränsen stadgas deklarationsplikt. Det finge ankomma å beskattningsmyndigheterna att tillse, att deklarationerna bleve fullständiga även på denna punkt.

Utskottet kan för sin del i huvudsak instämma i de synpunkter rörande betydelsen av en fullständig deklarationsplikt i avseende å förmögenheten, som kommit till uttryck i omförmälda uttalanden. På grund härav och då skattefrihet för förmögenheter under 1,000 kronor uppenbarligen icke är av någon nämnvärd betydelse för den skattskyldige, finner sig utskottet icke kunna tillstyrka motionen II: 463.

Beskattningen av juridiska personer.

Beträffande beskattningen av *svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar* har sedan länge frågan om övergång från den nuvarande progressiva beskattningsmetoden till en proportionell beskattning varit aktuell. Förslag i sådan riktning framlades första gången av bolagsskatteberedningen och upptogs därefter i 1936 års propositioner rörande statsbeskattningen. Efter förnyad utredning av 1936 års skattekommitté, vilken kom till samma resultat som de tidigare utredningarna, har i nu förevarande proposition ånyo framlagts förslag om övergång till proportionell beskattning beträffande svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar. Vid remissen av kommitténs betänkande har förslaget i princip allmänt tillstyrkts, icke minst från näringslivets organisationer.

Enligt utskottets uppfattning har frågan om beskattningsmetoden nu kommit i sådant läge, att den kan bringas till sin lösning. Utskottet har på detta spörsmål lagt i stort sett samma synpunkter som kommittén och departementschefen. Svagheten hos den progressiva metoden ligger i svårigheten att finna ett sätt för mätande av den verkliga styrkan eller räntabiliteten hos den juridiska personen. Den nuvarande metoden för bestämmande av räntabiliteten hos aktiebolagen har allmänt utdömts. Den för de ekonomiska föreningarna gällande principen, enligt vilken skatten stiger progressivt alltefter inkomstens absoluta storlek, har för de stora föreningarna medfört en skattebelastning, som i många fall får anses obillig. Såsom departementschefen särskilt framhåller, synes vidare den proportionella beskattningsmetoden vara en förutsättning för beviljandet av en rätt till fri avskrivning å maskiner och andra inventarier. På grund av vad sålunda anförts och vad

i övrigt framkommit vid utredningen tillstyrker utskottet bifall till förslaget om övergång till proportionell beskattning för svenska aktiebolag och ekonomiska föreningar.

Vad angår skatteprocenten för den proportionella skatten har utskottet tagit ställning härtill redan i och med att utskottet tillstyrkt propositionen, i vad avser fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer. Av detta ståndpunkttagande följer nämligen, att skattefoten vid grundbelopp måste sättas till 10 procent. Det i motionerna I: 319 och II: 457 framställda yrkandet att skattesatsen måtte bestämmas till 8 procent kan således icke av utskottet tillstyrkas.

Utskottet har icke förbisett, att en reform av så genomgripande art som den förevarande medför avsevärda verkningar för många aktiebolag i form av höjning eller sänkning av skatten. För aktiebolag med låg inkomstprocent torde särskilt vid övergången skatteskärpningen bliva kännbar. Dessa bolag ha emellertid varit i hög grad gynnade av den nuvarande beskattningsmetoden. Såsom i propositionen påvisats blir skattehöjningen ganska obetydlig i förhållande till företagens kapital. Den fria avskrivningsrätten torde i många fall kunna underlätta övergången.

I motionerna I: 320 och II: 462 har yrkats att de ekonomiska föreningar, enligt vilkas stadgar medlemmarna ha rätt att återfå satsat kapital men icke ha rätt till del i fonderade medel, måtte bliva skattskyldiga för den del av föreningarnas förmögenhet, som icke motsvaras av insatskapitalet.

Propositionen innefattar icke något förslag om ändring i gällande regler rörande den subjektiva skattskyldigheten för förmögenhet. Enligt vad utskottet inhämtat torde 1936 års skattekommitté under sitt fortsatta utredningsarbete komma att upptaga hithörande frågor och då även det i motionerna berörda spörsmålet. Under hänvisning härtill finner utskottet motionerna icke böra föranleda någon åtgärd.

Mot förslaget om höjning av skattesatsen för *utskiftningsskatten* från 5 till 12 procent har utskottet intet att erinra.

I fråga om beskattningen av *utländska juridiska personer, sparbanker, försäkringsanstalter* och *övriga juridiska personer* tillstyrker utskottet vad i propositionen i dessa avseenden föreslagits.

Avdrag för värdeminskning å inventarier m. m.

Det i propositionen ingående förslaget rörande rätt till avdrag vid beskattningen för värdeminskning å maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda *inventarier* innefattar lösningen av ett spörsmål, som sedan lång tid i särskilt hög grad intresserat näringslivet. Förslaget innefattar för samtliga skattskyldiga en uppmjukning av gällande regler. Denna uppmjukning väntas bli mera effektiv på grund av den föreslagna bestämmelsen, att vid

avyttring återbekomna avskrivningar skola beskattas som intäkt av rörelse vare sig avyttringen sker inom eller efter den för realisationsvinstbeskattning bestämmande femårsperioden. Genom den sålunda tillskapade beskattningsmöjligheten bortfaller nämligen den hittillsvarande anledningen till särskilt återhållsam tillämpning av avskrivningsreglerna. För aktiebolag, ekonomiska föreningar, ömsesidiga försäkringsbolag och sparbanker beredes enligt förslaget möjlighet till helt fri avskrivning i anslutning till den skattskyldiges räkenskaper. Beträffande dessa juridiska personer skall å andra sidan försäljningsvinst vid avyttring beskattas som inkomst av rörelse även till den del den överskjuter återbekomna avskrivna belopp. Såsom villkor för dylik fri avskrivning uppställas dock vissa krav på bokföringens beskaffenhet och på utredning.

Det sålunda framlagda förslaget kan utskottet ge sin anslutning. Förslaget innefattar visserligen i fråga om avskrivning en olikhet i behandlingen av fysiska och juridiska personer, som helst bort undvikas. Utskottet kan likväl icke bestrida, att såväl skattekommittén som föredragande departementschefen förebragt övertygande skäl för den gjorda uppdelningen. Ej minst den omständigheten att för nämnda juridiska personer föreslås proportionell skatt, medan för fysiska personer beskattningen är progressiv, synes kunna åberopas som ett skäl för propositionens ståndpunkt. De erfarenheter, som under de närmaste åren komma att samlas beträffande den fria avskrivningsrättens verkningar i avseende å aktiebolagen, torde komma att utgöra ett värdefullt material för bedömande av frågan om möjligheten att utsträcka den fria avskrivningsrätten även till enskilda skattskyldiga.

Utskottet finner jämväl den lösning av ifrågavarande spörsmål, som föreslås beträffande *patenträtter och liknande rättigheter* så ock *tidsbegränsad good will,* innefatta en lämplig avvägning, då för dessa väl en uppmjukning men ej fri avskrivning genomföres. I fråga om *aktier* anger sig propositionen endast innefatta ett uttryck för gällande rätt. Utskottet finner ej skäl till erinran emot förslaget i denna del.

I den förda diskussionen har särskilt beaktats frågan, om det vore möjligt att utsträcka uppmjukningen av avskrivningsreglerna och den fria avskrivningen även till *byggnader.* Verkställda utredningar ha emellertid givit vid handen att en sådan utsträckning ej nu kunde förordas med hänsyn särskilt därtill att en dylik reform skulle förutsätta möjligheten att beskatta åtminstone sådana försäljningsvinster, som utgöra vid avyttring återbekomna avskrivna belopp. För en sådan beskattning torde endast i ett jämförelsevis litet antal fall kunna förebringas tillfredsställande utredning. Därtill kommer att, såsom också framhållits, ett medgivande på en gång av fri avskrivning beträffande byggnader och inventarier kunde befaras medföra en alltför stark minskning av beskattningsunderlaget under de närmaste åren. Utskottet instämmer i dessa synpunkter men vill å andra sidan understryka betydelsen av att, såsom uttalats både i skattekommitténs betänkande och propositionen, gällande regler ej tillämpas på sådant sätt att

med hänsyn till byggnadernas antagliga livslängd rimliga värdeminskningsavdrag förvägras. Såväl i remissyttranden över propositionen som i Sveriges fastighetsägareförbunds ovan omförmälda framställning till utskottet har, i den senare särskilt med syftning på bostadsfastigheter, hemställts, att frågan om avskrivning å byggnader måtte göras till föremål för ny, särskild utredning. Såvitt utskottet kunnat finna åsyftas här främst en utredning angående skäliga avskrivningssatser, vilka borde av beskattningsmyndigheterna tillämpas. Utskottet är av den uppfattningen att lösningen av denna mångskiftande fråga tills vidare väsentligen måste anförtros åt praxis. Detta hindrar emellertid ej, att vad som kan göras för att ge taxeringsmyndigheterna nödig ledning vid deras bedömande av hithörande spörsmål också bör göras samt att mera ingående överläggningar i ämnet mellan landskamrerarna synas böra äga rum, därvid även teknisk och annan sakkunskap bör vara representerad. I framställningen från Sveriges fastighetsägareförbund har antagits att det föreliggande förslaget ej skulle giva rum för särskilda avskrivningskvoter beträffande sådana i fastigheterna ingående fasta inventarier, som äro föremål för särskilt hastig förslitning. Här synes emellertid föreligga en missuppfattning rörande förslagets innebörd. Det är visserligen riktigt, att nämnda tillgångar ej må behandlas enligt de regler som gälla för lösa inventarier; detta hindrar emellertid ej att inom ramen för de avskrivningsregler som bliva gällande för byggnader rum kan finnas för olika avskrivningsprocent. Att en sådan tillämpning ej gärna kan ifrågasättas utan att viss utredning förebringas om de olika tillgångarnas inbördes värden och om förut gjorda avskrivningar m. m. är en fråga för sig. Detta innebär ej någon nyhet i förhållande till gällande rätt.

Beträffande *substansminskning vid tillgodogörande av naturtillgångar* såsom gruvor, stenbrott m. m. har i propositionen — i anslutning till förslag av bolagsskatteberedningen och 1936 års skattekommitté — föreslagits stadgande (punkt 8 av anvisningarna till 29 § kommunalskattelagen) av innehåll, att avdrag för sådan substansminskning får ske i form av årlig avskrivning med skäligt belopp, som så avpassas, att anskaffningsvärdet blir till fullo avdraget under den tid tillgången beräknas räcka. Därjämte ha meddelats närmare bestämmelser rörande vad som skall anses ingå i anskaffningsvärdet. Den föreslagna bestämmelsen är icke avsedd att innebära någon saklig ändring i vad som nu gäller.

I motionerna I: 322 och II: 460 har yrkats den ändring i det föreslagna stadgandet, att rätt till avdrag för substansminskning må äga rum endast i den mån motsvarande avdrag gjorts i den skattskyldiges räkenskaper.

Utskottet har icke kunnat finna, att i motionerna förebragts bärande skäl för den föreslagna inskränkningen av nu gällande bestämmelser. Därest fri avskrivning skulle införas beträffande ifrågavarande tillgångar — en ändring som icke i motionerna förutsatts och som säkerligen icke är i de av frågan berörda kommunernas intresse — hade naturligen avskrivningarna bort bindas vid räkenskaperna. Då emellertid fråga icke är om fri avskrivning,

synes det ej tänkbart att just för dessa tillgångar uppställa en fordran på överensstämmelse mellan avskrivningar i skattehänseende och vid bokföringen, som icke upprätthållits beträffande övriga slag av tillgångar. Såsom 1936 års skattekommitté uttalat är avdraget för substansminskning till sin princip enklare än flertalet övriga värdeminskningsavdrag. Avdrag bör få ske för vad av anskaffningsvärdet belöper å den varje år ur fyndigheten uttagna kvantiteten. Vilket belopp anskaffningsvärdet skall upptagas till och vilken mäktighet fyndigheten skall anses äga, äro frågor som det ankommer å beskattningsmyndigheterna att på vanligt sätt pröva efter skäliga grunder. Såsom garanti för att icke mera än 100 procent av anskaffningsvärdet skall kunna avdragas bör, såsom i propositionen förordats, föreskrivas skyldighet för den skattskyldige att i deklarationen angiva, hur stor del av anskaffningsvärdet för tillgången som kvarstår i beskattningsavseende oavskriven. På grund av vad nu anförts tillstyrker utskottet bifall till propositionen oförändrad i denna punkt.

Vad i motionerna anförts rörande tillämpningen av 1927 års malmavtal samt därmed sammanhängande spörsmål utgöra frågor som icke kunna i nu förevarande ordning upptagas till bedömande.

Även vad angår detaljutformningen av hithörande frågor kan utskottet i det väsentliga biträda propositionen. I följande avseenden vill dock utskottet föreslå omformulering.

Avfattningen av anvisningarna till 28 § punkt 1, andra stycket, sista meningen beträffande intäkt vid avyttring av patent m. m. synes mindre lycklig, då den väsentligen bygger på en hänvisning i en annan anvisningspunkt till en tredje anvisningspunkt. Omformulering föreslås fördenskull, innebärande bl. a. en utbrytning av sagda mening till ett särskilt stycke, varav återigen föranledes en ändring av en hänvisning i anvisningspunktens första stycke.

I det stycke i punkt 3 b av anvisningarna till 29 §, som innehåller definition å anskaffningsvärde, behandlas i en särskild mening det fall, att maskiner, inventarier m. m. förvärvas tillsammans med den rörelse, vari de nyttjas, genom annat fång än köp, byte eller dyl. Av denna menings avfattning skulle man kunna få anledning till den uppfattningen, att i visst fall valfrihet mella olika värderingsgrunder skulle föreligga. Detta är säkerligen ej förslagets mening, varför ändrad avfattning föreslås.

I punkt 3 c tredje stycket föreslår utskottet en omkastning av meningarna, varigenom bestämmelsernas innebörd torde framstå klarare.

I punkt 4 av anvisningarna till 29 §, som handlar om fri avskrivning, uttalas i sista meningen av första stycket, att om den skattskyldige uppfyller vissa betingelser i fråga om räkenskaper och utredning, rätt att tillgodonjuta fri avskrivning icke må förvägras den skattskyldige, såvida ej särskilda förhållanden i avseende å den skattskyldiges rörelse därtill föranleda. Ett stadgande med liknande syftning föreslogs av skattekommittén, som motiverade detsamma därmed att det ej vore tillrådligt att i de fall då fri av-

skrivningsrätt medgåves göra denna ovillkorlig. Kommittén ansåg att, i likhet med vad som gällde varulager, ett inskränkande stadgande borde införas och framhöll att även om det i allmänhet vore svårt att bedöma vad som är att hänföra till god köpmannased eller ej, det dock i vissa fall kunde vara uppenbart att man brutit mot sunt affärsbruk; i dylika fall borde undantagsstadgandet kunna tillämpas. Vad anginge innebörden av det förordade stadgandet uttalade kommittén att riskerna för missbruk av fri avskrivningsrätt torde vara större beträffande företag med huvudsaklig karaktär av familjeföretag än beträffande företag med många delägare. Såsom motivering för den lydelse, som återfinnes i propositionen, anföres i departementspromemorian, att det framför allt beträffande företag av familjebolagstyp är svårt att förutse, varthän en alldeles obegränsad avdragsrätt skulle leda, och att det därför syntes tryggare med en sådan formulering som kunde tänkas verka avhållande från åtgärder, vilka ej såsom fria avskrivningar i allmänhet åsyfta blott ett uppskov med beskattningen utan ett definitivt undandragande av skatt, eller vilka eljest måste betecknas såsom osunda. Det förefölle uppenbart, att fråga vore om sådana omständigheter som hänföra sig till den skattskyldiges förhållanden, medan ej exempelvis en sådan omständighet som att kommun kunde ha intresse av ett större beskattningsunderlag borde få vara anledning att frångå böckernas avskrivningar. Det förefölle lämpligt att antyda detta i texten, vilket syntes kunna ske utan att syftet med bestämmelsen äventyrades.

Inom utskottet ha anmärkningar framställts mot avfattningen av denna bestämmelse, enär den vore till sin innebörd oklar och kunde tänkas föranleda taxeringsmyndigheterna att i otid vägra avdrag för räkenskapernas avskrivningar. Det uttryckliga framhållandet att räkenskaperna kunna frångås har bundits vid villkor av så vag innebörd att nämnderna rent av kunde frestas framkonstruera särskilda omständigheter för att motivera en från deras synpunkt önskvärd ökning av beskattningsunderlaget. Det framgår av departementspromemorian att denna svaghet ej förbisetts men att andra föreslagna formuleringar med antytt syfte synts än mindre lämpliga. Utskottet har fördenskull stannat för att låta den ifrågavarande punkten helt utgå, därvid beaktande, att anvisningspunkten i övrigt ej medger en alldeles ovillkorlig fri avskrivningsrätt även om de formella villkoren för sådan rätt äro för handen, enär enligt densamma den skattskyldige »må berättigas» till fri avskrivning. Följaktligen bortfaller ej, om punkten i fråga utgår, den möjlighet att ingripa mot missbruk, som propositionens formulering avser att upprätthålla. Av föredragande departementschefen har framhållits önskvärdheten av att centralisera taxeringsarbetet rörande större näringsföretag till för ändamålet särskilt kvalificerade taxeringsnämnder. Utskottet vill i detta sammanhang uttala sitt instämmande i denna departementschefens uppfattning. Det är enligt utskottets mening önskvärt, att utredning sker i syfte att så snart som möjligt genomföra en dylik reform. Med mera kvalificerade organ för behandling av näringslivets avskrivningsfrågor torde det bli möj-

ligt att uppnå den ur näringslivets och det allmännas synpunkt önskvärda praxis, som de ifrågasatta olika formuleringarna av förevarande punkt avsett att få fram.

Jämlikt punkt 7 av anvisningarna till 29 § medges avdrag för utrangering eller rivning av byggnad, för vilken värdeminskningsavdrag beräknats enligt avskrivningsplan. Utskottet finner för sin del avdragsrätten kunna utvidgas därhän, att utrangeringsavdrag medges där utredning om anskaffningsvärde och tidigare värdeminskningsavdrag förebringas.

Dessutom har utskottet verkställt ett par smärre rent redaktionella justeringar.

Vad i propositionen föreslås om ändring i 28 § kommunalskattelagen rörande behandling i beskattningsavseende av ersättning på grund av försäkring för förlust av fartyg så ock om ändring av anvisningarna till 41 § rörande försäkringsinrättningars och kreditinrättningars värdesättning av obligationer m. m. tillstyrkes av utskottet.

Beskattningen av aktiebolaget Tipstjänst och Svenska penninglotteriet aktiebolag.

Utskottet får till en början erinra om att riksdagen i skrivelse den 26 mars 1938, nr 132, förklarat sig i allt väsentligt godkänna det i proposition nr 24 framlagda förslaget om inrättandet av ett statligt penninglotteri. Vidkommande organisationen av det ifrågasatta lotteriföretaget har riksdagen intet haft att erinra mot att förvaltningen av detsamma uppdrages åt ett särskilt för ändamålet under statens medverkan stiftat aktiebolag liksom ej heller mot bestämmelserna i den föreslagna bolagsordningen.

Vad beträffar beskattningen av det lotteriföretag, som således torde komma att inrättas i form av ett aktiebolag, Svenska penninglotteriet aktiebolag, samt av aktiebolaget Tipstjänst, delar utskottet departementschefens uppfattning att vinsten av dessa företag i den mån den kan anses såsom monopolvinst icke skall bliva föremål för beskattning. Då man emellertid enligt utskottets uppfattning i dessa särskilda fall icke kan tala om någon rörelse i egentlig mening utan de båda bolagens behållna inkomst praktiskt taget helt får anses vara av monopolvinsts natur, finner sig utskottet icke kunna tillstyrka det i propositionen framlagda förslaget, enligt vilket viss procent av kapitalet skall anses såsom beskattningsbar vinst. Utskottet förordar i stället i enlighet med alternativ B i den rörande förevarande spörsmål upprättade departementspromemorian, att fullständig skattefrihet föreskrives beträffande de båda företagens inkomst, dock med undantag, såvitt kommunalskatten angår, för inkomst av fastighet. Bestämmelser härom böra införas i 53 § 1 mom. kommunalskattelagen och 7 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt. I 30 § 4 mom. kommunalskattelagen torde i enlighet härmed icke böra göras andra ändringar än som föranledas av 1937 års lagstiftning angående försäljning av rusdrycker.

Med vad nu anförts har utskottet icke tagit ställning till frågan i vad mån det vid bestämmande av skatteutjämningens omfattning och finansiering i framtiden må befinnas lämpligt att särskilt beakta den omständigheten att ifrågavarande företag befriats från en betydande skattskyldighet, eller till spörsmålet i vad mån skatt för monopolföretag bör tillföras skatteutjämningen. Såsom departementschefen yttrat torde denna fråga i sin helhet böra upptagas till prövning, sedan kommunalskatteberedningen slutfört nu pågående utredning rörande hithörande spörsmål.

I likhet med departementschefen finner utskottet skäl saknas att tillerkänna Stockholms stad ersättning under en övergångstid för förlusten av kommunalskatt från Tipstjänst.

Övriga i propositionen framlagda förslag, i den mån de hänvisats till utskottet, ha icke givit anledning till erinran från utskottets sida.

På sätt i det föregående antytts, torde ett genomförande av ifrågavarande förslag komma att medföra ökat arbete för taxeringsmyndigheterna. Genom åtskilliga av de ändringar i skatteförfattningarna, som under de senaste åren vidtagits, har redan beskattningsnämndernas och särskilt taxeringsnämndsordförandenas arbetsbörda icke oväsentligt ökats. Härigenom har den tid, som står ordförandena till buds för fullgörande av de mera kvalificerade uppgifterna med avseende å taxeringsarbetet, blivit i hög grad begränsad. Därest det nu föreliggande förslaget bifalles av riksdagen, torde kunna förväntas, att större krav än hittills måste ställas å de personer, som skola utföra nämnda arbete. Utskottet finner det vara angeläget, att Kungl. Maj:t ägnar dessa spörsmål uppmärksamhet.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

I) att riksdagen måtte, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition nr 258 såvitt angår nedan under **A)** 1) och 2) angivna författningsförslag icke kunnat av riksdagen oförändrad bifallas, med bifall i övrigt till propositionen i de delar den hänvisats till bevillningsutskottet,

A) antaga följande såsom *utskottets förslag* betecknade

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

1) Förslag

till

lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370).

Härigenom förordnas, att 20 §, 25 § 1 mom., 28 §, 29 § 1 mom., 30 § 4 mom., 48 § 2 mom., 69 § och 70 § 1 mom. samt anvisningarna till 20, 22, 25, 28, 29, 35, 36, 41 och 48 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928[1] skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

Härigenom förordnas, att 20 §, 25 § 1 mom., 28 §, 29 § 1 mom., 30 § 4 mom., 48 § 2 mom., *53 § 1 mom.*, 69 § och 70 § 1 mom. samt anvisningarna till 20, 22, 25, 28, 29, 35, 36, 41 och 48 §§ kommunalskattelagen den 28 september 1928[1] skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

20 §.

Vid beräkningen — — — och bibehållande.

Avdrag må *icke* ske för:

den skattskyldiges — — — eller uppfostran;

värdet av arbete, som i den skattskyldiges förvärvsverksamhet utförts av den skattskyldige själv, andre maken, hemmavarande barn under 16 år eller hemmavarande barn, som fyllt 16 men ej 18 år och som ej anses tillhöra arbetspersonalen;

ränta å — — — till kapitalförlust.

(Se vidare anvisningarna.)

25 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — är underkastad;

värdeminskning genom slitning, utrangering eller eljest av fastighetsägaren tillhöriga maskiner och andra inventarier, som höra till fastigheten;

[1] Senaste lydelse av 25 § 1 mom. och av anvisningarna till 22, 25, 36 och 48 §§ se SFS 1930: 190, av 30 § 4 mom. se SFS 1934: 294 samt av anvisningarna till 29 § se SFS 1937: 662

[1] Senaste lydelse av 25 § 1 mom. och av anvisningarna till 22, 25, 36 och 48 §§ se SFS 1930: 190, av 30 § 4 mom. se SFS 1934: 294 samt av *53 § 1 mom. och* anvisningarna till 29 § se SFS 1937: 662.

(Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Utskottets förslag.)*

ränta å — — — nedlagt kapital.

Medlem av — — — såsom kapitaltillskott.

Har bostadsförening — — — såsom kapitaltillskott.

28 §.

1 mom. Till *intäkt* av — — — som intäkt av rörelse.

2 mom. Ersättning på grund av försäkring av egendom skall anses såsom intäkt av rörelse, om och i den mån köpeskilling för egendomen, därest denna försålts, skolat hänföras till sådan intäkt.

Avser ersättningen försäkring för förlust av fartyg, står det den skattskyldige fritt att upptaga densamma, i den mån den överstiger värdet av det förlorade fartyget sådant detta värde befanns efter vederbörliga avskrivningar, såsom intäkt under det beskattningsår, då den influtit, eller något av de två följande åren, eller fördelad på dessa tre år; dock må ersättningen, i den mån den använts för anskaffande av annat eller andra fartyg, icke upptagas såsom intäkt för senare beskattningsår än det varunder den sålunda använts.

(Se vidare anvisningarna.)

29 §.

1 mom. Från bruttointäkten — — — maskiner, inventarier och dylikt;

värdeminskning genom slitning, utrangering eller eljest av rörelseidkaren tillhöriga maskiner och andra inventarier eller, om dylik tillgång är underkastad hastig förbrukning, kostnad för anskaffning av tillgången;

värdeminskning å patenträtt och annan liknande rättighet;

värdeminskning genom slitning och därmed jämförlig orsak, som byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse, är underkastad;

värdeminskning å naturtillgångar — — — till kapitalförlust.

30 §.

4 mom. För *partihandelsbolag, som avses i förordningen angående försäljning av rusdrycker,* skall nettointäkten av handel med rusdrycker, där den enligt här ovan givna bestämmelser skulle beräknats till högre belopp, anses utgöra 5 procent å försäljningssumman för under beskattningsåret försålda rusdrycker med undantag för vara, vid vars försäljning bolaget enligt avtal med staten icke äger tillgodoräkna sig handelsvinst.

För *systembolag,* varom förmäles i nyssnämnda förordning, skall nettointäkten av utminutering av rusdrycker, där den enligt här ovan givna bestämmelser skulle beräknats till högre belopp, anses utgöra 7 procent å försäljningssumman för under beskattningsåret utminuterade rusdrycker.

För *utövare* — — — försålda tobaksvaror.

(Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Utskottets förslag.)*
För aktiebolaget tipstjänst och svenska penninglotteriet aktiebolag skall nettointäkten av verksamheten, där den enligt ovan meddelade bestämmelser skulle beräknats till högre belopp, anses utgöra för aktiebolaget tipstjänst 12 procent å summan av bolagets aktiekapital och reservfond samt för svenska penninglotteriet aktiebolag 12 procent å summan av bolagets aktiekapital, reservfond och garantifond.	

48 §.

2 mom. Skattskyldig fysisk — — — 500 kronor.

Skattskyldig, vilken under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 600 kronors inkomst, är berättigad att, utöver grundavdrag, åtnjuta familjeavdrag. Familjeavdraget utgör, — — — 200 kronor.

Skattskyldig, som — — — för hustru.

För barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levt åtskilda, skall, därest enligt nu givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, en var av föräldrarna erhålla halvt avdrag. Beloppet avrundas nedåt till jämna tjugutal kronor.

53 §.

1 mom. Skyldighet att — — — och av rörelse;

d) kyrkor, akademier, — — — sina delägare, aktiebolaget tipstjänst, svenska penninglotteriet aktiebolag, pensionsanstalter som — — — för sådan inkomst;

e) svenska aktiebolag och sådana bolag, som enligt särskild författning äro skyldiga att avstå sin vinst, ekonomiska föreningar, samfund, stiftelser, verk, inrättningar och andra inländska juridiska personer, därunder inbegripna ägare av för gemensamt behov avsatta så kallade besparingsskogar, häradsallmänningar och andra likartade samfälligheter, som för-

(Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Utskottets förslag.)*
	valtas självständigt för delägarnas gemensamma räkning, samtliga i den mån de ej inbegripas under punkt d):
	för all inkomst, som här i riket eller å utländsk ort förvärvats;
	f) utländska — — — sådan fastighet eller rörelse.

69 §.

Å svensk — — — kommunalt ändamål.

Vad ovan sagts gäller i tillämpliga delar jämväl sådan persons hustru samt barn under 18 år, därest de varit svenska medborgare och bott hos honom.

(Se vidare anvisningarna.)

70 §.

1 mom. Person, som — — — stadigvarande vistats.

Vad ovan sagts gäller jämväl sådan persons hustru, barn under 18 år och enskilda tjänare, därest de bott hos honom och icke varit svenska medborgare.

Anvisningar

till 20 §.

1. Till skattskyldigs — — — 46 § 2 mom.
2. Hemmavarande barn, som fyllt 16 men ej 18 år och som deltagit i den skattskyldiges förvärvsverksamhet, anses ej tillhöra arbetspersonalen, med mindre barnets inkomst av arbete eller eljest är så stor, att den föranleder skatteplikt för barnet enligt 51 §.

Frågan om barns ålder bedömes efter förhållandet vid taxeringsårets ingång (se 65 §).

3. Såsom allmänna — — — heller skogsvårdsavgift.
4. Angående vad som är att hänföra till kapitalförlust i rörelse hänvisas till punkt 10 av anvisningarna till 29 §. Vad där stadgats — — — andra förvärvskällor.

till 22 §.

1. Såsom driftkostnad — — — räkna som driftkostnad.
2. Avdrag medgives — — — av jordägaren (jfr punkt 7 av anvisningarna till 29 §).

Såsom för — — — nödig bostadsbyggnad.

3. Såsom speciella — — — (se 20 §).
4. Har skog — — — det ursprungliga.
5. Har växande — — — skogens försäljning.
6. Hemmavarande barn, som uppnått 16 års ålder och deltagit i arbetet å fastigheten, anses tillhöra arbetspersonalen. Därest barnet ej fyllt 18 år,

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

gäller detta dock allenast under förutsättning att barnets inkomst av arbete eller eljest är så stor, att den föranleder skatteplikt för barnet enligt 51 §. Hemmavarande barn under 16 år anses i intet fall tillhöra arbetspersonalen. (Jfr 20 § och dithörande anvisningar punkt 2.)

Barn, som anses tillhöra arbetspersonalen, taxeras självt för den inkomst, det kan hava haft i avlöning och naturaförmåner eller eljest, varemot föräldrarna få göra avdrag såsom för annan arbetshjälp. För barn, som icke anses tillhöra arbetspersonalen, får intet dylikt avdrag göras, även om barnet deltagit i arbetet, varav följer, att lön och underhåll åt barnet ej heller skall upptagas såsom inkomst för barnet. Den lindring i föräldrarnas skattskyldighet, som medgives för sådant barn, regleras genom ortsavdragen (se 48 §).

7. Till avdragsgill — — — försumpning m. m.

till 25 §.

1. Bestämmelsen om — — — fri bostad.
2. Avdrag för — — — under beskattningsåret.
3. Avdrag för värdeminskning å maskiner och andra inventarier får ske på sätt och i den ordning, som enligt punkt 3 a—c av anvisningarna till 29 § gäller om avdrag för värdeminskning å dylika tillgångar i rörelse. Fasta maskiner och andra inventarier, för vilka ej enligt punkt 5 av anvisningarna till 10 § redovisats särskilt maskinvärde, skola dock inräknas i byggnadens värde och således bliva föremål för avskrivning enligt punkt 2 här ovan, med rätt för beskattningsnämnd att i samförstånd med den skattskyldige bestämma, att värdeminskningsavdrag å tillgång, vars värde ej inräknas i särskilt maskinvärde men tidigare varit inräknat i sådant värde, alltjämt skall beräknas såsom för inventarier.
4. Därest brandförsäkring — — — 40 » .
5. För värdeminskning — — — till 24 §.

till 28 §.

1. Till intäkt — — — hans rörelse. Däremot räknas icke hit sådan intäkt, som till den skattskyldige kan inflyta vid sidan av rörelsen eller utanför vad som normalt är att anse såsom driftinkomst, såsom exempelvis vid avyttring av personlig lösegendom eller för stadigvarande bruk i rörelsen avsedda fastigheter eller andra tillgångar — angående för sådant bruk avsedda maskiner och andra inventarier så ock patenträtter och lik-

till 28 §.

1. Till intäkt — — — hans rörelse. Däremot räknas icke hit sådan intäkt, som till den skattskyldige kan inflyta vid sidan av rörelsen eller utanför vad som normalt är att anse såsom driftinkomst, såsom exempelvis vid avyttring av personlig lösegendom eller för stadigvarande bruk i rörelsen avsedda fastigheter eller andra tillgångar — angående för sådant bruk avsedda maskiner och andra inventarier så ock patenträtter och lik-

(Kungl. Maj:ts förslag.)

nande tidsbegränsade rättigheter se dock andra *och tredje* styckena här nedan — eller vid avyttring av rörelsen själv. Den intäkt, som erhålles genom en dylik, oberoende av rörelsen verkställd avyttring, skall tagas i betraktande vid inkomstberäkningen för förvärvskällan tillfällig förvärvsverksamhet och bedömas efter de för denna förvärvskälla stadgade grunder.

Med avseende å intäkt vid avyttring av för stadigvarande bruk avsedda maskiner eller andra inventarier, vilka icke vid beräkning av värdeminskningsavdrag hänföras till byggnad (se punkt 7 av anvisningarna till 29 §), skall gälla följande. Är den skattskyldige aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank, skall intäkten upptagas såsom intäkt av rörelse. För annan skattskyldig skall däremot intäkten upptagas såsom intäkt av rörelse i den mån sådant följer av punkt 3 d av anvisningarna till 29 § men för övrigt såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet, i den mån enligt 35 § förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligga. *Intäkt vid avyttring av patenträtt eller liknande tidsbegränsad rättighet skall för såväl aktiebolag och med dem likställda som andra skattskyldiga upptagas såsom intäkt av rörelse i den mån sådant följer av punkt 5 av anvisningarna till 29 § men eljest, i den mån skattepliktig realisationsvinst föreligger, såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet.*

(Utskottets förslag.)

nande tidsbegränsade rättigheter se dock andra, *tredje och fjärde* styckena här nedan — eller vid avyttring av rörelsen själv. Den intäkt, som erhålles genom en dylik, oberoende av rörelsen verkställd avyttring, skall tagas i betraktande vid inkomstberäkningen för förvärvskällan tillfällig förvärvsverksamhet och bedömas efter de för denna förvärvskälla stadgade grunder.

Med avseende å intäkt vid avyttring av för stadigvarande bruk avsedda maskiner eller andra inventarier, vilka icke vid beräkning av värdeminskningsavdrag hänföras till byggnad (se punkt 7 av anvisningarna till 29 §), skall gälla följande. Är den skattskyldige aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank, skall intäkten upptagas såsom intäkt av rörelse. För annan skattskyldig skall däremot intäkten upptagas såsom intäkt av rörelse i den mån sådant följer av punkt 3 d av anvisningarna till 29 § men för övrigt såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet, i den mån enligt 35 § förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligga.

Med avseende å avyttring av patenträtt eller liknande tidsbegränsad rättighet skall för såväl aktiebolag och med dem likställda som andra

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

skattskyldiga den regel äga motsvarande tillämpning som i sista punkten av föregående stycke för andra skattskyldiga än aktiebolag angivits i fråga om maskiner m. m.

I enlighet med det anförda skall en skattskyldig, som driver jordstyckningsrörelse eller eljest idkar handel med fastigheter, såsom intäkt av rörelsen upptaga vad som influtit vid försäljning av sådan fastighet eller del därav, oberoende av sättet för fastighetens förvärvande och tiden för dess innehavande, varefter frågan om och i vad mån nettointäkt uppstått genom försäljningen kommer att bero på resultatet av rörelsen i dess helhet under beskattningsåret. Om ett industriaktiebolag avyttrar någon för den industriella verksamheten avsedd fastighet, skall vad av försäljningssumman belöper å sådana till fastigheten hörande maskiner och andra inventarier, som icke vid beräkning av värdeminskningsavdrag hänföras till byggnad, upptagas såsom intäkt av rörelse, varemot återstående delen av försäljningssumman skall upptagas såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet, därest de i 35 § angivna förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligga. Är däremot fråga om industriell verksamhet, som utövas av enskild person, skall vid avyttrande av någon för verksamheten avsedd fastighet i allmänhet försäljningssumman beskattas såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet i den mån förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligga. Avser i nu nämnt fall avyttringen jämväl till fastigheten hörande maskiner eller andra inventarier, vilka icke vid beräkning av värdeminskningsavdrag hänföras till byggnad, skall jämlikt punkt 3 d av anvisningarna till 29 § alltid såsom intäkt av rörelse upptagas vad som vid avyttringen återbekommits av de å dem förut gjorda avskrivningarna, medan försäljningsvinst i övrigt upptages såsom intäkt av tillfällig förvärvsverksamhet i den mån förutsättningarna för skattepliktig realisationsvinst föreligga.

2. Ränteintäkt samt — — — i rörelsen.

3. Har innehavare — — — av rörelse.

4. Har skattskyldig — — — skolat upptagas såsom intäkt av rörelse.

5. Såsom intäkt av rörelse skall även upptagas ersättning på grund av försäkring mot utebliven dylik intäkt.

I vissa fall — — — för bolaget.

6. Har i — — — till 38 §).

till 29 §.

1. Har annan — — — särskild förvärvskälla.

2. Har aktiebolag — — — till avdrag.

3. a. Kostnaden för anskaffande av maskiner och andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier avdrages i regel genom årliga värdeminskningsavdrag. Är sådan tillgång underkastad hastig förbrukning, vilket van-

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

ligen kan anses vara fallet, när den beräknas hava en varaktighetstid av högst tre år, må dock under anskaffningsåret avdragas hela kostnaden för dess anskaffande.

b. Genom värdeminskningsavdrag fördelas en tillgångs anskaffningsvärde såsom omkostnad på ett antal år i följd med belopp så avpassade att anskaffningsvärdet kan i sin helhet avdragas under den tidrymd tillgången beräknas vara ekonomiskt användbar (tillgångens varaktighetstid). Det årliga värdeminskningsavdraget bör normalt bestämmas enligt avskrivningsplan till viss bråkdel av anskaffningsvärdet. Kan utredning icke förebringas om anskaffningsvärdet eller om de avdrag som däråtidigare ägt rum, må avdraget beräknas till viss procent å bokförda värdet eller å annat värde, som med hänsyn till omständigheterna finnes lämpligt.

Värdeminskningsavdrag må, såvitt angår skattskyldig som för handelsböcker, endast där utredning företes om hur mycket av anskaffningsvärdet som kvarstår oavskrivet i beskattningsavseende ske med större belopp än som under beskattningsåret avskrivits i räkenskaperna. Den omständigheten att utredning i nu angivna avseende icke företes skall dock ej utgöra hinder för skattskyldig att tillgodonjuta avdrag, som redan tidigare skett i räkenskaperna men då ej gjorts vid beskattningen, därest det påvisas hur stor skiljaktighet i sistnämnda avseende föreligger och avdraget eljest är behörigt.

Vid bestämmande av tillgångs varaktighetstid skall hänsyn tagas till omständigheter, som kunna föranleda, att tillgångens nytta för rörelsen beräknas bliva begränsad till kortare tid än som kan antagas svara mot dess förbrukning genom slitning eller dyl., såsom exempelvis då tillgången anskaffats för utnyttjande av en konjunktur, som väntas bliva allenast tillfällig, eller av ett särskilt arbetstillfälle, eller då tillgången kan väntas bliva såsom oekonomisk utbytt mot ny tillgång, innan den blir utsliten.

Såsom tillgångs anskaffningsvärde skall anses, då tillgången förvärvats genom köp eller byte eller därmed jämförligt fång, den verkliga kostnaden för dess anskaffande och, då tillgången annorledes övergått till rörelsen, dess allmänna saluvärde vid tiden för övergången. *Har tillgång i samband med förvärv av den rörelse, vari den nyttjas, förvärvats annorledes än genom köp eller byte eller därmed jämförligt fång, skall dock, om ej särskilda omständigheter till annat föranleda, såsom anskaffningsvärde för tillgången anses det belopp som kvarstår i beskattningsavseende*

Såsom tillgångs anskaffningsvärde skall anses, då tillgången förvärvats genom köp eller byte eller därmed jämförligt fång, den verkliga kostnaden för dess anskaffande och, då tillgången annorledes övergått till rörelsen, dess allmänna saluvärde vid tiden för övergången. *Dock skall iakttagas följande. Har tillgång i samband med förvärv av den rörelse, vari den nyttjas, erhållits annorledes än genom köp eller byte eller därmed jämförligt fång, skall, där ej särskilda omständigheter till annat föranleda, såsom anskaffningsvärde för tillgången anses det belopp som kvarstår i*

(Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Utskottets förslag.)*
oavskrivet för överlåtaren, eller, om vid förvärv av rörelsen på grund av arv eller testamente stämpelplikt beräknats efter lägre belopp, det belopp efter vilket stämpelplikt sålunda beräknats. Skulle det i något fall befinnas, att den skattskyldige eller någon, som står honom nära, vidtagit åtgärd för att den skattskyldige skall kunna tillgodoräkna sig ett högre anskaffningsvärde än som synes rimligt, och kan det antagas att detta skett för att åt någon av dem bereda obehörig förmån i beskattningsavseende, skall anskaffningsvärdet i skälig mån jämkas.	*beskattningsavseende oavskrivet för överlåtaren, försåvitt ej vid förvärv av rörelsen på grund av arv eller testamente stämpelplikt beräknats efter lägre belopp, i vilket fall det belopp efter vilket stämpelplikt sålunda beräknats skall anses såsom anskaffningsvärde.* Skulle det i något fall befinnas, att den skattskyldige eller någon, som står honom nära, vidtagit åtgärd för att den skattskyldige skall kunna tillgodoräkna sig ett högre anskaffningsvärde än som synes rimligt, och kan det antagas att detta skett för att åt någon av dem bereda obehörig förmån i beskattningsavseende, skall anskaffningsvärdet i skälig mån jämkas.

c. Värdeminskningsavdrag med större belopp än enligt reglerna under b må såvitt angår där avsedd tillgång åtnjutas i den mån sådant följer av nedan angivna särskilda bestämmelser.

Jämkning av värdeminskningsavdragen med hänsyn till rörelsens växlande resultat må för skattskyldig som företer utredning om hur mycket som kvarstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet ske på det sätt, att om denne, i överensstämmelse med sina räkenskaper, för ett år gjort avdrag med mindre belopp än enligt *värdeminskningsplanen,* han må för senare år utöver avdrag enligt planen tillgodonjuta det resterande avdraget, i den mån motsvarande avdrag då skett i räkenskaperna.

Har skattskyldigs rörelse för visst år utvisat förlust eller så ringa överskott, att den skattskyldige vid beräkning av nettointäkten av rörelsen ej kunnat utnyttja det på året enligt avskrivningsplan belöpande värdeminskningsavdraget, må han tillgodoräkna sig det resterande avdra-

Jämkning av värdeminskningsavdragen med hänsyn till rörelsens växlande resultat må för skattskyldig som företer utredning om hur mycket som kvarstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet ske på det sätt, att om denne, i överensstämmelse med sina räkenskaper, för ett år gjort avdrag med mindre belopp än enligt *avskrivningsplanen,* han må för senare år utöver avdrag enligt planen tillgodonjuta det resterande avdraget, i den mån motsvarande avdrag då skett i räkenskaperna.

Har skattskyldigs rörelse för visst år utvisat förlust eller så ringa överskott, att den skattskyldige vid beräkning av nettointäkten av rörelsen ej kunnat utnyttja det på året enligt avskrivningsplan belöpande värdeminskningsavdraget, må han tillgodoräkna sig det resterande avdraget

(Kungl. Maj:ts förslag.)

get för senare år genom utsträckning i erforderlig mån av avskrivningsplanen efter den antagna varaktighetstidens slut eller, enligt beskattningsnämnds särskilda beprövande, dessförinnan utöver avdrag enligt planen. *I andra fall än nu sagts må på ett år i beskattningsavseende belöpande värdeminskningsavdrag, som den skattskyldige ej kunnat utnyttja vid beräkning av sin nettointäkt av rörelse, icke göras ett följande år. Skattskyldig skall anses hava kunnat vid beräkning av nettointäkten av rörelse utnyttja värdeminskningsavdrag även i den mån underskott å förvärvskällan kunnat utnyttjas vid taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt under allmänna avdrag, innan avdrag skett för underskott å övriga förvärvskällor samt för utskylder.*

(Utskottets förslag.)

för senare år genom utsträckning i erforderlig mån av avskrivningsplanen efter den antagna varaktighetstidens slut eller, enligt beskattningsnämnds särskilda beprövande, dessförinnan utöver avdrag enligt planen. *Skattskyldig skall anses hava kunnat vid beräkning av nettointäkten av rörelse utnyttja värdeminskningsavdrag även i den mån underskott å förvärvskällan kunnat utnyttjas vid taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt under allmänna avdrag, innan avdrag skett för underskott å övriga förvärvskällor samt för utskylder. I andra fall än i detta stycke sägs må på ett år i beskattningsavseende belöpande värdeminskningsavdrag, som den skattskyldige ej kunnat utnyttja vid beräkning av sin nettointäkt av rörelse, icke göras ett följande år.*

Ådagalägger skattskyldig, att värdet av tillgång nedgått avsevärt mer än som motsvarar sammanlagda beloppet av tidigare verkställda och på året belöpande värdeminskningsavdrag, äger han tillgodoräkna sig härav föranlett större avdrag än enligt avskrivningsplanen; dock må ej med tillämpning av detta stadgande värdet å tillgången nedbringas till lägre belopp än det bokförda värdet.

Har ett särskilt högt pris eller eljest en särskilt hög kostnad för tillgång betingats därav att den skolat utnyttjas för ett särskilt arbetstillfälle eller för en konjunktur, som väntas bliva allenast tillfällig, eller av annan liknande omständighet, må avdrag för sådant överpris eller sådan merkostnad, i den mån motsvarande avdrag under beskattningsåret skett i räkenskaperna, göras vid inkomstberäkningen, även om värdet av tillgången vid beskattningsårets slut ej nedgått till det efter avskrivningen återstående beloppet.

d. Då tillgång, varom här är fråga, avyttras eller såsom för rörelsen obrukbar utrangeras, får avdrag ske för vad som i beskattningsavseende återstår oavskrivet av anskaffningsvärdet, i den mån detta belopp överstiger vad som influtit vid avyttring av tillgången, men skall å andra sidan såsom intäkt av rörelse upptagas vad som vid dylik avyttring må hava återbekommits av belopp, för vilka avdrag i beskattningsavseende åtnjutits. Med avyttring likställes det fall, att tillgång uttages ur rörelsen för att tillföras annan rörelse, som utgör särskild förvärvskälla, eller för att nyttjas för

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

annat ändamål. Att beträffande skattskyldig, som avses i punkt 4 här nedan, belopp som erhålles vid avyttring av tillgång av nu ifrågavarande slag skall i sin helhet ingå i intäkten av rörelse framgår av punkt 1 av anvisningarna till 28 §.

4. Aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank må, efter därom hos beskattningsnämnd framställt yrkande, berättigas att tills vidare åtnjuta avdrag för värdeminskning å maskiner eller andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier i enlighet med de i räkenskaperna gjorda avskrivningarna, oavsett om dessa äro i överensstämmelse med reglerna i punkt 3. Sådan fri avskrivning må tillgodonjutas endast där tillfredsställande utredning föreligger om vad som återstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet å här ifrågavarande tillgångar samt dessa ävensom avskrivningar å desamma i den skattskyldiges räkenskaper och i företedd utredning redovisas på sådant sätt, att trygghet föreligger att vid avyttring av tillgångarna framdeles möjligen uppkommande vinster ej skola undgå taxering. *Uppfyller den skattskyldige dessa betingelser, må rätt att tillgodonjuta fri avskrivning icke förvägras honom, såvida ej särskilda förhållanden i avseende å den skattskyldiges rörelse därtill föranleda.*

4. Aktiebolag, ekonomisk förening, ömsesidigt försäkringsbolag eller sparbank må, efter därom hos beskattningsnämnd framställt yrkande, berättigas att tills vidare åtnjuta avdrag för värdeminskning å maskiner eller andra för stadigvarande bruk avsedda inventarier i enlighet med de i räkenskaperna gjorda avskrivningarna, oavsett om dessa äro i överensstämmelse med reglerna i punkt 3. Sådan fri avskrivning må tillgodonjutas endast där tillfredsställande utredning föreligger om vad som återstår i beskattningsavseende oavskrivet av anskaffningsvärdet å här ifrågavarande tillgångar samt dessa ävensom avskrivningar å desamma i den skattskyldiges räkenskaper och i företedd utredning redovisas på sådant sätt, att trygghet föreligger att vid avyttring av tillgångarna framdeles möjligen uppkommande vinster ej skola undgå taxering.

Den omständigheten att vid fri avskrivning värdeminskningsavdragen vid beskattningen sålunda skola överensstämma med avdragen enligt räkenskaperna utgör ej hinder för skattskyldig att efter övergång till fri avskrivning utöver avdrag enligt räkenskaperna tillgodogöra sig från tiden före övergången resterande, i räkenskaperna gjorda men ej vid beskattningen åtnjutna avdrag antingen inom ramen för avskrivningsplan som avses i punkt 3 eller, med beskattningsnämnds särskilda medgivande, på en gång eller enligt särskild av beskattningsnämnd godkänd avskrivningsplan avseende en tid av högst tio år. Efter övergång till fri avskrivning må dock i intet fall sådant avdrag tillgodonjutas, som avses i punkt 3 c tredje stycket.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Har den skattskyldige icke kunnat vid taxeringen utnyttja på visst år belöpande avdrag som upptagits i sådan särskild avskrivningsplan som nyss sagts, må detta avdrag icke tillgodoföras honom för senare år.

Har före övergång till fri avskrivning skattskyldig vid taxeringen tillgodoräknats större värdeminskningsavdrag än enligt räkenskaperna, skall, för åstadkommande av överensstämmelse mellan tillgångens återstående värden enligt räkenskaperna och i beskattningsavseende, det belopp, varmed tillgångens värde sålunda i beskattningsavseende understiger värdet enligt räkenskaperna, upptagas såsom intäkt under det första beskattningsår, för vilket fri avskrivning åtnjutes, eller, om den skattskyldige hellre vill, med en tredjedel för nämnda beskattningsår och ett vart av de två närmast följande åren. Om belopp, varom nu är fråga, för något av sagda år skulle helt eller delvis undandragas beskattning genom utnyttjande vid inkomstberäkningen av avdrag, som eljest ej kunna utnyttjas, skall dock beloppet i stället uppföras såsom intäkt för det första år, då dylikt förhållande ej föreligger. Vid tillämpning av detta stycke skall även sådant på tidigare år enligt *värdeminskningsplan* belöpande värdeminskningsavdrag, som den skattskyldige ej kunnat utnyttja, anses hava tillgodoräknats honom.

Har före övergång till fri avskrivning skattskyldig vid taxeringen tillgodoräknats större värdeminskningsavdrag än enligt räkenskaperna, skall, för åstadkommande av överensstämmelse mellan tillgångens återstående värden enligt räkenskaperna och i beskattningsavseende, det belopp, varmed tillgångens värde sålunda i beskattningsavseende understiger värdet enligt räkenskaperna, upptagas såsom intäkt under det första beskattningsår, för vilket fri avskrivning åtnjutes, eller, om den skattskyldige hellre vill, med en tredjedel för nämnda beskattningsår och ett vart av de två närmast följande åren. Om belopp, varom nu är fråga, för något av sagda år skulle helt eller delvis undandragas beskattning genom utnyttjande vid inkomstberäkningen av avdrag, som eljest ej kunna utnyttjas, skall dock beloppet i stället uppföras såsom intäkt för det första år, då dylikt förhållande ej föreligger. Vid tillämpning av detta stycke skall även sådant på tidigare år enligt *avskrivningsplan* belöpande värdeminskningsavdrag, som den skattskyldige ej kunnat utnyttja, anses hava tillgodoräknats honom.

5. Avdrag får jämväl ske för värdeminskning, som patenträtt och liknande tidsbegränsad rättighet, vilken rörelseidkare förvärvat för utnyttjande vid en av honom driven tillverkning, undergått på grund av minskning av giltighetstiden. Beträffande värdeminskningsavdrag för dylik tillgång skola föreskrifterna i punkt 3 äga motsvarande tillämpning.

Patenträtt eller liknande rättighet, vilken rörelseidkare tillgodogör sig genom att överlåta exploateringen därav till annan, är att anse såsom vara i rörelse och skall följaktligen icke behandlas enligt regeln i denna punkt utan enligt reglerna för dylik tillgång.

Avdrag för värdeminskning å varumärke, firmanamn och andra liknande

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

rättigheter av good wills natur må medgivas blott i den mån deras värde kan anses i verkligheten begränsat till viss tid. Då värdeminskningsavdrag sålunda medgives, skola de i punkt 3 meddelade föreskrifterna äga motsvarande tillämpning.

6. Avdrag för värdeminskning å aktier, andelar och liknande tillgångar må äga rum allenast där värdeminskningen ej är att likställa med kapitalförlust.

7. Avdrag medgives ock för värdeminskning å byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse. Avdraget bör bestämmas till viss procent av byggnadens värde, olika allt efter den tid byggnaden anses kunna utnyttjas. Är på grund av särskilda omständigheter byggnadens värde för rörelsen begränsat till förhållandevis kort tid, skall hänsyn härtill tagas. Så kan vara fallet exempelvis då fråga är om byggnad för utnyttjande av en begränsad malmfyndighet, eller då å annans grund belägen byggnad, som användes i rörelse, vid nyttjanderättens upphörande icke skall av jordägaren lösas. I fråga om rent tillfälliga byggnader, avsedda att användas endast ett fåtal år, må byggnadskostnaden i sin helhet avdragas för det år, då utgiften för byggnadens uppförande ägt rum.

I byggnads värde inräknas ej värdet å fasta maskiner och andra till byggnaden hörande inventarier, för vilka enligt punkt 5 av anvisningarna till 10 § särskilt maskinvärde redovisats vid fastighetstaxeringen eller, såvitt fråga är om tillgångar, vilka ännu ej varit föremål för fastighetstaxering, bör redovisas vid sådan taxering. Å dem tillämpas reglerna i punkterna 3 och 4. Rörande avdrag för värdeminskning å övriga maskiner, inventarier m. m., vilkas värde inräknas i byggnadsvärde som fastställts vid fastighetstaxering, tillämpas däremot de för värdeminskning å byggnad meddelade bestämmelserna. Har på grund av vad nu sagts tillgång en gång hänförts till maskiner, inventarier eller dyl., skall den, såvida ej beskattningsnämnd i samförstånd med den skattskyldige annorlunda bestämmer, alltfort behandlas såsom dylik tillgång, ändå att den sedermera ej inbegripes i särskilt maskinvärde.

Hinder möter ej att, där utredning rörande anskaffningsvärde som avses i punkt 3 här ovan förebringas, för byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse, beräkna värdeminskningsavdraget enligt avskrivningsplan på sätt i nämnda punkt angives. *Utrangeras eller nedrives byggnad, för vilken värdeminskningsavdrag sålunda beräknats, får avdrag ske för vad som återstår oavskrivet av anskaffningsvärdet, i den mån detta belopp överstiger vad som influtit vid avyttring av byggnads-*

Hinder möter ej att, där utredning rörande anskaffningsvärde som avses i punkt 3 här ovan förebringas, för byggnad, vilken är avsedd för användning i ägarens rörelse, beräkna värdeminskningsavdraget enligt avskrivningsplan på sätt i nämnda punkt angives.

(Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Utskottets förslag.)*
materialier o. dyl. i samband med utrangeringen eller rivningen.	
	Utrangeras eller nedrives i rörelse använd byggnad, beträffande vilken den skattskyldige förebringar utredning om anskaffningsvärdet och i beskattningsavseende åtnjutna värdeminskningsavdrag, får avdrag ske för vad som återstår oavskrivet av anskaffningsvärdet, i den mån detta belopp överstiger vad som influtit vid avyttring av byggnadsmaterialier o. dyl. i samband med utrangeringen eller rivningen.

8. För substansminskning vid tillgodogörande av naturtillgångar såsom gruvor, stenbrott m. m. får avdrag ske i form av årlig avskrivning med skäligt belopp, som så avpassas, att anskaffningsvärdet blir till fullo avdraget under den tid tillgången beräknas räcka. Härvid iakttages, att i anskaffningsvärdet inräknas icke blott vad som erlagts vid inköp eller annat förvärv av fyndigheten utan jämväl de kostnader, som nedlagts för fyndighetens exploaterande, såsom exempelvis för upptagande av schakt vid gruva eller anläggning av utfartsvägar vid stenbrott m. m. dyl., allt i den mån dessa kostnader icke fått avdragas såsom kostnader i den löpande driften.

9. Såsom speciella — — — icke avdragas (se 20 §).

10. I anslutning — — — såsom *kapitalförlust*.

11. Angående hemmavarande barn, som användas i rörelse, gäller vad om sådana är stadgat beträffande jordbruk (se punkt 6 av anvisningarna till 22 §).

12. En ekonomisk — — — föreningarnas medlemsantal.

till 35 §.

1. Är fråga om beskattning av realisationsvinst vid avyttring av fastighet, som ingått i den skattskyldiges rörelse, skall beaktas vad i punkt 1 av anvisningarna till 28 § sägs rörande beskattning i vissa fall såsom intäkt av rörelse av vad som erhålles vid avyttring av maskiner eller andra inventarier, vilkas värde icke enligt punkt 7 av anvisningarna till 29 § inräknas i värdet av byggnad.

2. Har vid — — — anvisningarna till 28 §).

3. Har egendom — — — sistnämnda fång.

till 36 §.

1. Vid beräkning — — — stämpelkostnader m. m. Har den skattskyldige tidigare fått åtnjuta avdrag för värdeminskning av den avyttrade egen-

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

domen eller dyl., skall å andra sidan, i den mån ej vad som vid avyttringen återbekommits av de avskrivna beloppen inräknas i intäkt av rörelse, omkostnadsbeloppet minskas med detta avdrag. Vidare får — — — annan förvärvskälla.

2. För att — — — överstigit lotterivinsten.

3. I punkt — — — annan förvärvskälla.

till 41 §.

1. Inkomst av — — — och skulder.

För skattskyldig — — — stadgade grunder. Den i räkenskaperna gjorda värdesättningen å tillgångar, avsedda för omsättning eller förbrukning i rörelse — såsom lager av råvaror, halv- och helfabrikat, handelslager, penningförvaltande företags och försäkringsföretags placeringar av förvaltade medel i aktier, obligationer, lånefordringar m. m. — skall endast om särskilda omständigheter därtill föranleda frångås vid inkomstberäkningen.

Vad här — — — års inkomstberäkning.

2. I fråga — — — eller terminsvis.

till 48 §.

1. Vad i — — — av beskattningsåret.

2. Av bestämmelserna — — — nämnda avdrag.

3. Till ledning — — — 140 kronor.

4. Vid tillämpning av stadgandet i 48 § 2 mom. sista stycket gäller, att en var av föräldrarna skall för barn som där sägs erhålla halvt familjeavdrag — räknat efter den ortsgrupp den skattskyldige tillhör — såvitt det icke visas eller av omständigheterna framgår, att endera av föräldrarna ej alls eller endast i ringa mån bidragit till barnets underhåll. I sådant fall skall den andre av föräldrarna vara berättigad till hela avdraget för barnet.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1939.

Beträffande eftertaxering till kommunalskatt, som skolat utgöras enligt kommunalskattelagen i dess hittillsvarande lydelse, skall denna fortfarande äga tillämpning.

Vid tillämpning av bestämmelserna i anvisningarna till 29 § rörande värdeminskningsavdrag iakttages följande:

där fråga är om förhållanden, som hänföra sig till tiden före denna lags ikraftträdande, må sådan utredning beträffande anskaffningsvärde anses tillfyllest, som med hänsyn till omständigheterna i det särskilda fallet finnes skälig och möjlig att åstadkomma;

vad i punkt 3 c tredje stycket stadgas om rätt för skattskyldig att vid beräkning av inkomst av rörelse tillgodoniuta avdrag för värdeminskning, som

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

tidigare ej kunnat utnyttjas, äger ej tillämpning å avdrag som belöpt å beskattningsår, för vilket taxering ägt rum före år 1933;

där skattskyldig vid beskattningen tillgodoräknade avdrag, som ej skett i räkenskaperna, till väsentlig del hänföra sig till taxeringar före år 1939, skall vid tillämpning av punkt 4 tredje stycket, där beskattningsnämnd det medgiver, skattskyldig kunna upptaga motsvarande belopp till beskattning fördelat på flera än tre år.

---

2) Förslag

till

förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

Härigenom förordnas, att anvisningarna till 18 § förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skola upphöra att gälla, att 4 och 15 §§, 16 § 1 mom., 17, 18, 20 och 26 §§, 27 § 1 mom. samt anvisningarna till 9 och 10 §§ nämnda förordning[1] skola erhålla ändrad lydelse, samt att till förordningen skall fogas en ny tabell, betecknad såsom tabell V, allt på sätt nedan angives:

Härigenom förordnas, att anvisningarna till 18 § förordningen den 28 september 1928 om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skola upphöra att gälla, att 4, 7 och 15 §§, 16 § 1 mom., 17, 18, 20 och 26 §§, 27 § 1 mom. samt anvisningarna till 9 och 10 §§ nämnda förordning[1] skola erhålla ändrad lydelse, samt att till förordningen skall fogas en ny tabell, betecknad såsom tabell V, allt på sätt nedan angives:

4 §.

Från sammanlagda beloppet av den skattskyldiges inkomster från olika förvärvskällor får, med iakttagande av föreskriften i 31 § första stycket, avdrag ske för

underskott, som uppkommit vid beräkning av skattskyldigs inkomst från annan förvärvskälla än fastighet och rörelse i utlandet, dock att underskott å förvärvskälla, som utgöres av icke yrkesmässig avyttring av fast eller lös egendom eller deltagande i lotteri, må avdragas endast om och i den mån den skattskyldiges inkomst från annan sådan förvärvskälla därtill förslår;

allmänna skatter, som av den skattskyldige under beskattningsåret här i riket erlagts, med undantag av kronoutskylder.

Skattskyldig, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av

[1] Senaste lydelse av 4 § se SFS 1930: 191 och av 18 § se SFS 1934:291.

[1] Senaste lydelse av 4 § se SFS 1930: 191, *av 7 § se SFS 1937: 663* och av 18 § se SFS 1934: 291.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

beskattningsåret, äger jämväl åtnjuta avdrag för periodiskt understöd eller därmed jämförlig periodisk utbetalning samt för avgifter för pensionsförsäkring och för annan personförsäkring, allt i den omfattning, som i 46 § 2 mom. kommunalskattelagen sägs.

7 §.

Från skattskyldighet — — — ävensom hushållningssällskap:

för all inkomst;

e) kyrkor, akademier, — — — sina delägare, aktiebolaget tipstjänst, svenska penninglotteriet aktiebolag, pensionsanstalter som — — — i arbete:

för all inkomst;

f) här ovan — — — samma paragraf.

15 §.

Till grund för beräkningen av inkomst- och förmögenhetsskatt skall läggas sammanlagda beloppet av den skattskyldiges taxerade inkomst samt en etthundradedel av hans och i förekommande fall hans omyndiga barns skattepliktiga förmögenhet. Är han skattskyldig allenast för inkomst eller allenast för förmögenhet, skall till grund för skattens beräkning läggas inkomsten eller en etthundradedel av förmögenheten efter ty nyss är sagt.

Det sålunda — — — kronor, bortfaller.

16 §.

1 mom. Skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under *hela* beskattningsåret, äger, med undantag varom nedan närmare förmäles, att å det taxerade beloppet åtnjuta statligt ortsavdrag (grundavdrag och familjeavdrag), vars storlek bestämmes med hänsyn till de ortsgrupper, som angivas i 48 § 1 mom. kommunalskattelagen.

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 600 kronors inkomst, är berättigad till såväl grundavdrag som familjeavdrag. Grundavdraget för skattskyldig, som nu nämnts, och familjeavdraget för hustru utgöra, vart för sig, i ortsgrupp I: 600 kronor; i ortsgrupp II: 640 kronor; i ortsgrupp III: 680 kronor; i ortsgrupp IV: 720 kronor; samt i ortsgrupp V: 760 kronor. Familjeavdraget för vartdera av de två första barnen, för vilka avdrag åtnjutes, utgör i ortsgrupp I: 460 kronor; i ortsgrupp II: 500 kronor; i ortsgrupp III: 540 kronor; i ortsgrupp IV: 580 kro-

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

nor; samt i ortsgrupp V: 620 kronor. Familjeavdraget för ett vart av de övriga barnen utgör i ortsgrupp I: 700 kronor; i ortsgrupp II: 760 kronor; i ortsgrupp III: 820 kronor; i ortsgrupp IV: 880 kronor; samt i ortsgrupp V: 940 kronor. Skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, äger, därest han varit ogift (varmed jämställes änkling, änka eller frånskild) och haft hemmavarande barn, för vilka han varit berättigad erhålla avdrag, att åtnjuta familjeavdrag för husföreståndarinnan med hälften av det belopp, som tillkommer skattskyldig för hustru.

För annan skattskyldig än i föregående stycke sagts *(ensamstående)* bestämmes ortsavdraget (grundavdrag) på sätt framgår av en vid denna förordning fogad tabell V. Då det taxerade beloppet uppgår till i ortsgrupp I: minst 14,000 kronor; i ortsgrupp II: minst 14,300 kronor; i ortsgrupp III: minst 14,600 kronor; i ortsgrupp IV: minst 14,900 kronor; samt i ortsgrupp V: minst 15,200 kronor, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

För barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levt åtskilda, skall, därest enligt nu givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, en var av föräldrarna erhålla halvt avdrag. Beloppet avrundas nedåt till jämna tjugutal kronor. Bestämmelsen om högre avdrag för det tredje och de följande barnen skall därvid tillämpas för fadern och modern var för sig, så att hänsyn tages blott till det antal barn som av var och en av dem helt eller delvis underhålles.

17 §.

1 mom. Skattskyldigs *beskattningsbara belopp* skall, med iakttagande av vad nedan i 19 § stadgas, fastställas enligt de i 2, 3 och 4 mom. angivna grunder.

2 mom. För skattskyldig fysisk person, som avses i 16 § 1 mom. andra stycket och som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, skall det taxerade beloppet minskas, förutom med statligt ortsavdrag,

om det taxerade beloppet uppgår till eller överskjuter ortsavdragets dubbla summa, med ett belopp motsvarande hälften av ortsavdraget och,

om det taxerade beloppet ej uppgår till ortsavdragets dubbla summa, med hälften av det belopp, varmed det taxerade beloppet överskjuter ortsavdraget.

Finnes skattskyldigs skatteförmåga vara väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka familjeavdrag är medgivet, eller annan därmed jämförlig omständighet, må efter vederbörande beskattningsnämnds beprövande den skattskyldiges taxerade belopp minskas med ytterligare ett belopp av högst 1,000 kronor.

Vad härefter återstår avrundas nedåt till jämna tiotal kronor och utgör för skattskyldig, som nu nämnts, beskattningsbart belopp.

3 mom. För ensamstående skattskyldig, som varit här i riket bosatt under

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

hela eller någon del av beskattningsåret, skall såsom beskattningsbart belopp upptagas det taxerade beloppet minskat med statligt ortsavdrag och, i fall som i 2 mom. andra stycket här ovan sägs, efter beskattningsnämndens beprövande med ytterligare ett belopp av högst 1,000 kronor.

4 mom. För annan skattskyldig än som i 2 och 3 mom. avses utgör det taxerade beloppet tillika beskattningsbart belopp.

5 mom. Fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret och vilkens beräknade taxerade belopp icke uppgår till 600 kronor, skall icke utgöra inkomst- och förmögenhetsskatt.

I övrigt inträder skatteplikt i fråga om inkomst- och förmögenhetsskatt:

för fysisk person, som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret: då det beräknade beskattningsbara beloppet uppgår till minst 10 kronor;

för annan skattskyldig: då det beräknade taxerade beloppet uppgår till minst 100 kronor.

18 §.

1 mom. Inkomst- och förmögenhetsskatt utgår dels för samtliga skattskyldiga med viss i särskild ordning bestämd procent av i 2 mom. angivna grundbelopp *(bottenskatt)* och dels för fysiska personer, oskifta dödsbon och familjestiftelser, när det beskattningsbara beloppet överstiger 8,000 kronor, med i 3 mom. angivna tillägg till bottenskatten *(tilläggsskatt)*.

Med familjestiftelse avses stiftelse, som enligt de för densamma gällande stadgar har till huvudsakligt ändamål att tillgodose viss familjs, vissa familjers eller bestämda personers ekonomiska intressen.

2 mom. Bottenskattens grundbelopp utgöra:

a) för fysiska personer, oskifta dödsbon och familjestiftelser:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 3,000 kronor: 4.5 procent av det beskattningsbara beloppet;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

3,000 men icke 6,000 kr.: 135 kr. för 3,000 kr. och 5.5 % av återstoden;
6,000 kr. : 300 » » 6,000 » » 6.5 % » » ;

b) för svenska aktiebolag, svenska ekonomiska föreningar, svenska försäkringsanstalter, som icke äro aktiebolag, sparbanker samt sådana utländska juridiska personer, som ej beskattas enligt a) här ovan:

tio procent av det beskattningsbara beloppet;

c) för andra skattskyldiga än dem som avses under a) och b) här ovan:

fem procent av det beskattningsbara beloppet.

3 mom. Tilläggsskatten utgör:

när det beskattningsbara beloppet icke överstiger 10,000 kronor: 2 procent av den del av det beskattningsbara beloppet, som överstiger 8,000 kronor;

när det beskattningsbara beloppet överstiger

(Kungl. Maj:ts förslag.)								*(Utskottets förslag.)*							
10,000	men icke	15,000	kr.:	40	kr.	för		10,000	kr.	och	4 %	av	återstoden;		
15,000	»	»	25,000	» :	240	»	»	15,000	»	»	8 %	»	»	;	
25,000	»	»	40,000	» :	1,040	»	»	25,000	»	»	12 %	»	»	;	
40,000	»	»	60,000	» :	2,840	»	»	40,000	»	»	16 %	»	»	;	
60,000	»	»	100,000	» :	6,040	»	»	60,000	»	»	20 %	»	»		
100,000	»	»	200,000	» :	14,040	»	»	100,000	»	»	24 %	»	»	;	
200,000	kr.			:	38,040	»	»	200,000	»	»	28 %	»	»	.	

20 §.

För varje år bestämmes, med vilka procenttal av de i 18 § 2 mom. a), b) och c) omförmälda grundbelopp bottenskatt skall för det året utgå.

26 §.

Å svensk — — — bosatt person.

Vad nu sagts gäller jämväl sådan persons hustru samt barn under 18 år, därest de varit svenska medborgare och bott hos honom.

27 §.

1 mom. Person, som — — — stadigvarande vistats.

Vad ovan sagts gäller jämväl sådan persons hustru, barn under 18 år och enskilda tjänare, därest de bott hos honom och icke varit svenska medborgare.

Anvisningar

till 9 och 10 §§.

1. Tillgång, som — — — under året.
2. Såsom affärsbruk — — — i detalj.

Den omständigheten, att vid inkomstberäkning viss värdesättning varom ovan sagts blivit godkänd, medför ej att denna skall anses bindande jämväl för förmögenhetsberäkningen.

I fråga om — — — rörelse angivet.

3. Är fordran — — — värde (10 §).
4. Rättighet skall — — — årets utgång.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1939.

Beträffande eftertaxering till inkomst- och förmögenhetsskatt, som skolat utgöras enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt i dess hittillsvarande lydelse, skall denna fortfarande äga tillämpning.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V, utvisande för ensamstående skattskyldig taxerat belopp minskat med ortsavdrag. Utom i fall då sådant avdrag som avses i 17 § 2 mom. andra stycket (s. k. avdrag för ömmande omständigheter) åtnjutes, är det angivna återstående beloppet jämväl beskattningsbart belopp.

Ortsavdraget vid visst taxerat belopp erhålles följaktligen genom att från detta belopp avdraga det tal, som enligt tabellen svarar mot beloppet.

Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	10	10	20	20
700	30	30	40	40	50	50	60	60	70	70
800	80	80	90	90	100	100	110	110	120	120
900	130	130	140	140	150	150	160	160	170	170
1 000	180	180	190	190	200	200	210	210	220	230
1 100	240	240	250	250	260	260	270	270	280	290
1 200	300	300	310	310	320	320	330	340	350	360
1 300	370	370	380	390	400	410	420	430	440	450
1 400	460	470	480	490	500	510	520	530	540	550
1 500	570	580	590	600	610	620	630	640	650	660
1 600	680	690	700	710	720	730	740	750	760	770
1 700	790	800	810	820	830	840	850	860	870	880
1 800	900	910	920	930	940	950	960	970	980	990
1 900	1 000	1 010	1 020	1 030	1 040	1 050	1 060	1 070	1 080	1 090
2 000	1 100	1 110	1 120	1 130	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180	1 190
2 100	1 200	1 210	1 220	1 230	1 240	1 250	1 260	1 270	1 280	1 290
2 200	1 300	1 310	1 320	1 330	1 340	1 350	1 360	1 370	1 380	1 390
2 300	1 400	1 410	1 420	1 430	1 440	1 450	1 460	1 470	1 480	1 490
2 400	1 500	1 510	1 520	1 530	1 540	1 550	1 560	1 570	1 580	1 590
2 500	1 600	1 610	1 620	1 630	1 640	1 650	1 660	1 670	1 680	1 690
2 600	1 700	1 710	1 720	1 730	1 740	1 750	1 760	1 770	1 780	1 790
2 700	1 800	1 810	1 820	1 830	1 840	1 850	1 860	1 870	1 880	1 890
2 800	1 900	1 910	1 920	1 930	1 940	1 950	1 960	1 970	1 980	1 990
2 900	2 000	2 010	2 020	2 030	2 040	2 050	2 060	2 070	2 080	2 090
3 000	2 100	2 110	2 120	2 130	2 140	2 150	2 160	2 170	2 180	2 190
3 100	2 200	2 210	2 220	2 230	2 240	2 250	2 260	2 270	2 280	2 290
3 200	2 300	2 310	2 320	2 330	2 340	2 350	2 360	2 370	2 380	2 390
3 300	2 400	2 410	2 420	2 430	2 440	2 450	2 460	2 470	2 480	2 490
3 400	2 500	2 510	2 520	2 530	2 540	2 550	2 560	2 570	2 580	2 590
3 500	2 600	2 610	2 620	2 630	2 640	2 650	2 660	2 670	2 680	2 690
3 600	2 700	2 710	2 720	2 730	2 740	2 750	2 760	2 770	2 780	2 790
3 700	2 800	2 810	2 820	2 830	2 840	2 850	2 860	2 870	2 880	2 890
3 800	2 900	2 910	2 920	2 930	2 940	2 950	2 960	2 970	2 980	2 990
3 900	3 000	3 010	3 020	3 030	3 040	3 050	3 060	3 070	3 080	3 090

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 000	3 100	3 110	3 120	3 130	3 140	3 150	3 160	3 170	3 180	3 190
4 100	3 200	3 210	3 220	3 230	3 240	3 250	3 260	3 270	3 280	3 290
4 200	3 300	3 310	3 320	3 330	3 340	3 350	3 360	3 370	3 380	3 390
4 300	3 400	3 410	3 420	3 430	3 440	3 450	3 460	3 470	3 480	3 490
4 400	3 500	3 510	3 520	3 530	3 540	3 550	3 560	3 570	3 580	3 590
4 500	3 600	3 610	3 620	3 630	3 640	3 650	3 660	3 670	3 680	3 690
4 600	3 700	3 710	3 720	3 730	3 740	3 750	3 760	3 770	3 780	3 790
4 700	3 800	3 810	3 820	3 830	3 840	3 850	3 860	3 870	3 880	3 890
4 800	3 900	3 910	3 920	3 930	3 940	3 950	3 960	3 970	3 980	3 990
4 900	4 000	4 010	4 020	4 030	4 040	4 050	4 060	4 070	4 080	4 090
5 000	4 100	4 110	4 120	4 130	4 140	4 150	4 160	4 170	4 180	4 190
5 100	4 210	4 220	4 230	4 240	4 250	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300
5 200	4 320	4 330	4 340	4 350	4 360	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410
5 300	4 430	4 440	4 450	4 460	4 470	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520
5 400	4 540	4 550	4 560	4 570	4 580	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630
5 500	4 650	4 660	4 670	4 680	4 690	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740
5 600	4 760	4 770	4 780	4 790	4 800	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850
5 700	4 870	4 880	4 890	4 900	4 910	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960
5 800	4 980	4 990	5 000	5 010	5 020	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070
5 900	5 090	5 100	5 110	5 120	5 130	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180
6 000	5 200	5 210	5 220	5 230	5 240	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290
6 100	5 310	5 320	5 330	5 340	5 350	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400
6 200	5 420	5 430	5 440	5 450	5 460	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510
6 300	5 530	5 540	5 550	5 560	5 570	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620
6 400	5 640	5 650	5 660	5 670	5 680	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730
6 500	5 750	5 760	5 770	5 780	5 790	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840
6 600	5 860	5 870	5 880	5 890	5 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950
6 700	5 970	5 980	5 990	6 000	6 010	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060
6 800	6 080	6 090	6 100	6 110	6 120	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170
6 900	6 190	6 200	6 210	6 220	6 230	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280
7 000	6 300	6 310	6 320	6 330	6 340	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390
7 100	6 410	6 420	6 430	6 440	6 450	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500
7 200	6 520	6 530	6 540	6 550	6 560	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610
7 300	6 630	6 640	6 650	6 660	6 670	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720
7 400	6 740	6 750	6 760	6 770	6 780	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830
7 500	6 850	6 860	6 870	6 880	6 890	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940
7 600	6 960	6 970	6 980	6 990	7 000	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050
7 700	7 070	7 080	7 090	7 100	7 110	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160
7 800	7 180	7 190	7 200	7 210	7 220	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270
7 900	7 290	7 300	7 310	7 320	7 330	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 000	7 400	7 410	7 420	7 430	7 440	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490
8 100	7 510	7 520	7 530	7 540	7 550	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600
8 200	7 620	7 630	7 640	7 650	7 660	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710
8 300	7 730	7 740	7 750	7 760	7 770	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820
8 400	7 840	7 850	7 860	7 870	7 880	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930
8 500	7 950	7 960	7 970	7 980	7 990	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040
8 600	8 060	8 070	8 080	8 090	8 100	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150
8 700	8 170	8 180	8 190	8 200	8 210	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260
8 800	8 280	8 290	8 300	8 310	8 320	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370
8 900	8 390	8 400	8 410	8 420	8 430	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480
9 000	8 500	8 510	8 520	8 530	8 540	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590
9 100	8 610	8 620	8 630	8 640	8 650	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700
9 200	8 720	8 730	8 740	8 750	8 760	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810
9 300	8 830	8 840	8 850	8 860	8 870	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920
9 400	8 940	8 950	8 960	8 970	8 980	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030
9 500	9 050	9 060	9 070	9 080	9 090	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140
9 600	9 160	9 170	9 180	9 190	9 200	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250
9 700	9 270	9 280	9 290	9 300	9 310	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360
9 800	9 380	9 390	9 400	9 410	9 420	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470
9 900	9 490	9 500	9 510	9 520	9 530	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580
10 000	9 600	9 610	9 620	9 630	9 640	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690
10 100	9 710	9 720	9 730	9 740	9 750	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800
10 200	9 820	9 830	9 840	9 850	9 860	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910
10 300	9 930	9 940	9 950	9 960	9 970	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020
10 400	10 040	10 050	10 060	10 070	10 080	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130
10 500	10 150	10 160	10 170	10 180	10 190	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240
10 600	10 260	10 270	10 280	10 290	10 300	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350
10 700	10 370	10 380	10 390	10 400	10 410	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460
10 800	10 480	10 490	10 500	10 510	10 520	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570
10 900	10 590	10 600	10 610	10 620	10 630	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680
11 000	10 700	10 710	10 720	10 730	10 740	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790
11 100	10 810	10 820	10 830	10 840	10 850	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900
11 200	10 920	10 930	10 940	10 950	10 960	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010
11 300	11 030	11 040	11 050	11 060	11 070	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120
11 400	11 140	11 150	11 160	11 170	11 180	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230
11 500	11 250	11 260	11 270	11 280	11 290	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340
11 600	11 360	11 370	11 380	11 390	11 400	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450
11 700	11 470	11 480	11 490	11 500	11 510	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560
11 800	11 580	11 590	11 600	11 610	11 620	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670
11 900	11 690	11 700	11 710	11 720	11 730	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp I.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 000	11 800	11 810	11 820	11 830	11 840	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890
12 100	11 910	11 920	11 930	11 940	11 950	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000
12 200	12 020	12 030	12 040	12 050	12 060	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110
12 300	12 130	12 140	12 150	12 160	12 170	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220
12 400	12 240	12 250	12 260	12 270	12 280	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330
12 500	12 350	12 360	12 370	12 380	12 390	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440
12 600	12 460	12 470	12 480	12 490	12 500	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550
12 700	12 570	12 580	12 590	12 600	12 610	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660
12 800	12 680	12 690	12 700	12 710	12 720	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770
12 900	12 790	12 800	12 810	12 820	12 830	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880
13 000	12 900	12 910	12 920	12 930	12 940	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990
13 100	13 010	13 020	13 030	13 040	13 050	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100
13 200	13 120	13 130	13 140	13 150	13 160	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210
13 300	13 230	13 240	13 250	13 260	13 270	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320
13 400	13 340	13 350	13 360	13 370	13 380	13 390	13 400	13 410	13 420	13 430
13 500	13 450	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500	13 510	13 520	13 530	13 540
13 600	13 560	13 570	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620	13 630	13 640	13 650
13 700	13 670	13 680	13 690	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740	13 750	13 760
13 800	13 780	13 790	13 800	13 810	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860	13 870
13 900	13 890	13 900	13 910	13 920	13 930	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980

När det taxerade beloppet uppgår till 14 000 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). **Ortsgrupp II.**

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	10	10	20	20	30	30
800	40	40	50	50	60	60	70	70	80	80
900	90	90	100	100	110	110	120	120	130	130
1 000	140	140	150	150	160	160	170	170	180	190
1 100	200	200	210	210	220	220	230	230	240	250
1 200	260	260	270	270	280	280	290	290	300	310
1 300	320	320	330	330	340	340	350	360	370	380
1 400	390	390	400	400	410	420	430	440	450	460
1 500	470	480	490	500	510	520	530	540	550	560
1 600	570	580	590	600	610	620	630	640	650	660
1 700	670	680	690	700	710	720	730	740	750	760
1 800	780	790	800	810	820	840	850	860	870	880
1 900	900	910	920	930	940	960	970	980	990	1 000
2 000	1 020	1 030	1 040	1 050	1 060	1 080	1 090	1 100	1 110	1 120
2 100	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180	1 190	1 200	1 210	1 220	1 230
2 200	1 240	1 250	1 260	1 270	1 280	1 290	1 300	1 310	1 320	1 330
2 300	1 340	1 350	1 360	1 370	1 380	1 390	1 400	1 410	1 420	1 430
2 400	1 440	1 450	1 460	1 470	1 480	1 490	1 500	1 510	1 520	1 530
2 500	1 540	1 550	1 560	1 570	1 580	1 590	1 600	1 610	1 620	1 630
2 600	1 640	1 650	1 660	1 670	1 680	1 690	1 700	1 710	1 720	1 730
2 700	1 740	1 750	1 760	1 770	1 780	1 790	1 800	1 810	1 820	1 830
2 800	1 840	1 850	1 860	1 870	1 880	1 890	1 900	1 910	1 920	1 930
2 900	1 940	1 950	1 960	1 970	1 980	1 990	2 000	2 010	2 020	2 030
3 000	2 040	2 050	2 060	2 070	2 080	2 090	2 100	2 110	2 120	2 130
3 100	2 140	2 150	2 160	2 170	2 180	2 190	2 200	2 210	2 220	2 230
3 200	2 240	2 250	2 260	2 270	2 280	2 290	2 300	2 310	2 320	2 330
3 300	2 340	2 350	2 360	2 370	2 380	2 390	2 400	2 410	2 420	2 430
3 400	2 440	2 450	2 460	2 470	2 480	2 490	2 500	2 510	2 520	2 530
3 500	2 540	2 550	2 560	2 570	2 580	2 590	2 600	2 610	2 620	2 630
3 600	2 640	2 650	2 660	2 670	2 680	2 690	2 700	2 710	2 720	2 730
3 700	2 740	2 750	2 760	2 770	2 780	2 790	2 800	2 810	2 820	2 830
3 800	2 840	2 850	2 860	2 870	2 880	2 890	2 900	2 910	2 920	2 930
3 900	2 940	2 950	2 960	2 970	2 980	2 990	3 000	3 010	3 020	3 030
4 000	3 040	3 050	3 060	3 070	3 080	3 090	3 100	3 110	3 120	3 130
4 100	3 140	3 150	3 160	3 170	3 180	3 190	3 200	3 210	3 220	3 230
4 200	3 240	3 250	3 260	3 270	3 280	3 290	3 300	3 310	3 320	3 330
4 300	3 340	3 350	3 360	3 370	3 380	3 390	3 400	3 410	3 420	3 430
4 400	3 440	3 450	3 460	3 470	3 480	3 490	3 500	3 510	3 520	3 530

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 540	3 550	3 560	3 570	3 580	3 590	3 600	3 610	3 620	3 630
4 600	3 640	3 650	3 660	3 670	3 680	3 690	3 700	3 710	3 720	3 730
4 700	3 740	3 750	3 760	3 770	3 780	3 790	3 800	3 810	3 820	3 830
4 800	3 840	3 850	3 860	3 870	3 880	3 890	3 900	3 910	3 920	3 930
4 900	3 940	3 950	3 960	3 970	3 980	3 990	4 000	4 010	4 020	4 030
5 000	4 040	4 050	4 060	4 070	4 080	4 090	4 100	4 110	4 120	4 130
5 100	4 140	4 150	4 160	4 170	4 180	4 190	4 200	4 210	4 220	4 230
5 200	4 250	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300	4 310	4 320	4 330	4 340
5 300	4 360	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410	4 420	4 430	4 440	4 450
5 400	4 470	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520	4 530	4 540	4 550	4 560
5 500	4 580	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630	4 640	4 650	4 660	4 670
5 600	4 690	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740	4 750	4 760	4 770	4 780
5 700	4 800	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850	4 860	4 870	4 880	4 890
5 800	4 910	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960	4 970	4 980	4 990	5 000
5 900	5 020	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070	5 080	5 090	5 100	5 110
6 000	5 130	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180	5 190	5 200	5 210	5 220
6 100	5 240	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290	5 300	5 310	5 320	5 330
6 200	5 350	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400	5 410	5 420	5 430	5 440
6 300	5 460	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510	5 520	5 530	5 540	5 550
6 400	5 570	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620	5 630	5 640	5 650	5 660
6 500	5 680	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730	5 740	5 750	5 760	5 770
6 600	5 790	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840	5 850	5 860	5 870	5 880
6 700	5 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950	5 960	5 970	5 980	5 990
6 800	6 010	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060	6 070	6 080	6 090	6 100
6 900	6 120	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170	6 180	6 190	6 200	6 210
7 000	6 230	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280	6 290	6 300	6 310	6 320
7 100	6 340	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390	6 400	6 410	6 420	6 430
7 200	6 450	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500	6 510	6 520	6 530	6 540
7 300	6 560	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610	6 620	6 630	6 640	6 650
7 400	6 670	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720	6 730	6 740	6 750	6 760
7 500	6 780	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830	6 840	6 850	6 860	6 870
7 600	6 890	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940	6 950	6 960	6 970	6 980
7 700	7 000	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050	7 060	7 070	7 080	7 090
7 800	7 110	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160	7 170	7 180	7 190	7 200
7 900	7 220	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270	7 280	7 290	7 300	7 310
8 000	7 330	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380	7 390	7 400	7 410	7 420
8 100	7 440	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490	7 500	7 510	7 520	7 530
8 200	7 550	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600	7 610	7 620	7 630	7 640
8 300	7 660	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710	7 720	7 730	7 740	7 750
8 400	7 770	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820	7 830	7 840	7 850	7 860

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 880	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930	7 940	7 950	7 960	7 970
8 600	7 990	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040	8 050	8 060	8 070	8 080
8 700	8 100	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150	8 160	8 170	8 180	8 190
8 800	8 210	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260	8 270	8 280	8 290	8 300
8 900	8 320	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370	8 380	8 390	8 400	8 410
9 000	8 430	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480	8 490	8 500	8 510	8 520
9 100	8 540	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590	8 600	8 610	8 620	8 630
9 200	8 650	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700	8 710	8 720	8 730	8 740
9 300	8 760	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810	8 820	8 830	8 840	8 850
9 400	8 870	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920	8 930	8 940	8 950	8 960
9 500	8 980	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030	9 040	9 050	9 060	9 070
9 600	9 090	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140	9 150	9 160	9 170	9 180
9 700	9 200	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250	9 260	9 270	9 280	9 290
9 800	9 310	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360	9 370	9 380	9 390	9 400
9 900	9 420	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470	9 480	9 490	9 500	9 510
10 000	9 530	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580	9 590	9 600	9 610	9 620
10 100	9 640	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690	9 700	9 710	9 720	9 730
10 200	9 750	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800	9 810	9 820	9 830	9 840
10 300	9 860	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910	9 920	9 930	9 940	9 950
10 400	9 970	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020	10 030	10 040	10 050	10 060
10 500	10 080	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130	10 140	10 150	10 160	10 170
10 600	10 190	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240	10 250	10 260	10 270	10 280
10 700	10 300	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350	10 360	10 370	10 380	10 390
10 800	10 410	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460	10 470	10 480	10 490	10 500
10 900	10 520	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570	10 580	10 590	10 600	10 610
11 000	10 630	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680	10 690	10 700	10 710	10 720
11 100	10 740	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790	10 800	10 810	10 820	10 830
11 200	10 850	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900	10 910	10 920	10 930	10 940
11 300	10 960	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010	11 020	11 030	11 040	11 050
11 400	11 070	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120	11 130	11 140	11 150	11 160
11 500	11 180	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230	11 240	11 250	11 260	11 270
11 600	11 290	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340	11 350	11 360	11 370	11 380
11 700	11 400	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450	11 460	11 470	11 480	11 490
11 800	11 510	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560	11 570	11 580	11 590	11 600
11 900	11 620	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670	11 680	11 690	11 700	11 710
12 000	11 730	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780	11 790	11 800	11 810	11 820
12 100	11 840	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890	11 900	11 910	11 920	11 930
12 200	11 950	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000	12 010	12 020	12 030	12 040
12 300	12 060	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110	12 120	12 130	12 140	12 150
12 400	12 170	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220	12 230	12 240	12 250	12 260

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp II.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 280	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330	12 340	12 350	12 360	12 370
12 600	12 390	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440	12 450	12 460	12 470	12 480
12 700	12 500	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550	12 560	12 570	12 580	12 590
12 800	12 610	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660	12 670	12 680	12 690	12 700
12 900	12 720	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770	12 780	12 790	12 800	12 810
13 000	12 830	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880	12 890	12 900	12 910	12 920
13 100	12 940	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990	13 000	13 010	13 020	13 030
13 200	13 050	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100	13 110	13 120	13 130	13 140
13 300	13 160	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210	13 220	13 230	13 240	13 250
13 400	13 270	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320	13 330	13 340	13 350	13 360
13 500	13 380	13 390	13 400	13 410	13 420	13 430	13 440	13 450	13 460	13 470
13 600	13 490	13 500	13 510	13 520	13 530	13 540	13 550	13 560	13 570	13 580
13 700	13 600	13 610	13 620	13 630	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680	13 690
13 800	13 710	13 720	13 730	13 740	13 750	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800
13 900	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920
14 000	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040
14 100	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160
14 200	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280

När det taxerade beloppet uppgår till 14 300 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). **Ortsgrupp III.**

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	10	10	20	20	30	30	40	40
900	50	50	60	60	70	70	80	80	90	90
1 000	100	100	110	110	120	120	130	130	140	140
1 100	150	150	160	160	170	170	180	180	190	200
1 200	210	210	220	220	230	230	240	240	250	260
1 300	270	270	280	280	290	290	300	310	320	330
1 400	340	340	350	350	360	360	370	380	390	400
1 500	410	410	420	420	430	430	440	450	460	470
1 600	480	480	490	500	510	520	530	540	550	560
1 700	570	580	590	600	610	620	630	640	650	660
1 800	670	680	690	700	710	720	730	740	750	760
1 900	780	790	800	810	820	840	850	860	870	880
2 000	900	910	920	930	940	960	970	980	990	1 000
2 100	1 020	1 030	1 040	1 050	1 060	1 080	1 090	1 100	1 110	1 120
2 200	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180	1 200	1 210	1 220	1 230	1 240
2 300	1 260	1 270	1 280	1 290	1 300	1 320	1 330	1 340	1 350	1 360
2 400	1 380	1 390	1 400	1 410	1 420	1 430	1 440	1 450	1 460	1 470
2 500	1 480	1 490	1 500	1 510	1 520	1 530	1 540	1 550	1 560	1 570
2 600	1 580	1 590	1 600	1 610	1 620	1 630	1 640	1 650	1 660	1 670
2 700	1 680	1 690	1 700	1 710	1 720	1 730	1 740	1 750	1 760	1 770
2 800	1 780	1 790	1 800	1 810	1 820	1 830	1 840	1 850	1 860	1 870
2 900	1 880	1 890	1 900	1 910	1 920	1 930	1 940	1 950	1 960	1 970
3 000	1 980	1 990	2 000	2 010	2 020	2 030	2 040	2 050	2 060	2 070
3 100	2 080	2 090	2 100	2 110	2 120	2 130	2 140	2 150	2 160	2 170
3 200	2 180	2 190	2 200	2 210	2 220	2 230	2 240	2 250	2 260	2 270
3 300	2 280	2 290	2 300	2 310	2 320	2 330	2 340	2 350	2 360	2 370
3 400	2 380	2 390	2 400	2 410	2 420	2 430	2 440	2 450	2 460	2 470
3 500	2 480	2 490	2 500	2 510	2 520	2 530	2 540	2 550	2 560	2 570
3 600	2 580	2 590	2 600	2 610	2 620	2 630	2 640	2 650	2 660	2 670
3 700	2 680	2 690	2 700	2 710	2 720	2 730	2 740	2 750	2 760	2 770
3 800	2 780	2 790	2 800	2 810	2 820	2 830	2 840	2 850	2 860	2 870
3 900	2 880	2 890	2 900	2 910	2 920	2 930	2 940	2 950	2 960	2 970
4 000	2 980	2 990	3 000	3 010	3 020	3 030	3 040	3 050	3 060	3 070
4 100	3 080	3 090	3 100	3 110	3 120	3 130	3 140	3 150	3 160	3 170
4 200	3 180	3 190	3 200	3 210	3 220	3 230	3 240	3 250	3 260	3 270
4 300	3 280	3 290	3 300	3 310	3 320	3 330	3 340	3 350	3 360	3 370
4 400	3 380	3 390	3 400	3 410	3 420	3 430	3 440	3 450	3 460	3 470

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp III.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 480	3 490	3 500	3 510	3 520	3 530	3 540	3 550	3 560	3 570
4 600	3 580	3 590	3 600	3 610	3 620	3 630	3 640	3 650	3 660	3 670
4 700	3 680	3 690	3 700	3 710	3 720	3 730	3 740	3 750	3 760	3 770
4 800	3 780	3 790	3 800	3 810	3 820	3 830	3 840	3 850	3 860	3 870
4 900	3 880	3 890	3 900	3 910	3 920	3 930	3 940	3 950	3 960	3 970
5 000	3 980	3 990	4 000	4 010	4 020	4 030	4 040	4 050	4 060	4 070
5 100	4 080	4 090	4 100	4 110	4 120	4 130	4 140	4 150	4 160	4 170
5 200	4 180	4 190	4 200	4 210	4 220	4 230	4 240	4 250	4 260	4 270
5 300	4 290	4 300	4 310	4 320	4 330	4 340	4 350	4 360	4 370	4 380
5 400	4 400	4 410	4 420	4 430	4 440	4 450	4 460	4 470	4 480	4 490
5 500	4 510	4 520	4 530	4 540	4 550	4 560	4 570	4 580	4 590	4 600
5 600	4 620	4 630	4 640	4 650	4 660	4 670	4 680	4 690	4 700	4 710
5 700	4 730	4 740	4 750	4 760	4 770	4 780	4 790	4 800	4 810	4 820
5 800	4 840	4 850	4 860	4 870	4 880	4 890	4 900	4 910	4 920	4 930
5 900	4 950	4 960	4 970	4 980	4 990	5 000	5 010	5 020	5 030	5 040
6 000	5 060	5 070	5 080	5 090	5 100	5 110	5 120	5 130	5 140	5 150
6 100	5 170	5 180	5 190	5 200	5 210	5 220	5 230	5 240	5 250	5 260
6 200	5 280	5 290	5 300	5 310	5 320	5 330	5 340	5 350	5 360	5 370
6 300	5 390	5 400	5 410	5 420	5 430	5 440	5 450	5 460	5 470	5 480
6 400	5 500	5 510	5 520	5 530	5 540	5 550	5 560	5 570	5 580	5 590
6 500	5 610	5 620	5 630	5 640	5 650	5 660	5 670	5 680	5 690	5 700
6 600	5 720	5 730	5 740	5 750	5 760	5 770	5 780	5 790	5 800	5 810
6 700	5 830	5 840	5 850	5 860	5 870	5 880	5 890	5 900	5 910	5 920
6 800	5 940	5 950	5 960	5 970	5 980	5 990	6 000	6 010	6 020	6 030
6 900	6 050	6 060	6 070	6 080	6 090	6 100	6 110	6 120	6 130	6 140
7 000	6 160	6 170	6 180	6 190	6 200	6 210	6 220	6 230	6 240	6 250
7 100	6 270	6 280	6 290	6 300	6 310	6 320	6 330	6 340	6 350	6 360
7 200	6 380	6 390	6 400	6 410	6 420	6 430	6 440	6 450	6 460	6 470
7 300	6 490	6 500	6 510	6 520	6 530	6 540	6 550	6 560	6 570	6 580
7 400	6 600	6 610	6 620	6 630	6 640	6 650	6 660	6 670	6 680	6 690
7 500	6 710	6 720	6 730	6 740	6 750	6 760	6 770	6 780	6 790	6 800
7 600	6 820	6 830	6 840	6 850	6 860	6 870	6 880	6 890	6 900	6 910
7 700	6 930	6 940	6 950	6 960	6 970	6 980	6 990	7 000	7 010	7 020
7 800	7 040	7 050	7 060	7 070	7 080	7 090	7 100	7 110	7 120	7 130
7 900	7 150	7 160	7 170	7 180	7 190	7 200	7 210	7 220	7 230	7 240
8 000	7 260	7 270	7 280	7 290	7 300	7 310	7 320	7 330	7 340	7 350
8 100	7 370	7 380	7 390	7 400	7 410	7 420	7 430	7 440	7 450	7 460
8 200	7 480	7 490	7 500	7 510	7 520	7 530	7 540	7 550	7 560	7 570
8 300	7 590	7 600	7 610	7 620	7 630	7 640	7 650	7 660	7 670	7 680
8 400	7 700	7 710	7 720	7 730	7 740	7 750	7 760	7 770	7 780	7 790

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp III.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 810	7 820	7 830	7 840	7 850	7 860	7 870	7 880	7 890	7 900
8 600	7 920	7 930	7 940	7 950	7 960	7 970	7 980	7 990	8 000	8 010
8 700	8 030	8 040	8 050	8 060	8 070	8 080	8 090	8 100	8 110	8 120
8 800	8 140	8 150	8 160	8 170	8 180	8 190	8 200	8 210	8 220	8 230
8 900	8 250	8 260	8 270	8 280	8 290	8 300	8 310	8 320	8 330	8 340
9 000	8 360	8 370	8 380	8 390	8 400	8 410	8 420	8 430	8 440	8 450
9 100	8 470	8 480	8 490	8 500	8 510	8 520	8 530	8 540	8 550	8 560
9 200	8 580	8 590	8 600	8 610	8 620	8 630	8 640	8 650	8 660	8 670
9 300	8 690	8 700	8 710	8 720	8 730	8 740	8 750	8 760	8 770	8 780
9 400	8 800	8 810	8 820	8 830	8 840	8 850	8 860	8 870	8 880	8 890
9 500	8 910	8 920	8 930	8 940	8 950	8 960	8 970	8 980	8 990	9 000
9 600	9 020	9 030	9 040	9 050	9 060	9 070	9 080	9 090	9 100	9 110
9 700	9 130	9 140	9 150	9 160	9 170	9 180	9 190	9 200	9 210	9 220
9 800	9 240	9 250	9 260	9 270	9 280	9 290	9 300	9 310	9 320	9 330
9 900	9 350	9 360	9 370	9 380	9 390	9 400	9 410	9 420	9 430	9 440
10 000	9 460	9 470	9 480	9 490	9 500	9 510	9 520	9 530	9 540	9 550
10 100	9 570	9 580	9 590	9 600	9 610	9 620	9 630	9 640	9 650	9 660
10 200	9 680	9 690	9 700	9 710	9 720	9 730	9 740	9 750	9 760	9 770
10 300	9 790	9 800	9 810	9 820	9 830	9 840	9 850	9 860	9 870	9 880
10 400	9 900	9 910	9 920	9 930	9 940	9 950	9 960	9 970	9 980	9 990
10 500	10 010	10 020	10 030	10 040	10 050	10 060	10 070	10 080	10 090	10 100
10 600	10 120	10 130	10 140	10 150	10 160	10 170	10 180	10 190	10 200	10 210
10 700	10 230	10 240	10 250	10 260	10 270	10 280	10 290	10 300	10 310	10 320
10 800	10 340	10 350	10 360	10 370	10 380	10 390	10 400	10 410	10 420	10 430
10 900	10 450	10 460	10 470	10 480	10 490	10 500	10 510	10 520	10 530	10 540
11 000	10 560	10 570	10 580	10 590	10 600	10 610	10 620	10 630	10 640	10 650
11 100	10 670	10 680	10 690	10 700	10 710	10 720	10 730	10 740	10 750	10 760
11 200	10 780	10 790	10 800	10 810	10 820	10 830	10 840	10 850	10 860	10 870
11 300	10 890	10 900	10 910	10 920	10 930	10 940	10 950	10 960	10 970	10 980
11 400	11 000	11 010	11 020	11 030	11 040	11 050	11 060	11 070	11 080	11 090
11 500	11 110	11 120	11 130	11 140	11 150	11 160	11 170	11 180	11 190	11 200
11 600	11 220	11 230	11 240	11 250	11 260	11 270	11 280	11 290	11 300	11 310
11 700	11 330	11 340	11 350	11 360	11 370	11 380	11 390	11 400	11 410	11 420
11 800	11 440	11 450	11 460	11 470	11 480	11 490	11 500	11 510	11 520	11 530
11 900	11 550	11 560	11 570	11 580	11 590	11 600	11 610	11 620	11 630	11 640
12 000	11 660	11 670	11 680	11 690	11 700	11 710	11 720	11 730	11 740	11 750
12 100	11 770	11 780	11 790	11 800	11 810	11 820	11 830	11 840	11 850	11 860
12 200	11 880	11 890	11 900	11 910	11 920	11 930	11 940	11 950	11 960	11 970
12 300	11 990	12 000	12 010	12 020	12 030	12 040	12 050	12 060	12 070	12 080
12 400	12 100	12 110	12 120	12 130	12 140	12 150	12 160	12 170	12 180	12 190

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp III.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 210	12 220	12 230	12 240	12 250	12 260	12 270	12 280	12 290	12 300
12 600	12 320	12 330	12 340	12 350	12 360	12 370	12 380	12 390	12 400	12 410
12 700	12 430	12 440	12 450	12 460	12 470	12 480	12 490	12 500	12 510	12 520
12 800	12 540	12 550	12 560	12 570	12 580	12 590	12 600	12 610	12 620	12 630
12 900	12 650	12 660	12 670	12 680	12 690	12 700	12 710	12 720	12 730	12 740
13 000	12 760	12 770	12 780	12 790	12 800	12 810	12 820	12 830	12 840	12 850
13 100	12 870	12 880	12 890	12 900	12 910	12 920	12 930	12 940	12 950	12 960
13 200	12 980	12 990	13 000	13 010	13 020	13 030	13 040	13 050	13 060	13 070
13 300	13 090	13 100	13 110	13 120	13 130	13 140	13 150	13 160	13 170	13 180
13 400	13 200	13 210	13 220	13 230	13 240	13 250	13 260	13 270	13 280	13 290
13 500	13 310	13 320	13 330	13 340	13 350	13 360	13 370	13 380	13 390	13 400
13 600	13 420	13 430	13 440	13 450	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500	13 510
13 700	13 530	13 540	13 550	13 560	13 570	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620
13 800	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740
13 900	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860
14 000	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980
14 100	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100
14 200	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220
14 300	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280	14 300	14 310	14 320	14 330	14 340
14 400	14 360	14 370	14 380	14 390	14 400	14 420	14 430	14 440	14 450	14 460
14 500	14 480	14 490	14 500	14 510	14 520	14 540	14 550	14 560	14 570	14 580

När det taxerade beloppet uppgår till 14 600 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). **Ortsgrupp IV.**

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	10	10	20	20	30	30	40	40	50	50
1 000	60	60	70	70	80	80	90	90	100	100
1 100	110	110	120	120	130	130	140	140	150	150
1 200	160	160	170	170	180	180	190	190	200	210
1 300	220	220	230	230	240	240	250	260	270	280
1 400	290	290	300	300	310	310	320	330	340	350
1 500	360	360	370	370	380	380	390	400	410	420
1 600	430	430	440	440	450	450	460	470	480	490
1 700	500	500	510	510	520	530	540	550	560	570
1 800	580	580	590	600	610	620	630	640	650	660
1 900	670	680	690	700	710	720	730	740	750	760
2 000	780	790	800	810	820	840	850	860	870	880
2 100	900	910	920	930	940	960	970	980	990	1 000
2 200	1 020	1 030	1 040	1 050	1 060	1 080	1 090	1 100	1 110	1 120
2 300	1 140	1 150	1 160	1 170	1 180	1 200	1 210	1 220	1 230	1 240
2 400	1 260	1 270	1 280	1 290	1 300	1 320	1 330	1 340	1 350	1 360
2 500	1 380	1 390	1 400	1 410	1 420	1 440	1 450	1 460	1 470	1 480
2 600	1 500	1 510	1 520	1 530	1 540	1 560	1 570	1 580	1 590	1 600
2 700	1 620	1 630	1 640	1 650	1 660	1 670	1 680	1 690	1 700	1 710
2 800	1 720	1 730	1 740	1 750	1 760	1 770	1 780	1 790	1 800	1 810
2 900	1 820	1 830	1 840	1 850	1 860	1 870	1 880	1 890	1 900	1 910
3 000	1 920	1 930	1 940	1 950	1 960	1 970	1 980	1 990	2 000	2 010
3 100	2 020	2 030	2 040	2 050	2 060	2 070	2 080	2 090	2 100	2 110
3 200	2 120	2 130	2 140	2 150	2 160	2 170	2 180	2 190	2 200	2 210
3 300	2 220	2 230	2 240	2 250	2 260	2 270	2 280	2 290	2 300	2 310
3 400	2 320	2 330	2 340	2 350	2 360	2 370	2 380	2 390	2 400	2 410
3 500	2 420	2 430	2 440	2 450	2 460	2 470	2 480	2 490	2 500	2 510
3 600	2 520	2 530	2 540	2 550	2 560	2 570	2 580	2 590	2 600	2 610
3 700	2 620	2 630	2 640	2 650	2 660	2 670	2 680	2 690	2 700	2 710
3 800	2 720	2 730	2 740	2 750	2 760	2 770	2 780	2 790	2 800	2 810
3 900	2 820	2 830	2 840	2 850	2 860	2 870	2 880	2 890	2 900	2 910
4 000	2 920	2 930	2 940	2 950	2 960	2 970	2 980	2 990	3 000	3 010
4 100	3 020	3 030	3 040	3 050	3 060	3 070	3 080	3 090	3 100	3 110
4 200	3 120	3 130	3 140	3 150	3 160	3 170	3 180	3 190	3 200	3 210
4 300	3 220	3 230	3 240	3 250	3 260	3 270	3 280	3 290	3 300	3 310
4 400	3 320	3 330	3 340	3 350	3 360	3 370	3 380	3 390	3 400	3 410

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 420	3 430	3 440	3 450	3 460	3 470	3 480	3 490	3 500	3 510
4 600	3 520	3 530	3 540	3 550	3 560	3 570	3 580	3 590	3 600	3 610
4 700	3 620	3 630	3 640	3 650	3 660	3 670	3 680	3 690	3 700	3 710
4 800	3 720	3 730	3 740	3 750	3 760	3 770	3 780	3 790	3 800	3 810
4 900	3 820	3 830	3 840	3 850	3 860	3 870	3 880	3 890	3 900	3 910
5 000	3 920	3 930	3 940	3 950	3 960	3 970	3 980	3 990	4 000	4 010
5 100	4 020	4 030	4 040	4 050	4 060	4 070	4 080	4 090	4 100	4 110
5 200	4 120	4 130	4 140	4 150	4 160	4 170	4 180	4 190	4 200	4 210
5 300	4 220	4 230	4 240	4 250	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300	4 310
5 400	4 330	4 340	4 350	4 360	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410	4 420
5 500	4 440	4 450	4 460	4 470	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520	4 530
5 600	4 550	4 560	4 570	4 580	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630	4 640
5 700	4 660	4 670	4 680	4 690	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740	4 750
5 800	4 770	4 780	4 790	4 800	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850	4 860
5 900	4 880	4 890	4 900	4 910	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960	4 970
6 000	4 990	5 000	5 010	5 020	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070	5 080
6 100	5 100	5 110	5 120	5 130	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180	5 190
6 200	5 210	5 220	5 230	5 240	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290	5 300
6 300	5 320	5 330	5 340	5 350	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400	5 410
6 400	5 430	5 440	5 450	5 460	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510	5 520
6 500	5 540	5 550	5 560	5 570	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620	5 630
6 600	5 650	5 660	5 670	5 680	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730	5 740
6 700	5 760	5 770	5 780	5 790	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840	5 850
6 800	5 870	5 880	5 890	5 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950	5 960
6 900	5 980	5 990	6 000	6 010	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060	6 070
7 000	6 090	6 100	6 110	6 120	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170	6 180
7 100	6 200	6 210	6 220	6 230	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280	6 290
7 200	6 310	6 320	6 330	6 340	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390	6 400
7 300	6 420	6 430	6 440	6 450	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500	6 510
7 400	6 530	6 540	6 550	6 560	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610	6 620
7 500	6 640	6 650	6 660	6 670	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720	6 730
7 600	6 750	6 760	6 770	6 780	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830	6 840
7 700	6 860	6 870	6 880	6 890	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940	6 950
7 800	6 970	6 980	6 990	7 000	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050	7 060
7 900	7 080	7 090	7 100	7 110	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160	7 170
8 000	7 190	7 200	7 210	7 220	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270	7 280
8 100	7 300	7 310	7 320	7 330	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380	7 390
8 200	7 410	7 420	7 430	7 440	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490	7 500
8 300	7 520	7 530	7 540	7 550	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600	7 610
8 400	7 630	7 640	7 650	7 660	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710	7 720

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 740	7 750	7 760	7 770	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820	7 830
8 600	7 850	7 860	7 870	7 880	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930	7 940
8 700	7 960	7 970	7 980	7 990	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040	8 050
8 800	8 070	8 080	8 090	8 100	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150	8 160
8 900	8 180	8 190	8 200	8 210	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260	8 270
9 000	8 290	8 300	8 310	8 320	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370	8 380
9 100	8 400	8 410	8 420	8 430	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480	8 490
9 200	8 510	8 520	8 530	8 540	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590	8 600
9 300	8 620	8 630	8 640	8 650	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700	8 710
9 400	8 730	8 740	8 750	8 760	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810	8 820
9 500	8 840	8 850	8 860	8 870	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920	8 930
9 600	8 950	8 960	8 970	8 980	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030	9 040
9 700	9 060	9 070	9 080	9 090	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140	9 150
9 800	9 170	9 180	9 190	9 200	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250	9 260
9 900	9 280	9 290	9 300	9 310	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360	9 370
10 000	9 390	9 400	9 410	9 420	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470	9 480
10 100	9 500	9 510	9 520	9 530	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580	9 590
10 200	9 610	9 620	9 630	9 640	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690	9 700
10 300	9 720	9 730	9 740	9 750	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800	9 810
10 400	9 830	9 840	9 850	9 860	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910	9 920
10 500	9 940	9 950	9 960	9 970	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020	10 030
10 600	10 050	10 060	10 070	10 080	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130	10 140
10 700	10 160	10 170	10 180	10 190	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240	10 250
10 800	10 270	10 280	10 290	10 300	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350	10 360
10 900	10 380	10 390	10 400	10 410	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460	10 470
11 000	10 490	10 500	10 510	10 520	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570	10 580
11 100	10 600	10 610	10 620	10 630	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680	10 690
11 200	10 710	10 720	10 730	10 740	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790	10 800
11 300	10 820	10 830	10 840	10 850	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900	10 910
11 400	10 930	10 940	10 950	10 960	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010	11 020
11 500	11 040	11 050	11 060	11 070	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120	11 130
11 600	11 150	11 160	11 170	11 180	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230	11 240
11 700	11 260	11 270	11 280	11 290	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340	11 350
11 800	11 370	11 380	11 390	11 400	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450	11 460
11 900	11 480	11 490	11 500	11 510	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560	11 570
12 000	11 590	11 600	11 610	11 620	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670	11 680
12 100	11 700	11 710	11 720	11 730	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780	11 790
12 200	11 810	11 820	11 830	11 840	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890	11 900
12 300	11 920	11 930	11 940	11 950	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000	12 010
12 400	12 030	12 040	12 050	12 060	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110	12 120

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp IV.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 140	12 150	12 160	12 170	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220	12 230
12 600	12 250	12 260	12 270	12 280	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330	12 340
12 700	12 360	12 370	12 380	12 390	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440	12 450
12 800	12 470	12 480	12 490	12 500	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550	12 560
12 900	12 580	12 590	12 600	12 610	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660	12 670
13 000	12 690	12 700	12 710	12 720	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770	12 780
13 100	12 800	12 810	12 820	12 830	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880	12 890
13 200	12 910	12 920	12 930	12 940	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990	13 000
13 300	13 020	13 030	13 040	13 050	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100	13 110
13 400	13 130	13 140	13 150	13 160	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210	13 220
13 500	13 240	13 250	13 260	13 270	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320	13 330
13 600	13 350	13 360	13 370	13 380	13 390	13 400	13 410	13 420	13 430	13 440
13 700	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500	13 520	13 530	13 540	13 550	13 560
13 800	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680
13 900	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800
14 000	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920
14 100	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040
14 200	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160
14 300	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280
14 400	14 300	14 310	14 320	14 330	14 340	14 360	14 370	14 380	14 390	14 400
14 500	14 420	14 430	14 440	14 450	14 460	14 480	14 490	14 500	14 510	14 520
14 600	14 540	14 550	14 560	14 570	14 580	14 600	14 610	14 620	14 630	14 640
14 700	14 660	14 670	14 680	14 690	14 700	14 720	14 730	14 740	14 750	14 760
14 800	14 780	14 790	14 800	14 810	14 820	14 840	14 850	14 860	14 870	14 880

När det taxerade beloppet uppgår till 14 900 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). **Ortsgrupp V.**

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
600	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
700	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
800	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
900	—	—	—	—	—	—	—	—	10	10
1 000	20	20	30	30	40	40	50	50	60	60
1 100	70	70	80	80	90	90	100	100	110	110
1 200	120	120	130	130	140	140	150	150	160	160
1 300	170	170	180	180	190	190	200	200	210	220
1 400	230	230	240	240	250	250	260	270	280	290
1 500	300	300	310	310	320	320	330	340	350	360
1 600	370	370	380	390	400	400	410	410	420	430
1 700	440	440	450	450	460	460	470	480	490	500
1 800	510	510	520	520	530	540	550	560	570	580
1 900	590	590	600	610	620	630	640	650	660	670
2 000	680	690	700	710	720	730	740	750	760	770
2 100	790	800	810	820	830	850	860	870	880	890
2 200	910	920	930	940	950	970	980	990	1 000	1 010
2 300	1 030	1 040	1 050	1 060	1 070	1 090	1 100	1 110	1 120	1 130
2 400	1 150	1 160	1 170	1 180	1 190	1 210	1 220	1 230	1 240	1 250
2 500	1 270	1 280	1 290	1 300	1 310	1 330	1 340	1 350	1 360	1 370
2 600	1 390	1 400	1 410	1 420	1 430	1 450	1 460	1 470	1 480	1 490
2 700	1 510	1 520	1 530	1 540	1 550	1 570	1 580	1 590	1 600	1 610
2 800	1 630	1 640	1 650	1 660	1 670	1 690	1 700	1 710	1 720	1 730
2 900	1 750	1 760	1 770	1 780	1 790	1 800	1 810	1 820	1 830	1 840
3 000	1 860	1 870	1 880	1 890	1 900	1 910	1 920	1 930	1 940	1 950
3 100	1 960	1 970	1 980	1 990	2 000	2 010	2 020	2 030	2 040	2 050
3 200	2 060	2 070	2 080	2 090	2 100	2 110	2 120	2 130	2 140	2 150
3 300	2 160	2 170	2 180	2 190	2 200	2 210	2 220	2 230	2 240	2 250
3 400	2 260	2 270	2 280	2 290	2 300	2 310	2 320	2 330	2 340	2 350
3 500	2 360	2 370	2 380	2 390	2 400	2 410	2 420	2 430	2 440	2 450
3 600	2 460	2 470	2 480	2 490	2 500	2 510	2 520	2 530	2 540	2 550
3 700	2 560	2 570	2 580	2 590	2 600	2 610	2 620	2 630	2 640	2 650
3 800	2 660	2 670	2 680	2 690	2 700	2 710	2 720	2 730	2 740	2 750
3 900	2 760	2 770	2 780	2 790	2 800	2 810	2 820	2 830	2 840	2 850
4 000	2 860	2 870	2 880	2 890	2 900	2 910	2 920	2 930	2 940	2 950
4 100	2 960	2 970	2 980	2 990	3 000	3 010	3 020	3 030	3 040	3 050
4 200	3 060	3 070	3 080	3 090	3 100	3 110	3 120	3 130	3 140	3 150
4 300	3 160	3 170	3 180	3 190	3 200	3 210	3 220	3 230	3 240	3 250
4 400	3 260	3 270	3 280	3 290	3 300	3 310	3 320	3 330	3 340	3 350

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
4 500	3 360	3 370	3 380	3 390	3 400	3 410	3 420	3 430	3 440	3 450
4 600	3 460	3 470	3 480	3 490	3 500	3 510	3 520	3 530	3 540	3 550
4 700	3 560	3 570	3 580	3 590	3 600	3 610	3 620	3 630	3 640	3 650
4 800	3 660	3 670	3 680	3 690	3 700	3 710	3 720	3 730	3 740	3 750
4 900	3 760	3 770	3 780	3 790	3 800	3 810	3 820	3 830	3 840	3 850
5 000	3 860	3 870	3 880	3 890	3 900	3 910	3 920	3 930	3 940	3 950
5 100	3 960	3 970	3 980	3 990	4 000	4 010	4 020	4 030	4 040	4 050
5 200	4 060	4 070	4 080	4 090	4 100	4 110	4 120	4 130	4 140	4 150
5 300	4 160	4 170	4 180	4 190	4 200	4 210	4 220	4 230	4 240	4 250
5 400	4 260	4 270	4 280	4 290	4 300	4 310	4 320	4 330	4 340	4 350
5 500	4 370	4 380	4 390	4 400	4 410	4 420	4 430	4 440	4 450	4 460
5 600	4 480	4 490	4 500	4 510	4 520	4 530	4 540	4 550	4 560	4 570
5 700	4 590	4 600	4 610	4 620	4 630	4 640	4 650	4 660	4 670	4 680
5 800	4 700	4 710	4 720	4 730	4 740	4 750	4 760	4 770	4 780	4 790
5 900	4 810	4 820	4 830	4 840	4 850	4 860	4 870	4 880	4 890	4 900
6 000	4 920	4 930	4 940	4 950	4 960	4 970	4 980	4 990	5 000	5 010
6 100	5 030	5 040	5 050	5 060	5 070	5 080	5 090	5 100	5 110	5 120
6 200	5 140	5 150	5 160	5 170	5 180	5 190	5 200	5 210	5 220	5 230
6 300	5 250	5 260	5 270	5 280	5 290	5 300	5 310	5 320	5 330	5 340
6 400	5 360	5 370	5 380	5 390	5 400	5 410	5 420	5 430	5 440	5 450
6 500	5 470	5 480	5 490	5 500	5 510	5 520	5 530	5 540	5 550	5 560
6 600	5 580	5 590	5 600	5 610	5 620	5 630	5 640	5 650	5 660	5 670
6 700	5 690	5 700	5 710	5 720	5 730	5 740	5 750	5 760	5 770	5 780
6 800	5 800	5 810	5 820	5 830	5 840	5 850	5 860	5 870	5 880	5 890
6 900	5 910	5 920	5 930	5 940	5 950	5 960	5 970	5 980	5 990	6 000
7 000	6 020	6 030	6 040	6 050	6 060	6 070	6 080	6 090	6 100	6 110
7 100	6 130	6 140	6 150	6 160	6 170	6 180	6 190	6 200	6 210	6 220
7 200	6 240	6 250	6 260	6 270	6 280	6 290	6 300	6 310	6 320	6 330
7 300	6 350	6 360	6 370	6 380	6 390	6 400	6 410	6 420	6 430	6 440
7 400	6 460	6 470	6 480	6 490	6 500	6 510	6 520	6 530	6 540	6 550
7 500	6 570	6 580	6 590	6 600	6 610	6 620	6 630	6 640	6 650	6 660
7 600	6 680	6 690	6 700	6 710	6 720	6 730	6 740	6 750	6 760	6 770
7 700	6 790	6 800	6 810	6 820	6 830	6 840	6 850	6 860	6 870	6 880
7 800	6 900	6 910	6 920	6 930	6 940	6 950	6 960	6 970	6 980	6 990
7 900	7 010	7 020	7 030	7 040	7 050	7 060	7 070	7 080	7 090	7 100
8 000	7 120	7 130	7 140	7 150	7 160	7 170	7 180	7 190	7 200	7 210
8 100	7 230	7 240	7 250	7 260	7 270	7 280	7 290	7 300	7 310	7 320
8 200	7 340	7 350	7 360	7 370	7 380	7 390	7 400	7 410	7 420	7 430
8 300	7 450	7 460	7 470	7 480	7 490	7 500	7 510	7 520	7 530	7 540
8 400	7 560	7 570	7 580	7 590	7 600	7 610	7 620	7 630	7 640	7 650

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
8 500	7 670	7 680	7 690	7 700	7 710	7 720	7 730	7 740	7 750	7 760
8 600	7 780	7 790	7 800	7 810	7 820	7 830	7 840	7 850	7 860	7 870
8 700	7 890	7 900	7 910	7 920	7 930	7 940	7 950	7 960	7 970	7 980
8 800	8 000	8 010	8 020	8 030	8 040	8 050	8 060	8 070	8 080	8 090
8 900	8 110	8 120	8 130	8 140	8 150	8 160	8 170	8 180	8 190	8 200
9 000	8 220	8 230	8 240	8 250	8 260	8 270	8 280	8 290	8 300	8 310
9 100	8 330	8 340	8 350	8 360	8 370	8 380	8 390	8 400	8 410	8 420
9 200	8 440	8 450	8 460	8 470	8 480	8 490	8 500	8 510	8 520	8 530
9 300	8 550	8 560	8 570	8 580	8 590	8 600	8 610	8 620	8 630	8 640
9 400	8 660	8 670	8 680	8 690	8 700	8 710	8 720	8 730	8 740	8 750
9 500	8 770	8 780	8 790	8 800	8 810	8 820	8 830	8 840	8 850	8 860
9 600	8 880	8 890	8 900	8 910	8 920	8 930	8 940	8 950	8 960	8 970
9 700	8 990	9 000	9 010	9 020	9 030	9 040	9 050	9 060	9 070	9 080
9 800	9 100	9 110	9 120	9 130	9 140	9 150	9 160	9 170	9 180	9 190
9 900	9 210	9 220	9 230	9 240	9 250	9 260	9 270	9 280	9 290	9 300
10 000	9 320	9 330	9 340	9 350	9 360	9 370	9 380	9 390	9 400	9 410
10 100	9 430	9 440	9 450	9 460	9 470	9 480	9 490	9 500	9 510	9 520
10 200	9 540	9 550	9 560	9 570	9 580	9 590	9 600	9 610	9 620	9 630
10 300	9 650	9 660	9 670	9 680	9 690	9 700	9 710	9 720	9 730	9 740
10 400	9 760	9 770	9 780	9 790	9 800	9 810	9 820	9 830	9 840	9 850
10 500	9 870	9 880	9 890	9 900	9 910	9 920	9 930	9 940	9 950	9 960
10 600	9 980	9 990	10 000	10 010	10 020	10 030	10 040	10 050	10 060	10 070
10 700	10 090	10 100	10 110	10 120	10 130	10 140	10 150	10 160	10 170	10 180
10 800	10 200	10 210	10 220	10 230	10 240	10 250	10 260	10 270	10 280	10 290
10 900	10 310	10 320	10 330	10 340	10 350	10 360	10 370	10 380	10 390	10 400
11 000	10 420	10 430	10 440	10 450	10 460	10 470	10 480	10 490	10 500	10 510
11 100	10 530	10 540	10 550	10 560	10 570	10 580	10 590	10 600	10 610	10 620
11 200	10 640	10 650	10 660	10 670	10 680	10 690	10 700	10 710	10 720	10 730
11 300	10 750	10 760	10 770	10 780	10 790	10 800	10 810	10 820	10 830	10 840
11 400	10 860	10 870	10 880	10 890	10 900	10 910	10 920	10 930	10 940	10 950
11 500	10 970	10 980	10 990	11 000	11 010	11 020	11 030	11 040	11 050	11 060
11 600	11 080	11 090	11 100	11 110	11 120	11 130	11 140	11 150	11 160	11 170
11 700	11 190	11 200	11 210	11 220	11 230	11 240	11 250	11 260	11 270	11 280
11 800	11 300	11 310	11 320	11 330	11 340	11 350	11 360	11 370	11 380	11 390
11 900	11 410	11 420	11 430	11 440	11 450	11 460	11 470	11 480	11 490	11 500
12 000	11 520	11 530	11 540	11 550	11 560	11 570	11 580	11 590	11 600	11 610
12 100	11 630	11 640	11 650	11 660	11 670	11 680	11 690	11 700	11 710	11 720
12 200	11 740	11 750	11 760	11 770	11 780	11 790	11 800	11 810	11 820	11 830
12 300	11 850	11 860	11 870	11 880	11 890	11 900	11 910	11 920	11 930	11 940
12 400	11 960	11 970	11 980	11 990	12 000	12 010	12 020	12 030	12 040	12 050

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

Tabell V (forts.). Ortsgrupp V.

Taxerat belopp, kr.	0	10	20	30	40	50	60	70	80	90
12 500	12 070	12 080	12 090	12 100	12 110	12 120	12 130	12 140	12 150	12 160
12 600	12 180	12 190	12 200	12 210	12 220	12 230	12 240	12 250	12 260	12 270
12 700	12 290	12 300	12 310	12 320	12 330	12 340	12 350	12 360	12 370	12 380
12 800	12 400	12 410	12 420	12 430	12 440	12 450	12 460	12 470	12 480	12 490
12 900	12 510	12 520	12 530	12 540	12 550	12 560	12 570	12 580	12 590	12 600
13 000	12 620	12 630	12 640	12 650	12 660	12 670	12 680	12 690	12 700	12 710
13 100	12 730	12 740	12 750	12 760	12 770	12 780	12 790	12 800	12 810	12 820
13 200	12 840	12 850	12 860	12 870	12 880	12 890	12 900	12 910	12 920	12 930
13 300	12 950	12 960	12 970	12 980	12 990	13 000	13 010	13 020	13 030	13 040
13 400	13 060	13 070	13 080	13 090	13 100	13 110	13 120	13 130	13 140	13 150
13 500	13 170	13 180	13 190	13 200	13 210	13 220	13 230	13 240	13 250	13 260
13 600	13 280	13 290	13 300	13 310	13 320	13 340	13 350	13 360	13 370	13 380
13 700	13 400	13 410	13 420	13 430	13 440	13 460	13 470	13 480	13 490	13 500
13 800	13 520	13 530	13 540	13 550	13 560	13 580	13 590	13 600	13 610	13 620
13 900	13 640	13 650	13 660	13 670	13 680	13 700	13 710	13 720	13 730	13 740
14 000	13 760	13 770	13 780	13 790	13 800	13 820	13 830	13 840	13 850	13 860
14 100	13 880	13 890	13 900	13 910	13 920	13 940	13 950	13 960	13 970	13 980
14 200	14 000	14 010	14 020	14 030	14 040	14 060	14 070	14 080	14 090	14 100
14 300	14 120	14 130	14 140	14 150	14 160	14 180	14 190	14 200	14 210	14 220
14 400	14 240	14 250	14 260	14 270	14 280	14 300	14 310	14 320	14 330	14 340
14 500	14 360	14 370	14 380	14 390	14 400	14 420	14 430	14 440	14 450	14 460
14 600	14 480	14 490	14 500	14 510	14 520	14 540	14 550	14 560	14 570	14 580
14 700	14 600	14 610	14 620	14 630	14 640	14 660	14 670	14 680	14 690	14 700
14 800	14 720	14 730	14 740	14 750	14 760	14 780	14 790	14 800	14 810	14 820
14 900	14 840	14 850	14 860	14 870	14 880	14 900	14 910	14 920	14 930	14 940
15 000	14 960	14 970	14 980	14 990	15 000	15 020	15 030	15 040	15 050	15 060
15 100	15 080	15 090	15 100	15 110	15 120	15 140	15 150	15 160	15 170	15 180

När det taxerade beloppet uppgår till 15 200 kronor eller därutöver, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

3) Förslag

till

förordning om särskild skatt å förmögenhet.

Härigenom förordnas som följer:

1 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall enligt vad i denna förordning stadgas årligen erläggas till staten av fysisk person, därest hans enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet vid utgången av det beskattningsår, som gått till ända närmast före den 1 mars under taxeringsåret, överstigit 20,000 kronor. I den skattepliktiga förmögenheten inbegripes härvid även förmögenhet tillhörig den skattskyldiges hemmavarande barn, som vid taxeringsårets ingång icke fyllt 21 år, därest ej jämlikt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt barnet skall taxeras därför.

Skattskyldighet, som nu sagts, åligger jämväl oskift dödsbo, utländsk juridisk person, som enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt betraktas som utländskt bolag, ävensom i 18 § 1 mom. nyssnämnda förordning omförmäld familjestiftelse.

2 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall utgå i förhållande till den på nedan angivet sätt bestämda beskattningsbara förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utgör, såvitt ej nedan annorlunda stadgas, ett belopp motsvarande den skattskyldiges och i förekommande fall hans omyndiga barns enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skattepliktiga förmögenhet vid utgången av det beskattningsår, varom i 1 § förmäles.

Därest för annan skattskyldig än familjestiftelse eller utländskt bolag berörda skattepliktiga förmögenhet överstiger tjugufem gånger det för den skattskyldige för ifrågavarande beskattningsår enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt fastställda taxerade beloppet, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande tjugufem gånger det taxerade beloppet, dock minst fyrtio procent av den skattepliktiga förmögenheten. Fastställes ej för den skattskyldige något sådant taxerat belopp, utgör den beskattningsbara förmögenheten ett belopp motsvarande fyrtio procent av den skattepliktiga förmögenheten.

Beskattningsbar förmögenhet utföres i fulla hundratal kronor, så att överskjutande belopp, som icke uppgår till fullt hundratal kronor, bortfaller.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

3 §.

Särskild skatt å förmögenhet skall utgöra:

när den beskattningsbara förmögenheten icke överstiger 40,000 kronor: en promille av den del av den beskattningsbara förmögenheten, som överstiger 20,000 kronor, dock lägst en krona;

när den beskattningsbara förmögenheten överstiger

40,000	men	icke	80,000	kr.:	20	kr.	för	40,000	kr.	och	2 ‰	av	återstoden;
80,000	»	»	150,000	» :	100	»	»	80,000	»	»	3 ‰	»	» ;
150,000	»	»	300,000	» :	310	»	»	150,000	»	»	4 ‰	»	» ;
300,000	»	»	1,000,000	» :	910	»	»	300,000	»	»	5 ‰	»	» ;
1,000,000	kr.			:	4,410	»	»	1,000,000	»	»	6 ‰	»	» .

4 §.

För äkta makar, som under hela beskattningsåret eller större delen därav levt tillsammans, bedömes skatteplikt enligt 1 § med hänsyn till båda makarnas sammanlagda förmögenhet. Den beskattningsbara förmögenheten beräknas för makarna gemensamt under hänsyntagande vid tillämpning av 2 § tredje stycket till makarnas sammanlagda beräknade taxerade belopp. Skatt beräknas efter den sålunda bestämda beskattningsbara förmögenheten samt fördelas å makarna efter deras skattepliktiga förmögenheter.

Rörande taxering av äkta makar skall i övrigt vad i 19 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt stadgas äga motsvarande tillämpning.

5 §.

Har skattskyldig i uppgift eller upplysning, som avgivits till ledning vid taxering, lämnat oriktigt meddelande, eller har han, ehuru uppgiftspliktig, underlåtit avlämna uppgift eller infordrad upplysning, och har därav föranletts, att han icke blivit taxerad till särskild skatt å förmögenhet eller att han blivit för lågt taxerad till sådan skatt, skall han eftertaxeras till särskild skatt å förmögenhet att utgå med det belopp, som genom berörda förfarande undandragits statsverket. Beträffande dylik eftertaxering skall vad som är stadgat rörande eftertaxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt äga motsvarande tillämpning.

6 §.

Skattskyldig taxeras till särskild skatt å förmögenhet i den kommun, där han skall taxeras till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

7 §.

Har på grund av bestämmelserna i 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt befrielse helt eller delvis medgivits från skattskyldighet till nämnda skatt, skall motsvarande befrielse åtnjutas jämväl i fråga om särskild skatt å förmögenhet.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

8 §.

Där jämlikt 24 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt oskift dödsbo svarar för dylik skatt allenast med tillgångarna i boet eller delägare i skiftat dödsbo allenast för vad av skatten å hans lott belöper och allenast med sin lott i boet, skall motsvarande gälla i fråga om särskild skatt å förmögenhet.

9 §.

1 mom. Därest i anledning av överenskommelse eller beslut, varom förmäles i 29 eller 30 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, befrielse från skattskyldighet till nämnda skatt helt eller delvis skall åtnjutas, skall detta föranleda motsvarande befrielse från skattskyldighet enligt denna förordning.

I fall, varom i 29 och 30 §§ förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt förmäles, må Konungen förklara, att särskild skatt å förmögenhet skall för skattskyldig fastställas till högre belopp än gällande bestämmelser eljest skulle föranleda, dock att skatten ej må komma att uppgå till större del, procentuellt beräknad, av den på grundval av överenskommelsen eller beslutet fastställda beskattningsbara förmögenheten, än skatten skulle utgjort av den beskattningsbara förmögenhet, som skulle hava fastställts, om hänsyn ej tagits till överenskommelsen eller beslutet.

2 mom. Vad i 32 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt stadgas om rätt för Konungen att till undvikande av eller lindring i dubbelbeskattning förordna om efterskänkande av inkomst- och förmögenhetsskatt skall äga motsvarande tillämpning beträffande särskild skatt å förmögenhet.

10 §.

Angående taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering till särskild skatt å förmögenhet stadgas i taxeringsförordningen.

11 §.

Konungen äger utfärda för tillämpning av denna förordning erforderliga föreskrifter.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1939.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

4) Förslag

till

förordning angående upphävande av förordningen den 28 september 1928 (nr 374) om kommunal progressivskatt.

Härigenom förordnas, att förordningen den 28 september 1928 om kommunal progressivskatt skall upphöra att gälla med utgången av år 1938; dock skall förordningen fortfarande äga tillämpning beträffande eftertaxering till kommunal progressivskatt.

---

5) Förslag

till

förordning angående upphävande av förordningen den 28 september 1928 (nr 375) om utjämningsskatt.

Härigenom förordnas, att förordningen den 28 september 1928 om utjämningsskatt skall upphöra att gälla med utgången av år 1938; dock skall förordningen fortfarande äga tillämpning beträffande eftertaxering till utjämningsskatt.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

6) Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 27 juni 1927 (nr 321) om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar.

Härigenom förordnas, att 1 § förordningen den 27 juni 1927 om skatt vid utskiftning av aktiebolags och solidariska bankbolags tillgångar skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

1 §.

Svenskt aktiebolag — — — tillskjutet belopp.

Å sålunda bestämt beskattningsbart belopp skall utskiftningsskatt utgå med tolv kronor för varje fullt hundratal kronor därav.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 juli 1938; dock att densamma icke skall äga tillämpning i fall då beslut av aktiebolag om nedsättning av aktiekapitalet eller beslut om aktiebolags trädande i likvidation anmälts för registrering före den 1 december 1937.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

7) Förslag

till

förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379).

Härigenom förordnas, att 114 § taxeringsförordningen den 28 september 1928 skall upphöra att gälla samt att 1 §, 2 § 1 mom., 5 § 2 mom., 12 § 1 mom., 26 § 1 mom., 28 §, 29 § 1 mom., 31 och 34 §§, 36 § 2 mom., 37 § 1 mom., 56 § 1 mom., 76, 77, 78 och 80 §§, 84 § 2 mom., 86 §, 90 § 2 och 3 mom., 91 § 2 mom., 92 § 1 mom., 95, 98, 99, 105 och 118 §§, 119 § 2 mom., 123 § 2 mom., 124 § 2 mom., 124 a § 1 mom., 130 och 136 §§, 143 § 1 mom. och 145 § 4 mom. nämnda förordning[1] skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

1 §.

Taxering till beskattning enligt kommunalskattelagen, enligt förordningarna om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och om särskild skatt å förmögenhet samt enligt lagen om skogsaccis verkställes av särskilda beskattningsnämnder i den ordning här nedan angives.

2 §.

1 mom. I denna — — — äger rum;

taxering för inkomst eller förmögenhet: taxering till kommunal inkomstskatt, till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och till särskild skatt å förmögenhet; samt

virkestaxering: taxering — — — *årlig taxering.*

5 §.

2 mom. Besvär över — — — fullmäktiges beslut. Finner länsstyrelsen anledning förordna om nytt val på grund därav, att vid valet någon grupp av skattskyldiga icke, på sätt i 12 § 1 mom. tredje stycket sägs, blivit vederbörligen företrädd, har länsstyrelsen att meddela föreskrift, huru många ledamöter för varje grupp skola väljas. Varder det — — — i nämnden.

Över länsstyrelsens beslut må klagan icke föras.

---

[1] Senaste lydelsen av 29 § 1 mom. se SFS 1930: 192, av 92 § 1 mom. och 119 § 2 mom. se SFS 1931: 80, av 84 § 2 mom., 90 § 3 mom. och 123 § 2 mom. se SFS 1934: 292, av 124 a § 1 mom. och 145 § 4 mom. se SFS 1934: 295, av 12 § 1 mom., 26 § 1 mom., 31 och 34 §§, 37 § 1 mom., 78 och 80 §§, 90 § 2 mom. och 143 § 1 mom. se SFS 1935: 255, av 1, 86 och 95 §§ se SFS 1936: 410 samt av 56 § 1 mom. se SFS 1937: 665.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

12 §.

1 mom. Till medlemmar — — — taxeringens verkställande.

Av kommun må till ledamot eller suppleant i beredningsnämnd, fastighetstaxeringsnämnd eller taxeringsnämnd utses allenast den, som är inom kommunen mantalsskriven, och av landsting må till ledamot eller suppleant i fastighetstaxeringsnämnd utses allenast den, som är mantalsskriven i kommun inom fastighetstaxeringsdistriktet; och må ej annan väljas än den, som tillika under året näst före taxeringsåret haft att utgöra allmän kommunalskatt till kommunen eller statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet och jämväl, i den mån utskylderna vid tiden för valet varit förfallna, erlagt desamma.

Vid kommuns — — — inom densamma.

26 §.

1 mom. Nedannämnda skattskyldiga — — — *(självdeklaration)*, nämligen:

1) verk eller — — — för förmögenhet;

2) fysisk person, därest han antingen

a) nästföregående år varit taxerad till kommunal inkomstskatt eller statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet;

b) under beskattningsåret haft inkomst av beskaffenhet, att skattskyldighet därför åligger honom enligt kommunalskattelagen eller förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, eller vid samma års utgång ägt förmögenhet, för vilken han är skattskyldig enligt nämnda förordning, och i sådant fall tillika hans enligt kommunalskattelagen beräknade taxerade inkomst i någon kommun eller hans enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt beräknade taxerade inkomst jämte en etthundradedel av förmögenheten uppgått, i fråga om sådan person som varit här i riket bosatt under hela eller någon del av beskattningsåret, till minst 600 kronor och, i fråga om annan person, till minst 100 kronor; eller

c) vid beskattningsårets utgång ägt förmögenhet, uppgående till minst 20,000 kronor, för vilken han är skattskyldig enligt förordningen om särskild skatt å förmögenhet.

Vid bedömandet — — — inkomst och förmögenhet. Har skattskyldig barn, skall hänsyn tagas jämväl till barnets förmögenhet, därest han enligt förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller förordningen om särskild skatt å förmögenhet skall taxeras därför.

Vid tillämpning av vad i första stycket under 2) *b)* är stadgat skall i fråga om svensk medborgare, som under beskattningsåret tillhört svensk beskickning hos utländsk makt eller lönat svenskt konsulat eller beskickningens eller konsulatets betjäning och som på grund av sin tjänst varit bosatt utomlands, så ock i fråga om sådan persons hustru samt barn under 18 år, därest de varit svenska medborgare och bott hos honom, så anses, som om de varit bosatta här i riket. Person, som under beskattningsåret tillhört främmande

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

makts härvarande beskickning eller lönade konsulat eller beskickningens eller konsulatets betjäning och som icke varit svensk medborgare, så ock sådan persons hustru, barn under 18 år och enskilda tjänare, därest de bott hos honom och icke varit svenska medborgare, anses däremot vid tillämpningen av vad i första stycket under 2) *b)* är stadgat icke hava varit här i riket bosatta.

Avlider skattskyldig — — — den avlidne.

28 §.

Självdeklaration är dels *allmän självdeklaration,* dels *särskild självdeklaration.*

Deklarationsskyldig, som är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, skall avgiva dels i den kommun, där han är mantalsskriven eller utan att vara mantalsskriven är skattskyldig till sådan skatt, *allmän självdeklaration* till ledning vid taxering till nämnda skatter och till kommunal inkomstskatt i samma kommun, dels i varje annan kommun, där han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt, *särskild självdeklaration* till ledning vid taxering till sådan skatt. Deklarationsskyldig, som icke är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, skall avgiva *särskild självdeklaration* i varje kommun, där han är skattskyldig till kommunal inkomstskatt.

Finnes inom — — — särskild kommun.

29 §.

1 mom. Allmän självdeklaration — — — barnets tillgångar och skulder.

Svenskt aktiebolag eller svensk ekonomisk förening, som haft intäkt genom utdelning, för vilken jämlikt 7 § g) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt skatteplikt icke föreligger, skall tillika lämna uppgift om utdelningens belopp.

Inländsk försäkringsanstalt, som är skattskyldig för inkomst av försäkringsrörelse, skall i allmän självdeklaration jämväl meddela uppgift i de avseenden, som omförmälas i anvisningarna till 30 § kommunalskattelagen.

Utländsk försäkringsanstalt — — — öretal bortfalla.

31 §.

Vid självdeklaration — — — föreningens bokföring.

Vid självdeklaration för nu nämnd skattskyldig skola vidare fogas uppställningar enligt formulär, som fastställas av Kungl. Maj:t, med uppgifter erforderliga för tillämpning av gällande bestämmelser rörande avdrag för värdeminskning så ock utdrag av räkenskaperna till styrkande av dessa uppgifter.

För verk — — — år disponerats.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

34 §.

Vanligt handelsbolag — — — det distriktet.

Vid uppgift, som i denna paragraf sägs, skall fogas bestyrkt avskrift av balansräkning för beskattningsåret och balansräkning för det närmast föregående räkenskapsåret samt av vinst- och förlusträkning för beskattningsåret, om sådan räkning ingått i bokföringen, ävensom — med motsvarande tillämpning av stadgandena i 31 § andra stycket — uppställningar och räkenskapsutdrag, varom där förmäles.

36 §.

2 *mom.* I 31 § tredje och fjärde styckena omförmälda handlingar skola avlämnas samtidigt med och fogas vid den eller de självdeklarationer, som den skattskyldige avgiver. Möter hinder — — — ske kan.

37 §.

1 *mom.* Självdeklaration, som — — — landsfiskalsdistrikt, där taxeringen skall äga rum.

Motsvarande gäller i fråga om avlämnande av handlingar, som omförmälas i 31 § tredje och fjärde styckena. Kunna handlingarna — — — äga rum.

Uppgifter enligt — — — uppgifter avser.

56 §.

1 *mom.* Granskning av — — — befintliga självdeklarationer.

För innehållet — — — taxeringen erfordras. Utan den skattskyldiges skriftligen givna samtycke må självdeklaration icke i beskattningsnämnds protokoll intagas i vidare mån än som påkallas av stadgandena i 83, 87, 98, 103, 105 och 115 §§.

Självdeklaration skall — — — anlitade medhjälpare.

76 §.

Senast den 15 februari skola i den ordning, Kungl. Maj:t föreskriver, till taxeringsnämndens ordförande, utom i Stockholm, överlämnas avskrifter av fastighetslängderna, inkomstlängden, förmögenhetslängden, skogsaccislängden och länsprövningsnämndens ändringslängder för nästföregående år, såvitt taxeringsdistriktet angår.

Inom samma — — — mellankommunala prövningsnämnden.

77 §.

1 *mom.* Taxeringsnämnd har att, med i 85 § angivet undantag, verkställa taxering av dem, som äro skattskyldiga inom nämndens taxeringsdistrikt.

2 *mom.* Den gemensamma taxeringsnämnden har att verkställa dels taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och särskild skatt å förmögenhet av skattskyldiga, som sakna hemortskommun i riket, ävensom av sådana i 26 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt omförmälda skattskyldiga, som jämlikt § 3 mom. 2 mantalsskrivnings-

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

förordningen skola mantalsskrivas inom Stockholms stad och S:t Nikolai församling, dels ock taxering till kommunal inkomstskatt av skattskyldiga, då sådan taxering skall ske för gemensamt kommunalt ändamål.

Taxering, som — — — särskilt taxeringsdistrikt.

78 §.

Taxeringsnämndens ordförande — — — vederbörande taxeringsnämndsordförande;

g) att när fråga uppkommer att beträffande barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levt åtskilda, tillerkänna en av föräldrarna helt familjeavdrag för barnet, i fall, då den andre av föräldrarna ej skall taxeras inom distriktet, lämna vederbörande taxeringsnämnds ordförande meddelande om förhållandet;

h) att även i andra fall än under *e), f)* och *g)* här ovan sägs, därest under taxeringsarbetet framkommit förhållanden, som kunna antagas hava betydelse för taxering å annan ort, lämna vederbörande taxeringsnämndsordförande underrättelse därom;

i) att kalla taxeringsnämndens ledamöter till sammanträde och om utsatt tid och ställe härför på lämpligt sätt och i god tid meddela de skattskyldiga inom taxeringsdistriktet underrättelse;

j) att leda taxeringsnämndens arbete och vid sammanträdena föra ordet;

k) att ombesörja förandet av nämndens protokoll och längder; samt

l) att, därest under taxeringsarbetet fråga uppkommer att åsätta skattskyldig taxering med avvikelse från avlämnad självdeklaration, där så kan ske bereda honom tillfälle att yttra sig i frågan, dock vare detta ej nödigt i fråga om felräkning, misskrivning eller annat uppenbart förbiseende eller då eljest yttrande av den skattskyldige uppenbarligen icke är för utrednings vinnande behövligt.

80 §.

Kronoombudet har — — — åliggande särskilt

a) att, oavsett — — — av denne;

b) att vid granskningen tillse, att kronans intresse vid taxeringen till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och särskild skatt å förmögenhet varder behörigen iakttaget; samt

c) att, i — — — taxeringsnämndens sammanträden.

Med avseende — — — taxeringsnämndens sammanträden.

84 §.

2 mom. Varje år beslutar taxeringsnämnden, i den mån icke annat i 85 § stadgas, för envar skattskyldig, huruvida och till vilket belopp taxering till kommunal inkomstskatt samt till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och särskild skatt å förmögenhet skall honom åsättas.

Så snart — — — sist omförmälda taxeringsnämnd.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

86 §.

För varje taxeringsdistrikt eller, om distrikt består av mer än en kommun, för varje kommun skola föras särskilda taxeringslängder, nämligen två längder över taxeringen av fastigheter *(fastighetslängder)*, av vilka den ena skall upptaga fastigheter, som jämlikt 5 § 1, 3 eller 5 mom. kommunalskattelagen äro undantagna från skatteplikt, och den andra skall upptaga övriga fastigheter, med undantag för sådana, som avses i 5 § 2 mom. nämnda lag, en längd över taxeringen till kommunal inkomstskatt och till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt *(inkomstlängd)*, en längd över taxeringen till särskild skatt å förmögenhet *(förmögenhetslängd)* ävensom en längd över taxeringen till skogsaccis *(skogsaccislängd)*. Hos den gemensamma taxeringsnämnden skola föras särskild inkomstlängd och särskild förmögenhetslängd över taxering för inkomst eller förmögenhet av skattskyldiga, som omförmälas i 77 § 2 mom.

De beslutade — — — skattskyldiges namn.

I inkomstlängden antecknas särskilt

dels i avseende — — — beskattningsbar inkomst;

dels i avseende å statlig inkomst- och förmögenhetsskatt taxerat belopp, beloppet av medgivna ortsavdrag, dock ej såvitt angår ensamstående skattskyldig, samt beskattningsbart belopp med angivande tillika, där det ej framgår av längdens uppställning, av den punkt i 18 § 2 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, enligt vilken grundbeloppet för däri ingående bottenskatt skall beräknas;

dels ock, till ledning — — — här ovan.

I förmögenhetslängden angives den till särskild skatt å förmögenhet beskattningsbara förmögenheten.

Närmare föreskrifter — — — och ledamöter.

90 §.

2 mom. Har självdeklaration — — — eller upplysning.

I enahanda — — — därtill anmanats. Har vid dylik underlåtenhet att avgiva deklaration eller uppgift taxering åsatts enligt förordningen om särskild skatt å förmögenhet, skall underrättelse varom nu sagts lämnas jämväl skattskyldig fysisk person, som är inom distriktet mantalsskriven.

3 mom. Skall i fråga om stiftelse grundbelopp för den i statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ingående bottenskatten beräknas enligt 18 § 2 mom. a) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, åligger det taxeringsnämndens ordförande att ofördröjligen i rekommenderat brev med allmänna posten tillsända stiftelsen underrättelse därom.

91 §.

2 mom. Taxeringslängderna, i huvudskrift eller avskrift, skola vara att tillgå för landskamreraren och länsprövningsnämnden samt i den ordning, Kungl. Maj:t föreskriver, dels tillhandahållas dem, som hava att verkställa

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

debitering av de på grund av taxeringen utgående utskylder, dels ock, med undantag av förmögenhetslängden, offentligen framläggas inom vederbörande kommun under minst fjorton dagar före den 15 juli under taxeringsåret.

92 §.

1 mom. Har skattskyldig haft förvärvskälla, som enligt kommunalskattelagens bestämmelser om beskattningsort är att hänföra till skilda prövningsdistrikt, skola genom vederbörande landskamrerares försorg, så snart ske kan efter det inkomst- och förmögenhetslängderna för året med tillhörande handlingar inkommit till länsstyrelsen och senast den 10 juli, till den mellankommunala prövningsnämnden översändas de självdeklarationer och andra handlingar, som till ledning vid den skattskyldiges taxering för inkomst eller förmögenhet avgivits dels i kommun, till vilken dylik förvärvskälla är att hänföra, dels ock, därest han inom annan kommun är skattskyldig till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, i denna kommun. Har den skattskyldige under beskattningsåret varit gift, skola till den mellankommunala prövningsnämnden jämväl översändas de självdeklarationer och andra handlingar, som avgivits till ledning vid den andra makens taxering för inkomst eller förmögenhet i nämnda kommuner, därest 52 § 1 mom. kommunalskattelagen eller 19 § 1 mom. förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt är tillämplig å makarnas taxering. Samtidigt härmed skola överlämnas utdrag av inkomst- och förmögenhetslängderna samt taxeringsnämndernas protokoll, såvitt angår ifrågavarande taxeringar.

95 §.

Prövningsnämnd beslutar — — — i övrigt.

Särskild prövningsnämnd har att, sedan den ordinarie prövningsnämnden avslutat sitt arbete för året och intill dess nästa ordinarie prövningsnämnd sammanträder, dels besluta över besvär, som anförts enligt 123 §, dels, såvitt angår redan verkställd taxering, pröva ansökningar om sådan befrielse från skattskyldighet, varom förmäles i 15 § 2 mom. och 55 § kommunalskattelagen samt i 23 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt och 7 § förordningen om särskild skatt å förmögenhet, dels ock pröva besvär, som avses i 16 § andra stycket lagen om folkpensionering. Vad eljest — — — särskild prövningsnämnd.

Om rätt — — — och 129 §.

98 §.

Alla beslut — — — bör ske.

Taxering, som till följd av prövningsnämndens beslut tillkommit eller blivit fastställd annorlunda än taxeringsnämnden bestämt, skall antecknas i det exemplar av vederbörande taxeringslängd, som är för nämnden tillgängligt, och skall jämväl upptagas i särskild längd *(ändringslängd)*, som upplägges i skilda avdelningar dels för särskild fastighetstaxering, dels för taxering till

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

kommunal inkomstskatt och statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, dels för taxering till särskild skatt å förmögenhet och dels för virkestaxering. Närmare föreskrifter om längdföringen meddelas av Kungl. Maj:t.

Nämndens protokoll — — — särskild prövningsnämnd.

99 §.

Länsprövningsnämndens ändringslängder, i huvudskrift eller bestyrkt avskrift, skola i den ordning, Kungl. Maj:t föreskriver, dels tillhandahållas dem, som verkställa debitering av de på grund av taxeringen utgående utskylder, dels ock, med undantag för den avdelning i längden som avser taxering till särskild skatt å förmögenhet, så snart ske kan offentligen framläggas inom vederbörande kommun under minst fjorton dagar.

105 §.

Alla beslut — — — bör ske.

Taxering, som till följd av nämndens beslut tillkommit eller som blivit fastställd annorlunda än taxeringsnämnd bestämt, skall upptagas i särskild längd *(ändringslängd)*. En sådan längd föres för varje län, och skall i densamma uppläggas särskild avdelning för taxering till särskild skatt å förmögenhet. Vad i detta stycke stadgas skall icke gälla beträffande beslut, som fattats i anledning av besvär enligt 123 §.

Justering av — — — deras riktighet.

118 §.

Över beslut — — — och landsting;

b) i fråga om taxering för inkomst eller förmögenhet:

av skattskyldig, såvitt honom rörer;

av vederbörande kommun, municipalsamhälle, vägstyrelse och landsting, såvitt angår taxering till kommunal inkomstskatt;

c) i fråga om taxering för avverkat virke:

av skattskyldig — — — vederbörande överjägmästare.

119 §.

2 mom. Har skattskyldig haft förvärvskälla, som enligt kommunalskattelagens bestämmelser om beskattningsort är att hänföra till två eller flera prövningsdistrikt, skola besvär enligt 118 §, försåvitt de avse den skattskyldiges taxering för inkomst eller förmögenhet i den kommun, där han taxerats eller bort taxeras till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet, eller i sådan annan kommun, dit förvärvskällan är att hänföra, skriftligen avfattade, ingivas till länsstyrelsen i något av de län, där sagda kommuner äro belägna.

Besvär, varom — — — nästföljande söckendag.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

123 §.

2 mom. Den som taxerats till kommunal inkomstskatt eller till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt för intäkt, vilken icke skall räknas till skattepliktig inkomst, eller som taxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller särskild skatt å förmögenhet för förmögenhetstillgång av sådant slag, som icke skall upptagas vid beräkning av skattepliktig förmögenhet,

den som — — — taxeringen skett,

den som — — — en ort,

den som — — — är skattskyldig,

den som taxerats till särskild skatt å förmögenhet, ehuru han enligt 1 § förordningen om dylik skatt ej är skyldig utgöra sådan skatt,

den som taxerats till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller till särskild skatt å förmögenhet å ort, där han icke är skattskyldig till sådan skatt,

den som taxerats för — — — hos kammarrätten.

Skall i fråga om stiftelse, för vilken uti stadgad ordning avlämnats behörig självdeklaration och för vilkens vidkommande ej sådan underlåtenhet förekommit, som enligt 39 § 1 mom. andra punkten föranleder förlust av talan, grundbelopp för den i statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ingående bottenskatten beräknas enligt 18 § 2 mom. a) förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt, skall besvärsrätt, som nyss sagts, såvitt angår denna taxeringsåtgärd tillkomma stiftelsen för det fall att stiftelsen ej erhållit föreskriven underrättelse rörande taxeringsåtgärden före den 15 juni, därest beslutet fattats av taxeringsnämnd i något av länen, men före den 10 juli, därest beslutet fattats av taxeringsnämnd i Stockholm, och före den 1 december, därest beslutet fattats av prövningsnämnd.

124 §.

2 mom. Anföras besvär — — — omförmälda nämnd. Före överlämnandet skall länsstyrelsen vid besvären foga såväl utdrag av inkomstlängd, förmögenhetslängd och taxeringsnämnds protokoll, såvitt den överklagade taxeringen angår, som ock de till taxeringsnämnden i frågan ingivna handlingarna, därest icke berörda utdrag och handlingar på grund av stadgandet i 92 § tidigare blivit överlämnade, i vilket fall det åligger allmänna ombudet hos den mellankommunala prövningsnämnden att vid besvären foga ifrågavarande handlingar. Sedan besvärsakten — — — ärendet.

Anföras besvär — — —, till kammarrätten.

124 a §.

1 mom. Har skattskyldig vid taxering till kommunal inkomstskatt åtnjutit avdrag enligt 45 § kommunalskattelagen eller har för skattskyldig förmögenhet vid taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt eller till särskild skatt å förmögenhet beräknats med hänsyn till fastighets taxeringsvärde, och sker genom utslag av Kungl. Maj:t eller kammarrätten eller beslut jämlikt 123 § 1 eller 4 mom. eller 129 § av prövningsnämnd sådan ändring

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

beträffande fastighetstaxeringen, att avdraget eller förmögenheten bör beräknas till annat belopp än som skett, må besvär med yrkande om härav föranledd ändring i taxeringen av inkomst eller förmögenhet anföras hos prövningsnämnden, eller, om denna taxering redan varit föremål för beslut av kammarrätten, vilket ej överklagats, eller av Kungl. Maj:t, hos den myndighet, som meddelat beslutet. Är sagda — — — i övrigt.

Rätt att — — — motsvarande tillämpning.

130 §.

Därest efter anförda besvär eller eljest taxering till statlig inkomst- och förmögenhetsskatt ändras eller bliver någon påförd, skall samtidigt vidtagas den ändring i taxering till särskild skatt å förmögenhet, som därav må föranledas.

136 §.

Vid kronoräkenskapernas granskning inom riksräkenskapsverket må med avseende å verkställd taxering anmärkning icke framställas.

143 §.

1 mom. Har någon i självdeklaration eller därtill hörande handling eller i särskild uppgift angående renskötsel eller i upplysning, som i 32 § avses, mot bättre vetande lämnat oriktigt meddelande, som är ägnat att leda till frihet från taxering eller till för låg taxering, böte, om det oriktiga meddelandet blivit vid taxeringen följt, högst fem gånger den inkomst- och förmögenhetsskatt samt den särskilda skatt å förmögenhet, som därigenom undandragits, och i annat fall högst fem gånger den inkomst- och förmögenhetsskatt samt den särskilda skatt å förmögenhet, som skulle hava undandragits, i händelse det oriktiga meddelandet blivit följt vid taxeringen, i vartdera fallet dock minst femtio kronor. Därest det — — — femtio kronor.

Har någon — — — femtio kronor.

145 §.

4 mom. Efter prövning — — — fastighetstaxeringsnämndernas beslut.

Vad som — — — högst ett belopp, motsvarande tre procent av grundbeloppet för hela riket av den i den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten ingående bottenskatten, sådant grundbeloppet beräknats enligt taxeringsnämndernas beslut.

Vid fördelningen — — — av länsstyrelsen.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1939; dock att i fråga om mål och ärenden, som avse taxering verkställd före år 1939, äldre bestämmelser fortfarande skola gälla.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

8) Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 3 § 3 mom. förordningen den 19 november 1914 (nr 381) om arvsskatt och skatt för gåva.

Härigenom förordnas, att 3 § 3 mom. förordningen den 19 november 1914 om arvsskatt och skatt för gåva[1] skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives:

3 §.

3 mom. Såsom bosatt — — — och hemvist.

Utlänning, som — — — i riket. Vad nu sagts gäller jämväl sådan persons hustru, barn under 18 år och enskilda tjänare, därest de bo hos honom och äro utlänningar.

För sådana — — — här bosatt.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1939.

---

[1] Senaste lydelse se SFS 1931: 263.

(Kungl. Maj:ts förslag.) *(Utskottets förslag.)*

9) Förslag

till

förordning om upphävande av förordningen den 24 april 1863 (nr 20 s. 1) angående mantalspenningarnes utgörande.

Härigenom förordnas, att förordningen den 24 april 1863 angående mantalspenningarnes utgörande skall upphöra att gälla med utgången av år 1938.

---

10) Förslag

till

förordning om upphävande av kungörelsen den 26 augusti 1873 (nr 48 s. 1) angående kurhusavgiftens upphörande och införande av en allmän sjukvårdsavgift.

Härigenom förordnas, att kungörelsen den 26 augusti 1873 angående kurhusavgiftens upphörande och införande av en allmän sjukvårdsavgift skall upphöra att gälla med utgången av år 1938.

B) besluta, att sådan särskild avgift, varom förmäles i § 58 förnyade stadgan den 26 september 1921 (nr 604) angående folkundervisningen i riket, icke må av skoldistrikt upptagas för senare år än 1938;

II) att följande motioner, nämligen:

väckta inom första kammaren:

nr 305 av herr Öman m. fl.,
» 319 » » Johan Bernhard Johansson m. fl.,
» 320 » » Holmström m. fl.,
» 321 » » Holmström m. fl.,
» 322 » » Asplund m. fl.,

väckta inom andra kammaren:

nr 441 av herr Andersson i Falkenberg m. fl.,
» 456 » » Osberg,
» 457 » » Lithander m. fl.,
» 458 » » Ericsson i Kinna m. fl.,
» 460 » » Hage m. fl.,
» 461 » » Henriksson m. fl.,
» 462 » » Henriksson m. fl. och
» 463 » » Ericson i Boxholm ävensom
» 459 » fru Rönn-Christiansson m. fl., sistnämnda motion i de delar den hänvisats till bevillningsutskottet,

måtte, i den mån de icke kunna anses besvarade genom vad utskottet här ovan anfört och hemställt, av riksdagen lämnas utan åtgärd.

Stockholm den 24 maj 1938.

På bevillningsutskottets vägnar:

IVAR ANDERSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar *Johan Bärg*, friherre *Lagerfelt*, *Viktor Larsson*, *Wohlin*, *Sjödahl*, *Ekman*, *Robert Berg*, *Eilif Sylwan*, *Johan Larsson* och *Nordenson*; samt

från andra kammaren: herrar *Anderson* i Norrköping, *Lövgren*, *Olsson* i Gävle, *Andersson* i Dunker, *Ericson* i Boxholm, *Werner* i Hultsfred, *Hammarlund*, *Mårtensson*, *Sandberg* och *Lundell*.

Reservationer:

beträffande **I A) 1)** *förslaget till lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370):*

i fråga om 30 § 4 mom.:

1) av herrar *Anderson* i Norrköping och *Nordenson,* vilka ansett,

dels att utskottets yttrande beträffande beskattningen av aktiebolaget Tipstjänst och Svenska penninglotteriet aktiebolag bort hava följande lydelse:

»Utskottet får — — — (= utskottet sid. 61 från och med raden 25 nedifrån till raden 14 nedifrån) — — — föremål för beskattning. På grund härav får utskottet tillstyrka bifall till propositionen i denna del.

I likhet med departementschefen finner utskottet skäl saknas att tillerkänna Stockholms stad ersättning under en övergångstid för förlusten av kommunalskatt från Tipstjänst.»

dels ock att utskottet bort med nu anförda motivering hemställa,

att riksdagen måtte besluta

a) i oförändrat skick antaga Kungl. Maj:ts förslag i fråga om 30 § 4 mom. ävensom

b) vid bifall till yrkandet under punkten a) här ovan i oförändrat skick antaga Kungl. Maj:ts förslag i vad angår ingressen till förslaget till lag om ändring i vissa delar av kommunalskattelagen den 28 september 1928 (nr 370);

beträffande **I A) 2)** *förslaget till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt:*

i fråga om 7 §:

2) av herrar *Anderson* i Norrköping och *Nordenson,* vilka i anslutning till vad de anfört i sin reservation vid punkten I A) 1) hemställt,

att riksdagen, under förutsättning av bifall till reservationen vid punkten I A) 1), måtte besluta

a) avslå utskottets förslag om ändring av 7 § och

b) i oförändrat skick antaga Kungl. Maj:ts förslag i vad angår ingressen till förslaget till förordning angående ändring i vissa delar av förordningen den 28 september 1928 (nr 373) om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

i fråga om 16 § 1 mom.:

3) av herrar *Anderson* i Norrköping, friherre *Lagerfelt, Eilif Sylwan, Nordenson* och *Lundell,* vilka, med instämmande av herr *Wohlin,* såvitt angår yrkandet om ändring av författningsförslaget, anfört att de ansett

dels att utskottets yttrande beträffande familjebeskattningen å sid. 48 från och med raden 19 uppifrån till och med raden 28 uppifrån bort hava följande lydelse:

»Utskottet vill för sin del ansluta sig till det i propositionen framlagda förslaget beträffande fördelningen av skattebördan efter familjestorlek. I fråga om den föreslagna avvägningen av de olika avdragens storlek finner utskottet densamma i stort sett vara tillfredsställande. Vad angår de barnrika familjerna anser emellertid utskottet i anslutning till vad i motionerna I: 319 och II: 457 anförts, att avdragen för det tredje och de efterföljande barnen böra fastställas till dubbla beloppet av avdragen för de båda första barnen. På grund härav får utskottet med anledning av motionerna i denna del tillstyrka, att avdragen i förevarande fall måtte bestämmas i varje ortsgrupp till respektive 920, 1,000, 1,080, 1,160 och 1,240 kronor.»

dels ock att utskottet bort med nu anförda motivering hemställa,

att riksdagen måtte besluta att 16 § 1 mom. i förslaget skall hava följande som *reservanternas förslag* betecknade lydelse:

(Utskottets förslag = Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Reservanternas förslag.)*

16 §.

1 mom. Skattskyldig fysisk person, som varit här i riket bosatt under *hela* beskattningsåret, äger, med undantag varom nedan närmare förmäles, att å det taxerade beloppet åtnjuta statligt ortsavdrag (grundavdrag och familjeavdrag), vars storlek bestämmes med hänsyn till de ortsgrupper, som angivas i 48 § 1 mom. kommunalskattelagen.

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 600 kronors inkomst, är berättigad till såväl grundavdrag som familjeavdrag. Grundavdraget för skattskyldig, som nu nämnts, och familjeavdraget för hustru utgöra, vart för sig, i ortsgrupp I: 600 kronor; i ortsgrupp II: 640 kronor; i ortsgrupp III: 680 kronor; i ortsgrupp IV: 720 kronor; samt i ortsgrupp V: 760 kronor. Familjeavdraget för vartdera av de två första barnen, för vilka avdrag åtnjutes, utgör i ortsgrupp I: 460 kronor; i ortsgrupp II: 500 kronor; i ortsgrupp III: 540

Skattskyldig, som under beskattningsåret varit gift och levt tillsammans med sin hustru eller som haft hemmavarande eller av den skattskyldige helt eller delvis underhållet barn under 18 år, vilket icke haft minst 600 kronors inkomst, är berättigad till såväl grundavdrag som familjeavdrag. Grundavdraget för skattskyldig, som nu nämnts, och familjeavdraget för hustru utgöra, vart för sig, i ortsgrupp I: 600 kronor; i ortsgrupp II: 640 kronor; i ortsgrupp III: 680 kronor; i ortsgrupp IV: 720 kronor; samt i ortsgrupp V: 760 kronor. Familjeavdraget för vartdera av de två första barnen, för vilka avdrag åtnjutes, utgör i ortsgrupp I: 460 kronor; i ortsgrupp II: 500 kronor; i ortsgrupp III:

(Utskottets förslag = Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Reservanternas förslag.)*
kronor; i ortsgrupp IV: 580 kronor; samt i ortsgrupp V: 620 kronor. *Familjeavdraget för ett vart av de övriga barnen utgör i ortsgrupp I: 700 kronor; i ortsgrupp II: 760 kronor; i ortsgrupp III: 820 kronor; i ortsgrupp IV: 880 kronor; samt i ortsgrupp V: 940 kronor.* Skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, äger, därest han varit ogift (varmed jämställes änkling, änka eller frånskild) och haft hemmavarande barn, för vilka han varit berättigad erhålla avdrag, att åtnjuta familjeavdrag för husföreståndarinnan med hälften av det belopp, som tillkommer skattskyldig för hustru.	540 kronor; i ortsgrupp IV: 580 kronor; samt i ortsgrupp V: 620 kronor. *Familjeavdraget för ett vart av de övriga barnen utgör i ortsgrupp I: 920 kronor; i ortsgrupp II: 1,000 kronor; i ortsgrupp III:1,080 kronor; i ortsgrupp IV: 1,160 kronor; samt i ortsgrupp V: 1,240 kronor.* Skattskyldig, som under beskattningsåret haft husföreståndarinna hos sig anställd, äger, därest han varit ogift (varmed jämställes änkling, änka eller frånskild) och haft hemmavarande barn, för vilka han varit berättigad erhålla avdrag, att åtnjuta familjeavdrag för husföreståndarinnan med hälften av det belopp, som tillkommer skattskyldig för hustru.

För annan skattskyldig än i föregående stycke sagts *(ensamstående)* bestämmes ortsavdraget (grundavdrag) på sätt framgår av en vid denna förordning fogad tabell V. Då det taxerade beloppet uppgår till i ortsgrupp I: minst 14,000 kronor; i ortsgrupp II: minst 14,300 kronor; i ortsgrupp III: minst 14,600 kronor; i ortsgrupp IV: minst 14,900 kronor; samt i ortsgrupp V: minst 15,200 kronor, åtnjuter ensamstående skattskyldig icke ortsavdrag.

För barn, vilkas föräldrar icke varit under beskattningsåret gifta med varandra eller, ehuru gifta med varandra, levt åtskilda, skall, därest enligt nu givna bestämmelser båda föräldrarna skulle vara berättigade till avdrag för barnet, en var av föräldrarna erhålla halvt avdrag. Beloppet avrundas nedåt till jämna tjugutal kronor. Bestämmelsen om högre avdrag för det tredje och de följande barnen skall därvid tillämpas för fadern och modern var för sig, så att hänsyn tages blott till det antal barn som av var och en av dem helt eller delvis underhålles.

i fråga om 20 §:

4) av herrar *Anderson* i Norrköping, friherre *Lagerfelt, Eilif Sylwan, Nordenson* och *Lundell,* vilka ansett

dels att utskottets yttrande beträffande »Allmänna utgångspunkter för utformningen av de direkta statsskatterna» bort hava följande lydelse:

»I fråga om — — — (= utskottet sid. 44 från och med raden 9 nedifrån till och med sid. 45 nederst) — — — och II: 457.

Vad angår *fördelningen av skattebördan mellan fysiska och juridiska personer* har utskottet i likhet med departementschefen icke funnit anledning att frångå kommitténs förslag till avvägning i här berörda hänseenden.

Beträffande *fördelningen av beskattningen mellan inkomst och förmögenhet* vad angår fysiska personer biträder utskottet den i propositionen förutsatta avvägningen med cirka 80 procent å inkomstskatt och cirka 20 procent å förmögenhetsskatt.»

dels att utskottets yttrande i fråga om »Beskattningen av juridiska personer» bort hava följande lydelse:

»Beträffande beskattningen — — — (= utskottet sid. 55 från och med raden 24 nedifrån till sid. 56 raden 3 uppifrån) — — — ekonomiska föreningar.

Vad angår skatteprocenten för den proportionella skatten har departementschefen liksom kommittén förutsatt, att de juridiska personerna böra bära en relativt större andel av den sammanlagda beskattningen, samt förordat, att skattefoten vid grundbelopp fastställes till 10 procent. I 1936 års förslag till omläggning av statsbeskattningen hade för aktiebolagen föreslagits en proportionell skatt med en skattefot av 8 procent. Med framhållande av de menliga konsekvenser, som det nya skattesystemet vid en högre skattesats kan medföra för bolagen, har i motionerna I: 319 och II: 457 framställts yrkande att skattesatsen bestämmes till 8 procent, varvid motionärerna räknat med att aktiebolagens andel i det totala skatteunderlaget under senare år undergått en sådan relativ ökning, att en dylik nedsättning icke skulle innebära en mera nämnvärd förskjutning i skattebördans fördelning mellan aktiebolagen och de fysiska personerna. Då det emellertid är ovisst, huruvida denna förutsättning är för handen, har utskottet funnit sig böra tillstyrka bifall till propositionen även i denna del.

Som ett korrektiv mot de ogynnsamma verkningar, vartill den ökade skattebelastningen å aktiebolagen kunde leda, har kommittén förordat, att uttagningsprocenten under vissa situationer icke skulle vara densamma för alla grupper skattskyldiga. Kommittén har därvid uttalat, att i svåra tider för näringslivet kunde anses påkallat att icke höja grundbeloppsprocenten för juridiska personer i samma utsträckning som för fysiska personer. I normala tider borde likväl ett enhetligt grundbelopp fastställas. Till detta förslag kan utskottet giva sin anslutning. Enligt utskottets uppfattning förtjänar emellertid i detta sammanhang uppmärksammas, att skatteomläggningen relativt hårt drabbar just företag med jämförelsevis mindre bärkraft och därtill på grund av bolagsskattens rörlighet vid högre uttagningsprocent medför en relativt större skärpning av skattetrycket för aktiebolagen än för de fysiska personerna. Med hänsyn härtill finner utskottet, att uttagningsprocenten för aktiebolag m. fl. ej bör sättas högre än för fysiska personer. Ett stadgande härom bör införas i 20 § förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt.

I motionerna I: 320 och II: 462 — — — (= utskottet sid. 56 från och med raden 19 uppifrån till och med raden 33 uppifrån) — — — avseenden föreslagits.»

dels ock att utskottet bort med nu anförda motivering hemställa,

att riksdagen måtte besluta att 20 § i förslaget skall hava följande som *reservanternas förslag* betecknade lydelse:

(Utskottets förslag = Kungl. Maj:ts förslag.)	*(Reservanternas förslag.)*
20 §.	
För varje år bestämmes, med vilka procenttal av de i 18 § 2 mom. a), b) och c) omförmälda grundbelopp bottenskatt skall för det året utgå.	För varje år bestämmes, med vilka procenttal av de i 18 § 2 mom. a), b) och c) omförmälda grundbelopp bottenskatt skall för det året utgå, *därvid iakttages, att nämnda procenttal beträffande skattskyldiga, som avses i 18 § 2 mom. b), ej må sättas högre än för de skattskyldiga, som omförmälas i 18 § 2 mom. a).*

beträffande viss del av motiveringen:

5) av herrar *Sjödahl* och *Nordenson,* vilka ansett, att utskottets yttrande å sid. 44 från och med raden 17 uppifrån till och med raden 32 uppifrån bort hava följande lydelse:

»Med beaktande av de erinringar, som i motionerna I: 305 och II: 441 anförts mot den i propositionen föreslagna övergångstiden av fyra år, får utskottet förorda, att ersättning utbetalas till kommunerna under en övergångstid av sex år med för år respektive $^{6}/_{6}$, $^{5}/_{6}$, $^{4}/_{6}$, $^{3}/_{6}$, $^{2}/_{6}$ och $^{1}/_{6}$ av vederbörande kommuns medeltal av kommunal progressivskatt under tioårsperioden 1928—1937. På sätt framgår av förenämnda tabell 2, innebär detta förslag, att den sammanlagda ersättningen till kommunerna skulle komma att utgöra i runt tal 55.4 miljoner kronor. En ersättning av denna storleksordning torde icke komma att försvåra möjligheterna för staten att inom en snar framtid åstadkomma en effektivare skatteutjämning. I de relativt fåtaliga fall, då progressivskattens borttagande skulle drabba mera skattetyngda kommuner, kommer hänsyn till den eventuellt ökade utdebiteringen att tagas vid utmätandet av bidrag enligt vanliga grunder av skatteutjämningsmedel. I särskilda fall kunna, såsom i propositionen framhålles, extra understöd enligt skatteutjämningsförordningens regler beviljas vederbörande kommuner på grund av de förändrade förhållandena.

Vid bifall till utskottets ifrågavarande förslag kommer kommunal progressivskatt sista gången att uttagas för år 1938 och av de skattskyldiga inbetalas under år 1939. Ersättningen från staten till kommunerna skulle komma att utbetalas första gången under budgetåret 1939/40 och sista gången under budgetåret 1944/45.»

---

6) av herr *Lövgren* i fråga om avdrag för substansminskning vid tillgodogörande av naturtillgångar;

7) av herr *Wohlin* i fråga om familjebeskattningen;

8) av herr *Ericson* i Boxholm i fråga om det i motionen II: 464 berörda spörsmålet om undantagande från inkomst- och förmögenhetsskatt av förmögenheter understigande 1,000 kronor.

Särskilda yttranden:

a) av herrar *Anderson* i Norrköping, friherre *Lagerfelt, Eilif Sylwan, Nordenson* och *Lundell,* vilka i fråga om förmögenhetsbeskattningen anfört:

»I anledning av motionerna I: 319 och II: 457, i vilka yrkats viss skattelättnad i förhållande till propositionen för förmögenheter upp till 200,000 kronor, har utskottet låtit uppgöra ett flertal alternativa förslag till ny skatteskala för den särskilda förmögenhetsskatten. Inom utskottet ha vi förordat en skatteskala så konstruerad, att en mindre skärpning av förmögenhetsskatten än enligt propositionen skulle inträda för vissa lägre förmögenhetsskikt. Enligt detta förslag skulle den beräknade avkastningen av den särskilda förmögenhetsskatten bliva cirka 1.5—2.0 miljoner kronor lägre än det i propositionen angivna beloppet. Enligt vår mening ger den starka ökningen av underlaget för förmögenhetsskatten anledning förmoda, att den totala intäkten av nämnda skatt kommer att bliva större än den, som departementschefen beräknat. Till stöd för detta vårt antagande må framhållas följande. För utskottet har uppgivits, att beredningsnämndernas förslag till 1938 års allmänna fastighetstaxering beträffande landsbygdens jordbruksfastigheter utvisa, att dessa fastigheters sammanlagda taxeringsvärde överstiger det år 1933 fastställda värdet med 551.8 miljoner kronor. Uppgift om resultatet av 1938 års allmänna fastighetstaxering i fråga om annan fastighet på landsbygden och beträffande fastigheter i städerna föreligga visserligen ännu icke. Det synes emellertid sannolikt, att 1938 års taxeringsvärden för nyssnämnda fastigheter jämväl komma att visa ökning i förhållande till motsvarande värden år 1933. Det har vidare upplysts, att förmögenhetsvärdet å icke börsnoterade aktier vid innevarande års taxering lär komma att öka högst väsentligt i förhållande till vad som tidigare varit fallet. Denna ökning sammanhänger med, att taxeringsmyndigheterna under den senaste tiden börjat ägna denna värderingsfråga uppmärksamhet samt verkställt ingående utredningar angående förmögenhetsvärdet å dylika aktier.

Under sådana förhållanden ha vi ansett att en lindring i skalan för den särskilda förmögenhetsskatten borde kunna vidtagas i överensstämmelse med ovan angivna synpunkter.»

b) av herr *Lundell,* som ansett att ändringar och tillägg bort vidtagas på sätt nedan angives:

»*De personella avgifterna* hade icke bort avskaffas utan i stället bort förändras till att ungefärligen motsvara nuvarande penningvärde och höjda all-

männa inkomstläge med hänsyn tagen även till det allmännas ökade prestationer gent emot individen. Sedan 1860- och 1870-talen, från vilken tid mantalspenningarna och sjukvårdsavgiften datera sig, tills nu, kan nationalinkomsten per capita inom landet i stabilt penningvärde anses ha ungefär femdubblats och efter marknadspriserna ha ungefär tiodubblats. Penninginkomsten för de lägsta inkomsttagarna torde ha ökats proportionsvis mera. Det allmännas prestationer gent emot individen t. ex. i fråga om sjukvård har värderad i penningar samtidigt stegrats ännu mera än som kan angivas med en multiplikator av 10 eller 12. Under sådana förhållanden kan en stegring av de nominella beloppen för mantalsavgiften till 4 à 5 kr. och sjukvårdsavgift och folkskoleavgift till något liknande anses vara fullt motiverad och innebär ej någon större tyngd för skattedragarna än de personella avgifterna vid sitt införande inneburo.

I stället för att fixera de personella avgifterna till fasta belopp kunna de lämpligen inarbetas i den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten resp. de kommunala skatterna sålunda, att

1) i förordningen om statlig inkomst- och förmögenhetsskatt 17 § göras ändringar och tillägg innebärande att fysisk person som före beskattningsårets utgång fyllt 18 år alltid skall påföras ett beskattningsbart belopp av minst 100 kr. Bottenskattens grundbelopp bleve då för vederbörande lägst kr. 4.50.

2) i kommunalskattelagen ändringar och tillägg innebärande att envar fysisk person, som före beskattningsårets utgång fyllt 18 år, skall såsom underlag för fastighetsskatt och kommunal inkomstskatt påföras sammanlagt minst en skattekrona.

Genom en sådan omläggning av de personella avgifterna finge dessa ökad betydelse i den riktning som i vissa yttranden önskas vidmakthållen, nämligen 'för upprätthållande av ansvarskänslan gent emot samhället hos dem, som eljest ej skulle betala någon skatt'. Var och en som medverkade till beslut utmynnande i skattehöjning finge då åtminstone någon om än ringa känning av vad han eljest pålägger andra.

Dessutom bleve de inflytande beloppen av ej ringa betydelse för såväl stat som primärkommuner och landsting.

Den *särskilda skatten å förmögenhet* hade bort borttagas och däremot svarande belopp uttagas genom höjningar i skiktskalorna för den statliga inkomst- och förmögenhetsskatten med bibehållande av förmögenhetsdelen vid $^1/_{100}$ inom hela området.

Enligt skattekommitténs beräkningar skulle dess alternativ B tillämpat på 1936 års skatteunderlag vid grundbeloppsnivå giva i

Bottenskatt	112.0	milj. kr.
Tilläggsskatt	45.5	» »
Särskild skatt å förmögenhet	23.5	» »
Summa	181.0	milj. kr.

De 23.5 milj. i särskild förmögenhetsskatt kunna givetvis på många olika sätt uppdelas på bottenskatten och tilläggsskatten. T. ex.

Bottenskatt	112.0	+ 16.7	=	128.7
Tilläggsskatt	45.5	+ 6.8	=	52.3
				181.0

eller

Bottenskatt	112.0	+ 13.0	=	125.0
Tilläggsskatt	45.5	+ 10.5	=	56.0
				181.0.

I det första fallet äro de 23.5 milj. uppdelade proportionellt efter bottenskattens och tilläggsskattens förutvarande avkastning, i det senare fallet är proportionsvis dubbelt så mycket lagt på tilläggsskatten som å bottenskatten.

Det första fallet motsvarar bottenskatt vid c:a 115 % och en tilläggsskatt där skiktskalans procenttal förstorats till likaså c:a 115 %, d. v. s. skalan skulle börja med 2.3 %, 4.6 % — och sluta med 32.2 %. Det senare fallet motsvarar bottenskatt vid c:a 111.6 % och en tilläggsskatt där skiktskalans procenttal förstorats till c:a 123.2 %, d. v. s. skalan skulle börja med 2.46 %, 4.93 % — och sluta med 34.50 %.

Naturligtvis kan belastningen även ökas proportionellt olika inom de olika skikten av samma skatteskala. Alldeles samma fördelning mellan de enskilda skattskyldiga av de uttaxerade beloppen efter borttagande av den särskilda skatten å förmögenhet som före borttagandet kan givetvis icke genom några anordningar uppnås.

Skälen varför den särskilda skatten å förmögenhet ej bör bibehållas äro åtskilliga. Dels har vid dess tillkomst år 1934 av statsmakterna tydligt uttalats att den skulla vara av tillfällig karaktär, och ett sådant uttalande borde betyda något. Dels försvåras överblicken över vad som verkligen pålägges skattedragaren genom att han belastas med två skatter som utgå efter helt olika grunder. Man har anledning här erinra om det uttalande som departementschefen å sid. 87 i propositionen gör beträffande den kommunala progressivskatten, nämligen att »den inför en svårbedömlig extra skattebelastning på större inkomster utöver den som ligger inom det statliga skattesystemets ram» (här inom inkomst- och förmögenhetsskatten). Dels ökas naturligtvis högst betydligt beskattningsnämndernas arbete om propositionens förslag i avseende å denna skatt genomföres.

Det viktigaste skälet är emellertid det principiella, att det icke kan vara någon sund tanke i att beskatta förmögenheterna såsom sådana. En sådan beskattning skulle betyda en minskning av nationalförmögenheten, om influtna medel ginge till konsumtion, och skulle betyda socialisering, om medlen behölles såsom kapital i statens hand. I sådan riktning har intet förmärkts. — Det enda lämpligen tänkbara torde vara en beskattning av a v k a s t n i n g e n av förmögenhet. Sådan beskattning har skett hitintills och förmögenhetsavkastning har beskattats $^1/_3$ hårdare än annan inkomst. Sedan det allmänna ränteläget numera sjunkit från 5 % till 3 % motiverar detta att inkomst- och

förmögenhetsskattens förmögenhetsdel sänkes från $^1/_{60}$ till $^1/_{100}$ för att förmögenhetsavkastning fortfarande skall komma att beskattas $^1/_3$ hårdare än annan inkomst. Det torde vara klokt att stanna härvid och icke gå till någon hårdare merbeskattning av förmögenhetsavkastning och ännu mindre till en oklarare form av merbeskattning, såvitt icke avsikten är att motverka kapitalbildningen i landet, vilket i så fall bör uttalas öppet.

Ojämnt inflytande inkomster äro vanliga hos rörelseidkare av olika slag liksom hos jordbrukare. Vad som under olika år kan redovisas i deklarationerna som nettointäkt varierar i hög grad med konjunkturläge och årsväxt. På grund av progressiviteten i beskattningen tillsammans med att varje beskattningsår behandlas som ett avslutat helt för sig komma sådana inkomsttagare att drabbas av betydligt hårdare skatter än om deras inkomster inflöte i huvudsak jämnt år, ifrån år med ett genomsnittsbelopp. Det är nödvändigt att rättelse införes i detta avseende, så att icke rörelseidkaren och jordbrukaren bli beskattade på ett helt annat sätt än tjänstemannen och löntagaren.

Låt oss antaga att under en konjunkturcykel på 8 år för en rörelseidkare det beskattningsbara beloppet varierar på det sätt som angives av de vänstra kolumnerna i nedanstående tabell.

I	II	Bottenskatt	Tilläggsskatt	Summa
8.000	8,000	430	—	430
18,000	18,000	1,080	480	1,560
22,000	22,000	1,340	800	2,140
18,000	18,000	1,080	480	1,560
8,000	8,000	430	—	430
– 2,000	0	0	0	0
– 6,000	0	0	0	0
– 2,000	0	0	0	0
				6,120.

Under I äro uppförda de belopp som tänkas erhållna, därest ej underskott utfördes med 0, samt under II de beskattningsbara beloppen enligt lag. I kolumnerna till höger har uträknats på beskattningsåren fallande inkomst- och förmögenhetsskatt enligt propositionen. På de 8 åren skulle komma en sammanlagd skatt om 6,120 kr. Man finner emellertid att beloppen i kolumn I motsvarar ett medeltal av 8,000 kr. pr år. Mot ett beskattningsbart belopp av 8,000 kr. svarar en skatt av 430 kr. På 8 år med jämn inkomst uppginge då tydligen sammanlagda skatterna till 3,440 kr. Därigenom att inkomsterna influtit ojämnt såsom även antagits blevo de sammanlagda skatterna ökade till 6,120 kr. eller med 78 %.

Ett första steg till utjämnande av detta missförhållande skulle tagas om vid taxeringen av fysiska personer det beskattningsbara beloppet bleve uträknat icke endast ur årets taxerade belopp utan ur medeltalet av årets och fjolårets taxerade belopp. Vid ett sådant förlopp av inkomsten som ovan exemplifierats behöves emellertid längre gående medeltalsberäkning för att nå fram till

tillfredsställande resultat. I många fall, särskilt ifråga om jordbruk, torde emellertid en successiv medeltalsberäkning mellan endast två år i taget leda till en betydligt ökad rättvisa.

50 % spärr för statsskatt borde lämpligen införas, d. v. s. särskild föreskrift, att i statlig inkomst- och förmögenhetsskatt samt i särskild skatt å förmögenhet (om denna skatteform skall bibehållas) ej av någon skattskyldig må sammanlagt uttagas mera än 50 % av hans 'återstående inkomst' (enligt godkänd deklaration). Fall kunna annars förekomma då inkomsten är så låg i förhållande till förmögenheten, att i statsskatt kunde komma att påföras mera än 50 %, ja även mera än 100 % av den återstående inkomsten. Sådana förhållanden äro uppenbart orimliga och torde böra avvärjas genom införande av en särskild spärr. Det bör erinras om att till de statliga skatterna komma skatter till kommun, landsting och vägdistrikt, vilka ofta tillsammans kunna uppgå till 15 % och mera av den återstående inkomsten.

Ekonomiska föreningars beskattning hade bort allsidigt revideras i samband med överförandet av densamma till att vara proportionell, så att icke rörelse organiserad i den ekonomiska föreningens form kommit att framstå som obehörigen gynnad i jämförelse med rörelse i aktiebolagsform eller med av enskild person driven rörelse.

I fråga om inkomstbeskattningen är att märka att på grund av stadgandet i kommunalskattelagen 29 § 2. mom. de ekonomiska föreningarna kunna praktiskt taget fullständigt befria sig från inkomstbeskattning genom att såsom rabatter och pristillägg till delägarna utdela icke blott vad som egentligen skulle kunna sägas vara av rabatts och tilläggs natur utan även vad som rätteligen måste anses vara inkomster av fastighet, rörelse och kapital. Där fråga är om lantmannakooperation blir sålunda av föreningen utdelad inkomst i stället beskattad såsom inkomst av jordbruksfastighet, därigenom att delägarnas jordbruksbilaga kommer att upptaga ökade inkomster av mjölk, kött, spannmål m. m. och minskade utgifter för gödning, kraftfoder m. fl. förnödenheter. Dubbelbeskattning av inkomsten, alltså beskattning såväl hos föreningen som hos delägaren förekommer dock icke, varför detta sätt att driva rörelse framstår såsom gynnad i jämförelse med rörelse i aktiebolagsform. Där fråga är om ren konsumentkooperation är gynnandet ännu mera markerat, eftersom därvid av föreningen utdelad inkomst ej hos delägaren kommer till synes som ökad inkomst utan endast såsom minskade, ej redovisade, levnadskostnader.

I fråga om förmögenhetsbeskattningen är att märka, att någon sådan ej äger rum hos den ekonomiska föreningen lika litet som hos aktiebolaget på grund av stadgandena i statsskatteförordningen 12 §. Delägarna däremot bli i fråga om innehavda aktier beskattade för dessas börsvärde eller annars erkända allmänna saluvärde men i fråga om innehavda andelar i ekonomiska föreningar endast beskattade för andelarnas nominella belopp. På detta sätt bli inom ekonomiska föreningar fonderade medel utöver det nominella insatskapitalet helt befriade från förmögenhetsbeskattning.

I fråga om såväl inkomst- som förmögenhetsbeskattning komma sålunda

de ekonomiska föreningarna, efter genomförandet av det nya skatteförslaget liksom hittills, att framstå såsom obehörigen gynnade i jämförelse med aktiebolagen och i jämförelse med av enskild person driven rörelse. Samtidigt bortfaller den merbelastning som ekonomiska föreningar i jämförelse med aktiebolag (men ej i jämförelse med enskild mans rörelse) burit genom att vara hänförda till beskattning efter den för fysiska personer gällande skiktskalan. Kungl. Maj:t har ställt i utsikt utredning genom 1936 års skattekommitté av den skatterättsliga behandlingen av de kooperativa företagens rabatter och pristillägg. Det är nödvändigt att utredningen utvidgas till att omfatta även deras förmögenhetsbeskattning, samt att i båda avseendena åstadkommes en beskattning rättvis och jämlik med den som åvilar i andra former driven rörelse. — Man må fråga sig huru det skulle gå med skatteunderlaget i städer och tätare samhällen om där driven rörelse alltmera överginge till att drivas i form av ekonomiska föreningar.»

Bilaga.

Tabell 1, utvisande debiterad kommunal progressivskatt åren 1928—1937.

	Landsbygd			Städer			Hela riket[1]		
	Antal skattekronor	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp		Antal skattekronor	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp		Antal skattekronor	Komm. progr.-skatt, debiterat belopp	
		Summa kronor	per skattekrona		Summa kronor	per skattekrona		Summa kronor	per skattekrona
Enligt 1928 års taxering	16,337,280	3,717,164	0: 23	26,007,410	15,340,243	0: 59	42,344,690	19,057,407	0: 45
» 1929 » »	16,181,052	2,995,388	0: 19	28,243,368	14,227,341	0: 51	44,424,420	17,222,729	0: 39
» 1930 » »	17,626,421	3,425,127	0: 20	30,049,457	15,079,605	0: 50	47,675,878	18,504,732	0: 39
» 1931 » »	17,445,788	3,305,995	0: 19	30,794,520	15,465,994	0: 50	48,240,308	18,771,989	0: 39
» 1932 » »	15,868,678	2,287,625	0: 15	28,855,812	12,660,844	0: 44	44,724,490	14,948,469	0: 34
» 1933 » »	13,834,621	1,906,662	0: 14	26,646,300	9,693,258	0: 37	40,480,921	11,599,920	0: 29
» 1934 » »	13,857,389	1,888,200	0: 14	25,493,918	8,888,941	0: 35	39,351,307	10,777,141	0: 28
» 1935 » »	15,406,104	2,418,942	0: 16	27,601,600	10,246,205	0: 37	43,007,704	12,665,147	0: 30
» 1936 » »	16,974,785	3,226,992	0: 19	30,902,119	12,560,241	0: 41	47,876,904	15,787,233	0: 33
» 1937 » »	18,612,491	[2]3,950,936	0: 23	33,202,645	[2]14,937,142	0: 45	51,815,136	[2]18,888,078	0: 37
10-års medeltal för åren 1928—1937	16,214,461	2,912,303	0: 18	28,779,715	12,909,981	0: 45	44,994,176	15,822,284	0: 35

[1] Gemensamma taxeringsdistriktet ej medräknat.
[2] Preliminära siffror.

Tabell 2. Beräknad ersättning till städer och landskommuner i anledning av den kommunala progressivskattens borttagande.

Budgetåret	Ersättningsbelopp, kronor			
	enligt *1936 års skattekommitté* (medeltal för åren 1934—1936)	enligt *prop. nr 258* (medeltal för åren 1928—1937)	enligt *motionerna I: 305 och II: 441* (medeltal för åren 1928—1937)	enligt *reservation av hrr Sjödahl o. Nordenson* (medeltal för åren 1928—1937)
1939/40	13,076,507	15,822,284	15,822,284	15,822,284
1940/41	9,807,380	11,866,713	14,240,056	13,185,237
1941/42	6,538,253	7,911,142	12,657,827	10,548,190
1942/43	3,269,127	3,955,571	11,075,599	7,911,142
1943/44	—	—	9,493,370	5,274,096
1944/45	—	—	7,911,142	2,637,049
1945/46	—	—	6,328,914	—
1946/47	—	—	4,746,685	—
1947/48	—	—	3,164,457	—
1948/49	—	—	1,582,228	—
Summa	**32,691,267**	**39,555,710**	**87,022,562**	**55,377,998**